உ

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூவாளூர்ப்புராணம்.

இஃது,

திரிசிரபுரஞ்சராப்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ, ஒண்டிமுத்தையபிள்ளையவர்கள்

குமாரரும்

மணப்பாறைடிப்டிதாசில்தாராபீஸ்

கிளர்க்குமாகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ

ஒ-முத்தையபிள்ளையவர்கள்

வேண்டுகோளின்படி

அஷ்டாவதானம்

பூவை. கலியாணசுந்தரமுதலியா[illegible]

கத்தியரூபஞ்செய்யப்பட்டு

சென்னை:

இந்துதியலாஜிகல்யந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விகிர்தி௵ சித்திரை௴.

1890.

சிவமயம்.

ஸ்ரீமத் தண்டபாணிசுவாமிகள்

மாணாக்கரும்

ஊற்றுமலைச்சமஸ்தானவித்துவானுமாகிய

தி-கந்தசாமிப்புலவரவர்கள்

இயற்றிய

சிறப்புப்பாயிரம்.

எழுசீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

விரைமலர் பொதுளு மிருதடங் கரைவாய்
வீற்று வீற்றுக வந்திரை தேர்
நரை விரி குரண்டமாதிய வற்றை
நந்தின மணிகளை வரன்றித்
திரையெனு நெடிய கரங்களால் வீசித்
திக்கென வெரீஇயெழ வோட்டிப்
புரையில்சார்ந்தவரைப் புரப்பவர்க்கடுக்கும்
புண்ணியப் பொன்னி நன் னதிசூழ். (௧)

வளஞ்செறி சோழ மண்டலந் தனிலெம்
மறைமுத லுறைதலங் களுக்கு
ளுளஞ் செறியளியர் துதியுறப் பூவா
ளூரெனுந் தலபுராணத்தைத்
தளஞ்செறி பழனத் திரிசிர புரம் வாழ்
சராப்பு நல் லொண்டி முந்ததிபன்
குலஞ் செறி வசனன் றவத்தில் வந்துதித்த
கோதிலா விதரண நிபுணன்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

உத்தமப் பொறைநன் னீதிது யொழுக்க
முயர் சிவ நேசமிக் கிசைந்தோன்
சத்தமைப் புயல்போ லருளமுத் தைய
தன பதி தனது மித்திரனு
கத்து விற்பன னெஞ் சற்குரு நெல்லை
நகர் முனிக் கடிமைபூண் டவன்பொன்
முத்தமிழ்க் காஞ்சி நாகலிங் கேந்த்ரன்
மூலமாய் விரும்பிய வண்ணம்.

வேண்டு நர்க் குதவுஞ் சுகுண நிக்ஷேபம்
விமல னுரடி மலர்க் கன்பு
பூண்டசுத் தாத்து விதசிகா மணியற்
புதவிலக் கியக்கடல் புகழ்தோய்
தாண்டருங் கவிதைச் சரபமட்டாவ
தானநற் பொக்கிஷ மியாருந்
தீண்டருங் கமைசேர் பூவைகல் யாண
சுந்தர மதுரநா வல்லோன்.

சுவைமுதிர் பலவின் கனிகளைக் கீறிச்
சுளைகளை யெடுத்துடன் பிதிர்த்துச்
செவையுறு நறுஞ்செந் தேனிடைத் தோய்த்துச்
சீனியிற் புரட்டினைவத் தாங்கு
நவையுறு கவிதை களின் பொருள்வழாது
நன்குணர்ந் தெடுத்தெடுத் தான்றோர்
குவையு மேனையரும் வியந்துளங் களிப்பக்
கூறுனு நவரசந் துளிப்ப.

அறுசீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

அந்தமலி மதுரிதநன்னய மிருதீ வசன கடை
யாயியற்ற
சிந்தைசகுந்து குவித்து முனங் கூறியமுத் தைய புகழ்ச்
சீமான் மாதர்
சுந்தர மொத் திலகுகுட வளைகண் மணித் திரள் கொழிக்குங்
கடல்சூழ் சென்னை
யிந்துநிய லர்ஜிகல்யந் திரசாலை தன்னிலச்சிட்
டிசை பெற்றனே. (௬)

சிறப்புப்பாயிரமுற்றிற்று.

உ

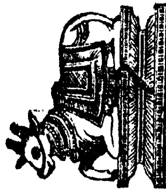
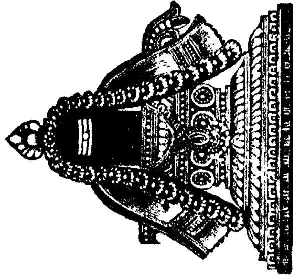
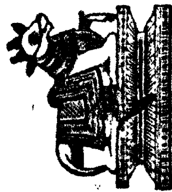
கணபதி துணை.

சருக்க அட்டவணை.

சுப்பிரமணியக்கடவுள்
வரப்பிரசாதியாய்த் திருவண்ணாமலையில்
எழுந்தருளியிருந்த
அருணகிரிநாதசுவாமிகள்
திருவாய்மலர்ந்தருளிய
திருப்பூவாளூர்த் திருப்புகழ்.

தானதாத்தன தானதானன—தனதான.

காலன்வேற்கணை யீர்வாளாலமு
நேர்கொணுக்கொலை சூழ்மாபாவிகள்
காமசாத்திர வாய்பாட்டணிக ளெவரோடுங்
காதலாகவும்வி ணவாய்கூறிகள்
மோகபாத்திர மாமூதேவிகள்
காசுகேட்டிட நாணுவேசிக ணகைகூரு
மாலைமூட்டிகள் மாயாரூபிக
ளானைபோற்பொரு நேரேபூண்முலை
மார்புகாட்டிக ளுளுபேதக மிடமோயை
மாபராக்குக ளோட்டேக்ரீடிகள்
போதுபோக்குத லாமோகீயெனை
வாவெனுப்பரி வாயேயாள்வது மொருநாளோ
பாலீருத்திரு வாயாலோதிய
வேடுநீர்க்கெதிர் போயேவாதுசெய்
பாடல்தோற்றிடு நாலாராயிர மமண்மூடர்
பாரின்மேற்கழு மீதேயேறிட
நீறிடாத்தமிழ் நாடடேறிட
பாதுகாத்தருளாலேகூனிமி நிறையோனும்
ஞாலமேத்திய தோர்மாதேவியு
மாலவாய்ப்பதி வாழ்வாய்வீறுள
ஞானபாக்கிய பாலாவேலவ மயில்வீரா
நாதகார்த்திகை சேயேகாவிரி
யாறுதேக்கிய கால்வாயாம்வள
நாடுபோற்றிய பூவாளூருறை பெருமாளே.

முருகக்கடவுள்.

உயர்ந்தவரு மல்லவரு மோங்கியதன் னோக்கால்
பயந்தழுவி னொப்பொன்றா யாண்டறிவித் தாங்
கியைந்த மகவான்க ளோடேனல் வள்ளிமாதும்
புயந்தழுவ நின்றபுனிதற் கடிமைசெய்வாம்.

திருநந்திதேவர்.

வேறு.

தத்தமக் கிறைவராய்ந் துதிக்கச்செய் முறையுந் தென்பா
லுத்தமன் முறையு மும்பராதியோர்க் குருத்து நீங்கக்
கைத்தலப் பிரமபிஞ்சேசிக்கண ஞுதலசேவையாக்கும்
பத்தியி னருள்நந்தி பணிமலர்ப் பாதம்போற்றி.

சண்டீசநாயனார்.

வேறு.

அந்திமதி முடிக்கணிந்தவர் கழற்றிருவடி பிழைத்தாரியாரேயாக
வெந்திறலி னுருவியினால் வீட்டுவதே மேலான விமலனந்தந்
தந்தருளு முத்தியெனத் தாரணியோ ரறிந்துய்யத் தந்தைதாள்கள்
சிந்தவெறிந் தவாமலர்த்தாள் சிந்தனைசெய் தவாமலமுஞ் சிந்து
மன்றே.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்.

மட்டுவிரி நறுந்துளப மாலானு மயனுமறையினுலும், சுட்டி
யறியாதபெருஞ் சுகப்பொருளை யொருவிரலாற் சுட்டிக்காட்டி,
மொட்டிள்மென் முலையுமையாள் கொடுப்பவருந்திய வமிழ்தமு
முழுதுமாங்கே, கொட்டியதுபோற் கவிதைகொழித்தகவுணியர்
மணிதன்குல சதாபோற்றி

திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

கருங்கடலிற்றமையழுந்தப்பெருஞ்சிலையினுறப்பிணித்துக் கண்ணோடாமை, யொருங்குறுத்தவமணர்குழாந்துயர்க்கடலி னொருங்கழுந்தவுமிழ்பைந்தேற, னெருங்கிதழ்ப்பொற்கொன் றையும்வெண்டும்பையும்பாசறுகுமுடிநிலவவைத்தார், தருங்க ருணைக்கடன்முழுகிக்கருங்கடலின் மிதந்தவரைச் சரணஞ்சார் வாம்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

நீடியதண்கயிலாயத்தாடியிற்றனிமலவுருநிற்றவாங்கே, கூ டிவரும்பெருங்கிழமைகுறித்துமறுபிறப்பிடத்துங்குழகன்முன் னின், றூடியபெண்டகைதணிதீர்த்துழிதருதோழமையருள வுவப்பாற்பெற்றுப், பாடியெனையாண்டமுனைப்பாடிவளநாட னையேபாடிவாழ்வாம்.

திருவாதவூரடிகள்.

வடநிழலினொருநால்வர்க்கருளுநிலையாதுமயன்றவயக்கியா ங்கு, விட்டீடற்றிலணிந்தபிரான்குருந்தடியிலிருந்துணர்த்தவி ழைந்துகேட்டோர்,தொடருநிலையிதுவென்றுதெரித்ததுபோற் களைந்துருகிச்சொரிந்துகண்ணீர்,படருண்மெய்ம்மொழிதொ டுத்தமாணிக்கவாசகர்பொற்பாதம்போற்றி.

கடவுள்வாழ்த்துமுற்றிற்று.

நைமிசச்சருக்கம்.

அகண்ட சச்சிதாநந்த கனிபூதராகிய சிவபெருமானது கடைக்கணிப்பால் அசுத்தமாயாகாரியமாகிய பிரபஞ்சமுழுவதினையுஞ்சிருட்டிக்கும் ஆற்றலையுடைய பிரமனானவர் பூர்வகாலத்தொருநாள் சுசிலர்களாகிய தேவர்களெல்லாந் தன்னைச்சூழ வாசனைமல்கிய வோர் சிங்காசனத்தின் மீதெழுந்தருளியிருக்கையில் அக்காலத்தவ்விடத்தில் வாலகில்லியர் முதலியசிவமுனீந்திரர்கள் வந்தடுத்துச் சாஷ்டாங்கநமஸ்காரஞ் செய்தெழுந்து நின்று பாலவாறுதோத்தரித்துச் சொல்லுவாராயினர். தாமரைமலரின்கண்ணே தங்கியிருக்குந்தாதாவே தேவரீரது சரணங்களையே சரணமென்றடுத்தனம். அதிகதுன்பத்தினை செய்யுஞ் கலியுகத்திலேயுஞ் சற்றுமஞ்சாது அரியதவத்தினை செய்திட வோரிடங்காட்டியருளுவீரென்றனர். அருந்தவத்தினருரைத்ததை யம்புயன்கேட்டுத் தனதிருதயகமலத்தின் கண்ணே அனாதிமுத்தனாகிய பரசிவத்தினைத்தியானித்துத் தெளிந்துதெரிவிப்பாராயினர். ஐம்புலனைவென்றஅறவோரே! வருத்தஞ் சற்றுமின்றி நீவிர்மகத்தாகிய சிவபுண்ணியங்களை விளைவிப்பதற்கேதுவாகிய தவத்தினைச்செய்தற்குரிய வழகியதலமொன்று காட்டுதுந் தெரிந்துகொள்ளுங்களென்றியம்பிச் சிறந்த தனது மனத்திற்சர்வலோகசரண்யனாகியசங்கரனைச்சிந்தித்துக் குற்றமற்ற வொருசக்கரத்தினைப்படைத்துச்சொல்லுவார். மாதவத்தீர்! இதோ நாம்விடுகிறவிச்சக்கரமானதுருண்டோடி நிற்கின்றதலத்தினையே தவத்தினுக்குத் தக்கதாகத்தழுவவேண்டுமெனவிடுத்தனர். இங்ஙனமிரண்யகருப்பன்விட்டசக்கரமானது சுருடவிஷ்ணுவக்சேனாதிநித்திய முத்தர்களாலே சேவியமானவ

றும் நாராயணமூர்த்தியின் திருக்கரத்தில் விளங்கும் சுதரிசனத்தைப்போலப்பத்துத்திக்கினு மொளியைப் பரப்பிக்கொண்டோடி யினிமையான தேனடைகளுஞ்சலாடப்பூங்கொத்துக்கள் புட்பிக்கப் பசியசாகைகளோடுங்கூடிய சோலைகள்சூழ்ந்தவொருவனத்தில் வந்துநின்றது, பின்னர்முனிவர்கள் வாசனையானது வீசப்பெற்ற தாமரைத்தவிசிலிருக்குஞ் சமனியக்கடவுளையுருகிய வன்போடுபணிந்து விடைபெற்று அதிசீக்கிரமாகச் சக்கரத்தினைத் தொடர்ந்து அந்நேமிதங்கிய ஆரண்யமாகிய நைமிசாரண்ணியத்தில் தாங்களும்வந்து தங்கினர். அவ்வனமதிகவழகாவிருக்கக்கண்ணுற் றனந்தங்கொண் டவ்விடத்திலேயே யயனருளியபடி யருந்தவமியற்றுவாராயினர்.

அந்நைமிசாரண்ணியத்தில் வாழுஞ்சிங்கங்களின்குட்டிகள்தங்குங் குகைகளில் யானைகள் தங்கள் குட்டிகளைப்பெற்று வளர்த்துவருவன. கூர்மைபொருந்திய நகங்களையுடைய புலிக்கூட்டங்களின் மத்தியில் பசுக்கள்தங்கள் கன்றுகளை யீன்று வாழ்வன, கீரிப்பிள்ளைகள்வாழுஞ் சோலைகளில் சருப்பங்கள் குடிகொள்வன. ஓந்தியோடுமயில்களடுத்துமகிழ்வன. இந்தப் பிரகாரமாகப்பட்சிகளும் மிருகங்களுந் தங்களுக்குள் பகைமை பாராட்டாது பலவிடங்கள்தோறுங் கூடிக்குலாவிவாழ்வன. பகைமை, ஒல்லாமை, வேற்றுமை, முதலியவின்மையா யோரேதன்மையைவாய்ந்த நைமிசாரண்ய மானது முகையவிழ்ந்த கடுக்கை மாலையினையுடைய கண்ணுதற்பிரான் முத்தியினையேயொத்திருந்தது. அவண்வாழுமிருகங்களும் பறவைகளுந்தங்கட்காகாரம் வேண்டில் இயற்கையாயிறந்தவைகளின் ஊனையருந்தவதல்லது ஒன்றனுயிரைக்கொன்று துன்பமுறவுண்ணுவதில்லை. மும்மதங்களைப்பொழியாநின்ற யானைகளானவை காற்றுவீசதலினால் மரங்களினின் றுதிருமிலை முதலியவற்றை

யுண்ணுவதல்லது விருட்சங்களின் கிளைமுதலியவற்றைமுரித் தருந்துகிறதில்லை. அவ்விடத்தில் துன்பத்தினுக்கேதுவாகிய பிறப்பினையொழிக்கும் பிரகாசம் பொருந்திய சலம்நிறைந்த தீர்த்தங்களுந் தரித்திரங்களைத்தவிர்க்குமிரத்தினங்களும், வண்டுகள் ரீங்காரஞ்செய்துகொண்டு மதுவுண்ணுங் கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, முதலியவைகளு நிறையப்பெற்றன.

இங்ஙனங், கண்டோர்மனங்களைக் கவருங் கவினைவாய்ந்த நைமிசாரண்ணியத்தில் மற்றொருகாலத்தில் சவுனகாதிமகரிஷிகளொருங்கு சேர்ந்து இருக்கு வேதத்திலிருக்குமெங்கள் பெருமானது திருவடிகளைத் தியானித்து ஒரு வேள்வியைவளர்க்கவாரம்பித்தனர். அக்காலத்தில் அவ்விடத்தில் பலமுனிவர்கள் புடைசூழ, மண்ணுலகத்தும் விண்ணுலகத்தும், மற்றுலகத்துமுள்ளார் போகமுதிர்ந்து முத்தியடைவதற்கேதுவாகிய பதினெண்புராணங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய சூதமாமுனிவர் எழுந்தருளினர். அவரைக்கண்டமுனிவர்களுடனேயெழுந்தெதிர்கொண்டு வணங்கி *சோடச வுபசாரங்கள் புரிந்து தங்கவாதனத்தின்மீ தெழுந்தருளச்செய்து அகமகிழ்ந்துமனங் கசிந்து சர்வ மங்களகரமான சிவமான்மியங்களைக்கேட்கு மனமுடையராய் விளம்புவாராயினர். எங்கள் முனிரத்தினமே! பூர்வத்தில், சைவம், காந்தம், இலிங்கம், கூர்மம், வாமனம், வராகம், பௌடிகம், மச்சியம், மார்க்கண்டேயம், பிரமாண்டமென்னுஞ் சாத்துவிகபுராணங்களையும்; நாரதீயம், பாகவதம், காருடம், வைணவமென்னுந் தாமசபுராணங்களையும்; பிராமம்,

---

*சோடசவுபசாரமாவன-தவிசளித்தல், கைகழுநீர்தரல், கால்கழுநீர்தரல், முக்குடிநீர்தரல், நீராட்டல், ஆடைசாத்தல், முப்புரிநூலீதல், தேய்வைபூசல், மலர்சாத்தல், நறும்புகைகாட்டல், விளக்கிடல், கற்பூரமேற்றல், அமுதமேந்தல், அடைகாய்தரல், மந்திரம[illegible] செதுதல், மஞ்சளரிசிதூவல்.

பதுமம், பிரமகைவர்த்தம், ஆக்கினேயமென்னு மிராஜசபுராணங்களையு முறையே திருவாய்மலர்ந்தருளி அவற்றுளொன்ரு குஞ் சிவபுராணத்தின் உருத்திரசங்கிதையில் க்ஷேத்திரகாண்டத்திலுள்ளமூர்த்திகளின் பெருமையினையும், தீர்த்தங்களின் மாட்சிமையினையும், தலங்களின் தகைமையினையும், ஆசிரமம், வருணம், ஒழுக்க முதலியவற்றினையுந் தேவரீரது திருமுகமாகிய தாமரையினின்றும் வண்டுகளாகிய நாங்கள் தேனாகிய அச்சிவசரிதங்களையுண்டு சிவானந்தத்தால் தேக்குற்றனம்; அக்காலத்தில் தேவரீர் காவிரிநாட்டினுக்குக் கண்ணாயிலகிப் புறவினுக்கு நல்லருள்புரிந்த பூவாளூர் புண்ணியச் சரிதையைத் தொகுத்துக்கூறினீர். இப்போததனைவிரிவாக வகுத்துக்கூறல் வேண்டுமென விரும்பினம்; சிவபாரம்யச் செல்வராகிய நீவிர் அதில் வறுமையுற்ற வெங்கட்குதவிபுரிதல் வேண்டுவது தகுதியன்றோ? ஆதலாலறமாதிகள்வளரும் பூவாளூர்க் சாதையினை யருளிச்செய்யவேண்டு மென்றனர். இவற்றினைக்கேட்ட பௌராணிகராகிய சூதமுனிவர் களிகூர்ந்து பூவாளூர்ப் புண்ணியனைத் தியானித்துத் தனதாசாரியராகிய வாதராயணரின், பாதங்களைச்சிந்தித்து வினைக்கு விடைகொடுத்து விளங்கு மாதவங்களையுடைய மாதவர்கள் முகங்களை நோக்கி யமுதமன்னவாசகத்தால்விளம்புவாராயினர். முனிவீர்! சித்தசநகரமாகிய பூவாளூரிலெழுந்தருளிய திருமூலநாதரின் பெருமைகளை யாராலியம்பிடக்கூடும். அவரதுசரிதங்களுமவ்வாறே யொருவராலு முரைக்க முடியாது. ஆயினு முன்னர்த் தாமிரபரணிதீரத்திலுற்ற பொதியமலையி லெழுந்தருளியிருக்குஞ் செந்தமிழாசிரியராகிய அகத்தியமுனிவர்பால் கேட்ட உபகுமுனிவர் சயிமினிக்குச்சொற்றபடி யானுங்கட்குப் பூவாளூர்த்தலத்தின் பெருமையினையும், திருமூலமூர்த்தியின் மகி

மையினையும், பற்குனிதீர்த்தத்தின் சிறப்பினையும், முனிவர்களெழுபதுபெயர் மெய்ஞ்ஞானமுடையவிரும்பி வேள்விசெய்த விதத்தினையும், அவ்வேள்வியில் பிரமனெழுந்தருளி யொழுக்கமோடு சிவபெருமானைப் பூசைசெய்த விதத்தினையும், வேள்வியாற்றிய முனிவர்பாலிரங்கி முண்டகச்செல்வன் மெய்ஞ்ஞான வண்மையினை வுபதேசித்த விதத்தினையும், சிவனனென்னுமுனிவர் தனக்கு அச்சுவினிதேவரியற்றிய நன்றியின்பொருட்டு அவர்கட்கு வேள்விப்பாகங்கொடுக்க அதனை யிந்திரன்தடுத்துச் சாபமேற்றுச் சிவபூசைசெய்த விதத்தினையும், சுந்தரமென்னுமரசன் ஒருமானைக்கொல்ல வதனாலொருமுனிவரது சாபமேற்று மன்மதனாகப்பிறந்து சுண்ணுதற்பெருமான் கண்களாலுருவமழிய அதனால் நாரதர் கட்டளைப்படி இரதிதேவி சிவபூசைபுரிந்தவிதத்தினையும், பின்னர் மன்மதனுருவம்பெற்றுப் பிறைசூடியபெருமானை வந்தனைபுரிந்த விதத்தினையும், அக்கினிபகவான் சங்கரியால் சாபமேற்று விடைக்கொடியோன் வீரியத்தையுண்டு கங்கையினிற்கழித்துத் தனது புறவு உருவத்தையொழித்துக்கொண்ட விதத்தினையும், மாதவ னொருவன்பொருட்டு வடக்கிலுள்ள கயாக்ஷேத்திரத்தின் பெருமை பூவாளூரிலுண்டாகவும் இப்பூவாளூரி லுற்பவித்த நதியினாற்பிதிரர்கள் காலகாலன் கருணையினால் வானேறும் விதத்தினையும், நந்தனவனத்தில் நம்பார்வதியா லுண்டாகிய சந்திரவதியானவள் பூக்கொய்கையில் மணிசூடன்பால் மோகங்கொண்டு மஞ்சுளனென்னு மரசனுக்குப்புத்திரியான விதத்தினையும், சந்திரவதியின்பொருட்டு மணிசூடன் சந்திரசூடனென விருத்தாசலத்திற்பிறந்து திரவியஞ்சேகரிக்கத் தீர்த்தயாத்திரைசென்று பூவாளூர்ப் புண்ணியனைப் பூசித்துத்திரும்பிய விதத்தினையும், தன்னைவழிபாடாற்றும் சந்திரசூடனும், அழகிற்சிறந்த சந்திரவதி

யாகிய குமுதையும் வருத்தமடைய வவர்கள்பொருட்டு மஞ்சு ளன்பால் சித்தராய்ச்சென்று பெண்பேசிய விதத்தினையும், சித்தராய்வந்த சிவபெருமான் புன்னைவிருட் சத்தின்கீழெழுந்தருள அவரை மஞ்சுளன்பூசித்த விதத்தினையும், கூவிளவனத்து நாதர் சந்திரசூடற்குங் குமுதைக்குங் கல்யாணமுடித்த விதத்தினையும், உங்கட்குமுறையே சாற்றுதுங் கேண்மினெனப் பௌராணிகர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

நைமிசச்சருக்கமுற்றிற்று.

தலவிசேடச்சருக்கம்.

பூவாளூரென்னும் பதியானது திருமகளுக்குச் செல்வத்தினையருளியும், திறல்மகளுக்கு வலியினையளித்தும், தெய்வக்கலைமகளுக்குக் கல்விவழங்கியும் வருவது. அங்கு பொலிந்த வழுக்கு நிலம்வாய்ந்த வழகிய சலநிறைந்த வயல்கள்தோறும் பொன்னையொத்த மகரந்தப்பொடிகளைப் புட்பச்செடிகள் உதிர்த்துக்கொண்டேயிருக்கும். அன்னங்கள் நிலைபெற்றுநின்றுவிளையாடுந் தடங்கள்தோறும் அவ்வன்னத்தினையொத்த மாதர்கள் ஸ்நானஞ்செய்து களிப்பார்கள். அங்குள்ள நந்தனவனங்கள் அங்குள்ள விடங்கட்கு வாசனையை விளைவிப்பதுடன் கண்டோர் கண்க ளிமைகொட்டாது நோக்கும்படி யதிகமாக மலர்களைச் சிந்திப்பெருமழகினை விளைவிப்பன. குளிர்ச்சியினையும், கூர்ந்தசுவையினையுங் கொடுத்து மிக்ககளிப்பினைச் செய்யத்தக்கதென்று வயல்களையும், ஆறுகளையும், தடாகங்களையும் நித்திப்பான நீர்த்துளிகளைச்சிந்தும் பொழில்கள் சூழ்ந்தகலாது நிற்பன. பிராமணர் மாளிகைகள் தட்சணாக்கினியம்,

காருகபத்தியம், ஆகவனீயம் என்னும் நித்தியவேள்விகளால் வெம்மையுடையதாயினு மத்தீயைத்தன்னுள்ளே தழுவிக்கொண்டு இப்பிரபஞ்ச முற்றமுய்யும்படி மழைவளங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கும்; இரத்தினங்களா லிழைத்துக் கட்டப்பட்டிருக்கிற வீடுகள் அதிக வுன்னதமாக விருத்தலால் அவற்றுளழகாக வமைக்கப்பெற்ற சாளரங்களின்வழியே விளங்காற்றினைப் பெற்றுக்கொள்ளும். சேகரிக்கத்தகுந்த பொருள்கள் எத்தனைகோடியாயினுந் தாபித்துவைக்க மத்தியில் இடங்கொடுத்துக்கொண்டு ஆகாயமுழுவதினையுமளாவியநீண்டகொடிகளால் நடைவீதிகளழகைச் செய்துகொண்டிருக்கும். நிறத்தினைவாய்ந்த மணற்சேணிகளில் மொள்ளுந்தோறும் சலஞ்சுரத்தல்போல அவ்வூர்ச்செல்வர்கள் மனைகளில் குவித்து வைத்திருக்கும் நிதியானது கொடுக்குந்தோறுங் குறையாதபடி திருமகளிருந்து வாழ்வள். பிராமணர்களால் மகமும், க்ஷத்திரியர்களால் செயமும், வைசியர்களால் செல்வமும், மற்றையர்களால் தருமங்களும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பன. நல்லவொழுக்கங்கட்கெல்லாமோரிருப்பிடமாய், இழுக்கென்பது சற்றுமவ்விடத்து இல்லையாய், முழுவின்பங்களையும் ஆசைகளையும் கொடுப்பதற்கிடமாய் விளங்குவது.

விசாலமபொருந்திய இடங்களைவாய்ந்த வீடுகளின் உப்பரிகைகளானவை யோங்கி யாகாயத்தினது முகட்டினைமுட்டி நெருங்கியிருத்தலினால் சூரியனானவன் அவற்றின் மூலமாய்ச் செல்லுதற்பொருட்டே தன் தேரினுக்கு ஒற்றைச்சக்கரத்தினையும் ஒற்றைக்குதிரையினையுங் கொண்டனன், நவமணிகளாலிழைக்கப்பட்டு விண்ணுலகவளாக்குமுயர்ந்த வீடுகளில் வெண்மை சிறந்தங்கிய பூரணச்சந்திரன் உராய்ந்துசெல்லுந்தோற்றமானது குவளைபோன்ற கண்களையுடைய அந்நகலத்து மாத

ரது குளிர்ந்தமுகமாகிய களங்கமற்ற சந்திரனுங் கொத்திருக்கும்படி தனது களங்கத்தை மாற்றுவதற்கு முயற்சிசெய்வதை யொத்திருக்கின்றது. யானைக்கூட்டங்கள் பொருந்திய குறுந்தெருக்களால்சூழப்பட்ட வீடுகள்நிறைந்த பெருவீதிகளில் கட்டியுள்ள தோரணங்களில் தொங்கவிட்டுள்ள முத்துக்களின்பிரகாசத்தைப் போர்த்துக்கொண்டிருத்தலால் அவ்விடத்திலுள்ள அழகிய வீடுகள் விபூதி சன்னித்துக்கொண்டிருக்கு மக்கினிப் பிழம்பாகிய அரனையே யொத்திருக்கும். எவ்விடத்தும் மங்களகரமான விவாகங்களும், எவ்விடத்து மினிமையான வாத்தியங்களும், எவ்விடத்துந் தாமரைபோன்ற முகத்தினையுஞ் செவ்விய வாயினையுமுடைய உருத்திரகணிகைகள் நடனங்களும், எவ்விடத்தும் வாசனை வீசப்பெற்ற முல்லைமாலையைத் தரித்த கொம்பானார் கைகோத்தோடும் கூத்துக்களும், எவ்விடத்துங் காமசாகரக் கலவியின்பமுமே பரவியிருப்பன. வேதமந்திரங்களும் வேலைசெய் *மந்திரங்களும், ஓதுஞ் †சந்தனங்களும் உரைக்குஞ் சந்தனங்களும், காதல்கொள் பாடல்களும் ‡கருங்கண்ம்பாடல்களும், சீதளவாசமுந் தேவர்கள் வாசமுமே நிறைந்திருப்பன. பூர்வத்தில் இந்திரனிழந்த செல்வமனைத்தினையு மறுபடியு மவனுக்களித்த இவ்வூரளவில்லாத வளங்களோடிருப்பது மோரதிசயமாமோ. இச்சுந்தரநகரானது துன்பங்களைநீக்கி ஞானமருளுதலா லிதற்கு ஞானகேத்திரமென்பர் முன்னோர். விருட்சங்களுள் "என்போல வெந்தத்தலத்தினுஞ் சிறந்த திந்தத் திருவளர்தல" மென்றுண்மையைத் தெரிவிப்ப

---

*மந்திரமென்பது வீட்டினை.

†சந்தனமென்பது அன்புகொள் ஸ்தன்னியத்தினை.

‡கருங்கணம்பாடல் என்பதனைக் கரும்-கண்-அம்பு-ஆடல் எனப்பிரிக்க.

நூற்பால நல்லவாசனைவீசும் வில்வவனம் நிறைந்து வினைகளை வெருட்டு மத்தலமானது வில்வவனமெனப் பெயரொய்தும். தாழம்பூவினை வாளாகவுடைய மன்மதனுக்கு உருவத்தைக் கொடுத்தமையால் பூவாளூரொன்றும், அம்மன்மதனுக்கு இரதியையீந்து மங்கலஞ் சிறப்பச்செய்த காரணத்தாலும், சந்திர சூடனுக்குங் குமுதைக்குங் கல்யாணம்நடந்த சிறப்பாலும், கல்யாணபுரமெனவு மழைக்கப்படும். இரயித்து என்னுமுனிக்குத் திருமூலநாதரிரங்கி அம்முனிவரது பிதிரர்கள் வடதிக்கிலுள்ள கயாக்ஷேத்திரத்தின்பயனை யீங்கடையச்செய்ததால் கயாபுரியெனவுஞ் சொல்லப்படும். இத்தலமானது திருவானைக்காவினுக்கு ஈசானதிசையி லொருயோசனை தூரத்திலும், தவத்துறைக்கு வடதிசையில் இரண்டுகுரோச தூரத்திலும், காவிரிக்கு உத்தரதிசையில் பொருந்தியிருக்கும். பல சென்மங்களில் பலதவஞ்செய்தோர்க்கன்றி மற்றையோர்கள் இப்பூவாளூரினுக்கு வரவும் வணங்கவு மரிதாகும், இப்பூவாளூரி லொருதினம் வாழப்பெறின் அருக்கனுலகத்தும், அம்புலியுலகத்தும், ஆயிரங்கண்ணனுலகத்தும், அன்னவூர்தியுலகத்தும், அச்சுதனுலகத்தும் வாழப்பெற்று அந்திவண்ணனடியிணை பின் மருவுவர். உடலெடுத்தலினால் பிரயோசன மிதுவேயென்று இத்தலத்தில் முனிவருக்கு மமுதமூட்டுபவர் திருபாற்கடலிலுண்டான அமுதத்தையுண்டு, தெய்வலோகத் தரம்பையராதி செவ்வாயமுதமார்ந்தி, படவரவணிந்தவெங்கள் பரஞ்சுடரின் பரஞானவமுதமுங் கொள்ளுவார்கள். அத்தலத்தில் ஆதிசைவர்கட்கும், பெரியோர்கட்கும், கவிராஜர்கட்கும், சிவனடியார்கட்கும் வீடுகட்டிக்கொடுத்திடுபவர்க்குத்தேவர்கள் தங்கள் தங்கள் உலகினைக்கொடுக்க நேர்வார். சந்திரசூடனுஞ் சங்கரன் தன்னுலகங் கொடுக்கத்தயைசெய்வான். இத்தலத்

தில் திலோமிளாவுதவ ந்தானஞ்செய்யின்ஆலவித்துப்போலப் பலே யளவுபயனைத்தரும் இத்தலத்தில் எத்தகையபாவங்கள் செய்தி டினும் மழையிற்பட்ட உப்புப்போல கரைந்துபோகும். பலவா கப்பன்னிப்பன்னிச் சொல்லுவதி லென்னபிரயோசனம் மே ருவையடுத்த காகமானது பொன்னிறமாவதுபோல இவ்வுல கத்து யாவரேனும் இத்தலத்திலிருந்து வாழப்பெற்றால் குற்ற மற்ற ஜீவன்முத்தரேயாய் விளங்குவர். கேண்மின் முனிவீர் காள்! இத்தலத்துமகிமையைச்சொல்லிமுடித்தேன். இனிதீர் த்தமகிமையைச் சொல்லுகின்றேன் என்று பொறியைந்துமாற றம்புண்ணியசூதர் புகலுவாராயினர்.

தலவிசேடச்சருக்கமுற்றிற்று.

தீர்த்தவிசேடச்சருக்கம்.

சர்ப்பாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற சடாபார த்தினையுடைய சங்கரனார் இரயிக்குவனென்னுமோர்முனி உச் சிவிக்கும்பொருட்டு, அவரது பத்தியினுக்கிரங்கி வடக்கிலுள்ள கயாக்ஷேத்திரத்தினைக்காட்டிலு மிக்கமகிமையைப் பூவாளூரி னுக்கு விளைவிக்கவேற்படுத்திய*பற்குனியென்னு மருமைப் பெயரோடொரு தீர்த்தமானது விளங்கும். தேவர்கள், முனி வர்கள், பிதிரர்கள் முதலியவர்கட்குரிய கடன்களைச்செய்யாத சிதடர்களாயிருக்கினும், பொய், களவு, கள், காமமென்னும்பஞ் சமாபாதகங்களைச்செய்துவரு மகாபாவிகளாயினும், இழிந்த குலத்திற் பிறந்தவர்களாயினும், இத்தீர்த்தத்தில் முழுகின வர்கள் அவர்கள் குற்றங்களினின்றுங் கரையேறுவர். தட்சி

---

*பங்குனியாறு, [illegible]

ணகயாக்ஷேத்திரமென்று தேவர்களால் சிறப்பிக்கப்படுகின்ற பூவாளூரிலிருக்கும் பற்குனி தீர்த்தத்தினையும் பெரியோரெல்லாந் தட்சிணகங்கையென்றே பேசுகின்றனர். இந்நதியைச் சமீபித்துப் படிந்தவர்கட்கே யல்லாமல் மிகுந்த வாசையினால் அந்நதி சலத்தினைப் புறத்தேயத்திற் கொண்டுபோய் முழுகுவோர்க்கும் மிக்கபயனை விளைவிக்கும். சாமான்னியவூர்களில் ஆகமக்கிரமப்படி நடத்திய காரியங்களினால் விளையும் புண்ணியத்தைக் காட்டிலும், சிவத்தலங்களில் செய்யிற்பதின்மடங்கு பலனதிகமாம். தேவர்களிறைஞ்சும் புட்கரதீர்த்தங்களிற்செய்யின் நூறுமடங்குபல னதிகமாம். பூவாளூரென்று உலகமெல்லாம் புகழுந்தலத்தி லன்போடு செய்வதினால் விளையும் புண்ணியத்தினுக்கு உயர்வு மொப்பு அத்தலத்தின் கண்விரிந்த புண்ணியங்களேயன்றிப் பிறதலங்களிலுண்டாகிய புண்ணியங்க ளெவ்வகையானு மொப்பாகா; அத்தகைய பூவாளூரிற்செய்த புண்ணியத்தினும் அத்தலத்துப் பற்குனிநதியிற்செய்த புண்ணிய மதிகம். அத்தீர்த்தத்திற்செய்த புண்ணியத்தினும் அத்தலத்தினுக் கலங்காரமாக விளங்கும் திருமூலநாதர் சந்நிதியிற் செய்திடும் புண்ணிய மதிகமதிகமாம். பொன்னையு மிரத்தினங்களையுங் கரைகளிலே கொணர்ந்துகொழிக்கும் அலைகளையுடைய பற்குனிநதியிற் கிரமப்படி ஸ்நானஞ்செய்து பிதிர்தருப்பணஞ்செய்து அந்நதிதீரத்தின் ஆலவிருட்சத்தினடியிற் பிண்டமிடுபவர்கள் பிதிர்க்கடனீங்கச் சிவலோகத்தினை யடைவர். அந்நதியிற் பிதிர்க்கடனை முடிக்கில் அப்பிதிரர்கள் நரகவேதனைகடந்து வேறு விதமான வினைகளுங்கெட முத்தியடைந்து சிவானந்த சாகரத்தில் முழுகுவர். புண்ணியஞ் செய்யவேண்டிய காலமிது வென்றும். தானத்தினை யேற்றுக்கொள்ளத்தக்க சற்பாத்திர

ரிவனொன்றும் இப்பூவாளூரினிடத்தும், பற்குனி தீர்த்தத்தினி டத்தும் அத்தகைய மயக்கங்கொள்ளாது வினைகளை முடித்து வருவர். இழிஞராயினும் தான்மேற்றுக்கொள்ள வொத்துக் கொண்டவனே சற்பாத்திரனும். புண்யகாலபேதமில்லை எக் காலமு மொருகாலமேயாம். பாவத்தினைப்போக்கடித்தற்கேது வாகிய தவத்தினையும், தானத்தினையுஞ்செய்ய விரும்புவோர் கையிற் பொருள்கிடைத்த வக்கணமேவத்தலத்திற் புரிந்தி டல்வேண்டும். அங்ஙனஞ்செய்யாது உத்திராயண தட்சிணா யணங்களினும், சூரியகிரகண சந்திரகிரகணங்களினும், அமா வாசி பருவங்களிலும், விதிபார்த்தம மாதப்பிரவேசங்களி லும், மாலியபட்சத்தும், மற்றைய புண்ணியகாலங்களில் மாத்திரம் சிரார்த்தஞ்செய்யின் அளவாகவே பிரயோசனமுண் டாம். அந்நதிதீரத்தில் அன்னசிரார்த்தஞ்செய்யச் சத்தியில ரேல், பிண்டப்பிரசாதமாயினுமிடுக, அதுவுஞ்செய்யச் சத்தி யிலரேல் எள்ளோடு சலத்தால் மந்திரஞ்சொல்லித் தருப்பணம் புரிக. இத்தருப்பணமானது ஏடகயாவில் அன்னசிரார்த்தஞ் செய்ததனால்விளையும் புண்ணியத்தினை யுண்டாக்கும். இந்தப் பற்குனி தீர்த்தத்தில் அன்னதானஞ்செய்பவர் நினைப்பதற் கருமையாகிய வளப்பங்களை வாய்ந்த ஸ்ரீகண்டபரமசிவனெ ழுந்தருளியிருக்கு முலகத்தினுய்யானவனஞ்சேர்ந்து தானஞ் செய்த அன்னமொவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு கற்பஞ் சிவ போகமனுபவிப்பர். அந்நதிதீரத்தில் இரத்தினங்களேனும், பொன்னேனும், பூஷணமேனும், வஸ்திரமேனும், பொருளே னுஞ் சிவனடியார்கட்குத் தானஞ்செய்யின், பூமியிற்பெருஞ் செல்வத்தோடுகூடிய சக்கிரவர்த்திகளாயப்பிறந்து வாழ்ந்து பின்னர்ச் சிவலோகஞ்சேர்ந்து சிவானந்தசாகரத்தில் முழுகு வர். அந்நதியின் நீரையுண்ணும் மிருகங்களும், பறவைகளும்,

அந்நீரையுண்ணு மீன்களும், அந்நதிசலத்தால் விளைந்த விருட்சங்களும், செடிகளும், கொடிகளும் அவைகளின் காய்கனிகளும் அவற்றினையுண்ட வுயிர்களும் தங்களாணவவினையைக் கெடுத்துத் தேவராகுமெனில் மனிதர்கள் மோட்ச மடைவாரென்பது மதிசயமோ! இந்தப்பிரகாரமாகப் பாவங்களையெல்லாம் போக்கடிக்கும் அந்நதியின் பரிசினைப்பகர்ந்தோம். இனிமேல் எ முனிவீர்காள்! இப்பிரபஞ்சத்தின் குற்றங்களையெல்லாங் குறைக்கும் பூவாளூரிலெழுந்தருளிவீற்றிருக்கு மெங்கள் பெருமானின் பெருமைகளைப் பேசுவோங் கேட்பீர்களெனச் சூதர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

தீர்த்தவிசேடச்சருக்கமுற்றிற்று.

மூர்த்திவிசேடச்சருக்கம்.

அழகானது தங்கி வீசும்வாசனையோடுங்கூடியு நீண்ட தும்பிக்கையினையும், நான்குதந்தங்களையும், மிருதுவானநடையினையுமுடைய அயிராவதயானையையூர்ந்து செல்லுந் தேவேந்திரனது அருச்சனைக்கிரங்கி யவனிழந்துவிட்ட செல்வங்களையெல்லா மறுபடியு மவனுக்கீந்து கல்யாணபுரத்திலெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபெருமானைத் திருமூலநாதனென்றுரைப்பர். வரிகளைவாய்த சிறைகளையுடைய வண்டுகள் தேனுண்டு ரீங்காரஞ்செய்யுந் தாமரையின்கண்ணே வீற்றிருக்குமிலக்குமியானவள்மிகுந்த வன்பினால் வந்தனைபுரிந்து செல்வப்பொருள் வழங்குதற்குரிமையைச் சுமத்தலினாலும், வில்வவிருட்சத்தின்கீ மெழுந்தருளி யிருத்தலினாலும், அப்பெயர்களாவ

விளங்கும் கல்யாணபுரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் பெருமா னைத்துதித்துவருவர்.

செவ்விய தீக்கொழுந்தினை நீட்டியதென்னச் சிவந்து பிரகாசித்தெழூஉம் சடாபாரத்தினையுடைய முனிவர்கள்செய்த வேள்வியினுக் கருள்கூர்ந்து மெய்ஞ்ஞானத்தை யதிசீக்கிரமாகவருளிய காரணத்தால் திருமூலநாதருக்கு உலக முழுவதும் ஞானத்தானேசனெனவும், வில்வவனத்தி லெழுந்தருளி யிருத்தலினால் வில்வவனநாதனென்றும், மங்களமிகுந்த மாங்கலியத்தை இரதிதேவிக்குதவியதால் கல்யாணவனநாதனென்றும், சிவனடியா ரொருவருக்கிரங்கி அவரது விவாகத்தினை முடிக்கும்பொருட்டுச் சித்தவடிவங்கொண்டு நடந்ததால் சித்தநாதனென்றும், பூவாளூரமர்ந்த புண்ணியனைப்புகலுவர். இத்தகைய திருநாமங்களி லொன்றினையேனு முரைப்பவருக்கு அவர்செய்த பாவங்களனைத்து மடியோடே மாய்ந்துவிடும். தேவர்கள்கூறில் தேவலோகங்களிலுள்ள போகங்களனைத்தினையு மவர்கட்கூட்டிவைக்கும். போகத்தினை வெறுத்தோர் கூறின் கங்கையையணிந்த கண்ணுதலோன் கழலடியிற்சேர்ப்பிக்கும். இப்பெயர்களிலொன்றைத் தம்புத்திரர்கட்கிட்டழைப்பாராயின் தங்கள் புத்திரர் மித்திரர் களத்திரர்களுடனே சகலபோகங்களையு மனுபவித்து, பிணியாதி பாவங்களினின்று நீங்கி, சொர்க்கலோகங்களில்மிகுந்த வளங்களையனுபவிப்பார். அப்பெயரை வாய்ந்த வப்புத்திரர்களும் அங்ஙனமேவாழ்ந்துஅக்கதியைமருவுவார். மறைகள் தினமுழங்கிக்கொண்டிருக்கும் பூவாளூர்ப்பெருமானது நாமமிட்டழைக்குமிருகம் பறவை முதலியனவும் பூர்வசென்மங்களின் பாவ நீங்கி பலவளங்களும் பொருந்திய துறக்கத்திலே அரம்பையராதியிடத்துப் போகங்களை யனுபவித்துப் பின்னர் இங்களை

யுங் கங்கையையு முடியிற்றரித்த சிவபெருமானது தொண் டியற்றி யருள்பெற்றுய்யும். அனேக முனிவர்கள் பூசிக்கப் பெற்ற பெருமைபொருந்திய *வில்வவனத்திலுள்ள பெருமா னது ஆலயத்தில் நுழைந்து பசுமுதலிய மிருகங்கள் தம்பசிக் குப் புல்மேய்ந்திடின் அவை சிவபணிசெய்தனவாகவே கொ ண்டு அவைகளின் குற்றமகற்றிப் பெருமான் சொற்கலோகத் திற் சேர்ப்பான். வில்வவனநாதருக்கென்றே பிரார்த்தனை செய்து அவ்விடம் அடியாரால் விடப்பட்ட பூவைகள், கிளி கள், *யூகங்கள், †இரலைகள், தகர்கள் இவையனைத்துந் தங்கள் முழுவினைகளையுமொழித்துக் கயிலாயத்திற் சிவகணங்களாகிப் பெருமானது கோயிலிலே வாசஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் பாக்கியத்தைப்பெறுவன.

ஒருவன் கடன்பட்டாயினும், செய்யத்தகாத காரியங் களைச் செய்தாயினும், தங்கள் மனைவி மைந்தர்களைக்காக்கு மறிவிலிகள்போல, இடபவாகனத்தி லெழுந்தருளு மெமது திருமூலநாதருக்குப் பொருளுதவுவரேல் அவரே யன்பர்களா வர். அதிக செல்வவந்தர்களாயிருந்துந் திருமூலநாதனுக்குத வாரேல் அவர்கள் பொய்யன்பினர்களே யாவர். மெய்யன்பி னர்கள் வேண்டிய வேண்டியபொருள்களை யீந்து விரும்பிய விரும்பிய வருளைப் பெற்றுக்கொள்வர். பொய்யன்பினர்கள் பொருளையீயாது வாயாற்புகழ்ந்தாரேனும் பூவாளூர் புண்ணி யன் பதத்தையடைவர். அந்தோ! உய்யவிரும்புவார் பொய்ப் பொருளை யுறுதியாகக்கொள்வதும் பேதைமையேயாம். தரித் திரர்கள் பசியைத்தணியாது பொருளைக் காப்பாற்றி வைத்துக்

*யூகம்-கருங்குரங்கு. †இரலை-கலைமான்.

கொண்டிருக்குஞ்செல்வர்கள் நரகத்தடைவரெனில், பூவாளூர்த்திருமூலநாதரின் பூசையாதிகட்குதவிச் சிறப்புசெய்யாது சேர்த்துவைத்திருக்கும் பொருளுடையார் நரகத்தையடைவரென்பதற்குத் தடையுண்டோ, செல்வமில்லாதவர்கள் சிவசாம்பிராச்சியமாகிய முத்தியடைய விரும்பின் திருமூலநாதர் ஆலயத்திற்சென்று புல்செதுக்கல், அலகிடுதல், கோமயத்தைத் தெளித்தல், கல்முதலிய குற்றங்களைக்களைதல், புட்பமாலை கட்டித்தரல் முதலிய பணிசெய்வரோ லவசியம் பெறுவர். தேகத்தில் நீராரோயுற்றுத் திருப்பணிசெய்வதற்குச் சத்தியிலராய் வினையைக்கெடுத்து வீடடைய விருப்பமுடையார் பற்குனிநதியில் முழுகி, கோயில்வலம்வந்து, காலந்தோறுந் திருமூலநாதனைத் தரிசித்து, தியானஞ்செய்து, அவர்புகழையெடுத்துப் பேசல்வேண்டும். தங்கள் ஆணவவினையையடக்கியாள வேண்டுபவர் பிரதிதினம் ஆலயத்திற்சென்று தரிசித்திடுக. அதற்கும் வலியிலரேல் தங்கள்வீட்டின் தலைக்கடையினின்று கும்பிடுக. அதுவுங்கூடாரேல் 'படுக்கையிலிருந்தபடி வில்வவனத்து' விமலனுர் திருவுருவைச்சிந்தித்து அவன் பெயரைப் பன்னிடுக. திருமூலநாதரது திருப்பணி கைங்கரியமானது பிறப்பு, பிணி, பாவம் என்னுமிவைகளை வெட்டுதற்கோர் வாளாயுதமாகும். அவற்றுள்ளு முயர்ந்தது இறைவர் திருக்கோயில்கட்டும் புண்ணியமேயாம். பொருள்மிக்குடையார் செங்கல்லினுலும், கருங்கல்லினுலுங் கட்டிடுக. பொருளில்லார் மரத்தாலேனும், மண்ணாலேனும், திரணத்தாலேனுஞ் செய்திடுக. தேவதேவனுகிய மகாதேவன் இருவருக்குஞ் சமபலனையே யளிப்பன். பொருளுடையார் திரணத்தாற்கட்டியதினைவிட மண்ணினுற் கட்டியதற்குப் புண்ணிய மதிகம், மண்ணினுற் கட்டியதைவிட மரத்தாற்கட்டியதற்கு இருமட

ங்கு புண்ணியமதிகம். மரத்தாற்கட்டியதைவிட செங்கல் லாற்கட்டியதற்கு நாற்பங்கு புண்ணியமதிகம். செங்கல்லாற் கட்டியதைவிட கருங்கல்லாற்கட்டியதற்கு எட்டுமடங்கு அதி கம். நூதனமாக ஆலயம் பிரதிட்டை செய்வதினும் பழைய வாலயங்களைப் புதிப்பித்தல் பெரும்புண்ணியமாம். வில்வவ னத்தீசன் ஆலயத்தைப் புதுக்குவோர் சிவனேயாவரலலது வேறு புண்ணிய மடையார்கள். தங்களிடத்திற் கிடைத்த பொருளுக்குத்தக்கபடி பூவாளூர் ஆலயத்திற் சிறப்புசெய்த வர்கள் தங்கள் பாவங்களினின்றும் இமைநேரத்தினீங்கி வட கயிலையடைந்து சிவகணங்களாய் வாழ்வார். இவர்கள்சுற்றத் தினர் பொன்னுலகையடைந்து பதினுன்கு தேவேந்திரர்கள் வாழுமளவும் போகத்தை யனுபவிப்பர். நம்முடைய திருமூல நாதரெழுந்தருள ஆலய மினிதுசெய்தோர் தங்கள் பிதிர்க ளெல்லா நீங்காத நரகத்தினின்று நீங்கிச் சுவர்க்கலோகத்தில் பொருந்துவர். அவர்கள் குடும்பம் சூரிய சந்திரர் உள்ளவளவு கெடாதுவாழ்வர். எவனொருவன் திருப்பணி சிவாலயத்தின் கண்ணே செய்கின்றானோ அவன்பாவமப்போதே நசிக்கும். பாக்கியமெல்லா மவனுக்கே பலிக்கும். இந்நாட்டு வேந்த னும் அவனுணைக்கஞ்சுவன். அவனினைத்த கருமங்களெல்லாம் பூமியிலெளிதாய் முடியும். அத்தகையன் பெருமையை யெடுத் துச்சொல்வா ராரிருக்கின்றார்கள்.

நாத்திகம் பேசு நாவினர், பிறர் துன்பப்பட கோள் சொல்லுபவர், சற்பாத்திரத்திற் பொருளைக்கொடாதவர்; மூத் தோர் தாய்தந்தையர் மொழிகளைக் கேளாதவர், பிறருக்குக் கொடுத்த திரவியத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டவர், அந்நியர்பொ ருளைக் கவர்ந்தவர், குற்றஞ்செய்தவர், அயலான் மனைவியின் மீது மனம் வைத்தவர், புத்திரனைவிற்றவர், பிறர் செல்வங்

களைக்கண்டு பொருமை கொண்டவர், சிவநிவேதனஞ்செய்யாது அன்னமுண்டவர், வேதபாராயணம் பண்ணுதவர், அக்கினிகாரியஞ் செய்யாதவர், வேதாகமங்களிற்கூறு மியாகத்தினைச்செய்யாதவர், சுத்தவீரனை வஞ்சனையால் கொன்றவர், விரதமனுட்டியாதவர், யுத்தத்தில் மோசஞ்செய்து செயித்தவர், பெண்கள்மீது அவதூறுசொல்பவர், ஊரைக்கெடுத்தவர், மாமிசம்விற்றவர், அதனையுண்டவர், அதனையுண்ணச்செய்தவர், நன்றியில்லாதவர், ஆலயத்திலாடவரைப்புணர்ந்தவர், பொய்பேசுபவர், பிராமணரைக் கொன்றவர், மாதர்களைக்கொன்றவர், நிழல்தரு விருட்சங்களை வெட்டினவர், கிணறுதடாகங்களைத் தூர்த்தவர், குருவினுக்குத் துன்பஞ்செய்தவர், கருவினையழித்தவர், கன்னிகையைப்புணர்ந்தவர் முதலிய உபபாதகத்தவரும்; ஆசாரியனைக்கொன்றவர், ஆசாரியன் மனைவிதோள் சேர்ந்தவர் கள்ளுண்டவர், பொன்திருடினவர், இவர்களைச்சேர்ந்தவர் முதலிய மாபாதகத்தவரும்; சிவநிந்தனை செய்தவர், சிவாகமங்களைத்தூஷித்தவர், சிவபூசைசெய்யாதவர்முதலிய அதிபாதகத்தவரும்; உய்ந்து புண்ணியத்தினையடையவேண்டு மாயின் சிவாலயப்பிரதிட்டை யொன்றே சாலும்.

சிவாலயங்களில் செய்யவேண்டிய கைங்கரியங்களாகிய உருத்திரகணிகை, யானை, குதிரை, பசு, நிலம், பாத்திர முதலியவற்றுள் தங்கட்குவாய்ந்தவளவீந்து இறைஞ்சிடினும் அப்பாதகங்கள்போம். இவ்வாறு அப்பாதகங்களைக்கழிக்க வேலாதவர் எளிதிலே போக்குவதற்குபாயமாவன, பஞ்சமி, பூரணை, சுக்கிலபட்சத்துச் சதுர்த்தசி, அட்டமி, திருவாதிரை, மாசிமகம், ஆடிமுதலமாவாசைகூடிய சோமவாரம், பங்குனிபூரணை, பங்குனி உத்தரம், சோமவாரம்வரு முதலமாவாசை, ஆதி

வாரத்துச்சத்தமி இவைதங்கிய உத்தராயண புண்ணியகாலங்களில் பற்குனிநதியில் ஸ்நானஞ்செய்துவேதபிராமணர்கட்கு இயன்ற திரவியந்தந்து, பசுநெய்வார்த்துத் தாமரை நூல்திரியிட்டு, ஞானநாயகனுகிய திருமூலர் சந்நிதானத்தில் விளக்கேற்றி, நறுந்தூபமிட்டுப் பசும்பாற்கொண்டு மந்திரத்தாலபிடேகஞ்செய்து குற்றமில்லாத சுகந்தத்தாலும், வில்வத்தாலும், அருச்சித்து, அறுசுவையடிசில் நிவேதித்து, சிவனடியார்களாகிய பிராமணர்களை யுண்பித்து, இறைஞ்சி வந்தனைசெயின் எத்தகைய பாதகங்களும் இமையளவில் நீங்கப்பெற்று வானுலகமடைவர். பாதகங்களைச்செய்யாத புண்ணியர்கள் உருவிலியாகிய மன்மதனுக்குருவளித்த உமாமகேசன் உச்சியில் அபிடேகம்புரிந்தால் ஏழுலகு நடுநடுங்கும்படி மான்மழு சதுர்புயகாளகண்ட திரிநேத்திரர்களாய் விளங்குவர். அளவில்லாத புகழோடுங்கூடிய பூவாளூர்நாதர் திருமுடியில் புட்பஞ்சாத்துவார் சந்திரசூடராய் விளங்குவர். பிரதட்சணம்வந்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து கைகுவிக்கின், தேவர்களெதிரில் நின்று கைகட்டி நல்லவரங்களைக்கேட்டு யாசித்து நிற்ப நாயகராய்வீற்றிருப்பர். சகல வளப்பத்தோடுங்கூடிய வில்வவனத்தில் ஆதிசைவப்பிராமண ரொருவருக்கு வீடொன்று கட்டியீந்து அவ்வூரில் தாபிக்கில் தேவர்களெல்லாந் தொழுதேத்தவூர் சிவலிங்கப் பிரதிட்டைபண்ணிய பலனையொக்கும். சிவனடியார்களை அவ்வூரில் குடியேற்றினு மப்பலனே யடைவர். திருமூலநாதர் திருக்கோயிலில் அலகிட்டு, மெழுகி, சுதையால் கோலந்தீட்டிவருவரேல் அவர்களுடையவீட்டில் இலக்குமியானவள் குடியிருந்து எக்காலமு நீங்காமற் பலவிதப்பட்ட செல்வங்களால் அலங்கரித்துவருவள். ஆலகாலவிடத்தாலலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற வழகிய மிடற்றினையுடைய அம

லளுகிய வில்வவனத்துத் திருமூலநாதருக்கு நித்திய, நைமித் திக, பஞ்சபருவத் திருவிழாக்களை நடத்திவருவரேல் அவர் கள்வாழும் வீடுகள் எக்காலத்து நீங்காத மங்களகோலமே பொலிந்துகொண்டிருக்கும், திருமூலநாதர் வெள்ளைவிடை யின்மீது குங்குமசவுந்தரிசமேதராய்த் திருவோலக்கங்கொண் டருளுந் திருவிழாவினைத் தரிசிக்கப்பெற்றோர் தங்கள் ஆணவ மலங்கெட சீவன்முத்தர்களாய் வீற்றிருப்பர். செல்வமலிந்த திருமூலநாதராய் விளங்கும் சிவலிங்கப்பெருமானின் திரு வருட்பெருமையைச் சொல்வகையினு லெடுத்துப்பேச முற் றுறுமோ. பரிசுத்தம்பொருந்திய முனிவிர்காள்? இனியத்தலத் தில் வினைகெடும்படி வேள்விவளர்த்த விதத்தைச்சொல்லு வேன் கேட்பீர்களென்று வியாசமாணுக்கர்விளம்புவாராயினர்.

மூர்த்திவிசேடச்சருக்கமுற்றிற்று.

வேள்விச்சருக்கம்.

இலக்குமிதேவிக்கிருப்பிடமாகி, மணிமாடங்கள்செறிந்து, பலவளப்பங்கள் நிறையப்பெற்றுத் தெய்வநாட்டினையொத்தி ருக்குந் தவத்துறையிற்சென்று வினைமுழுதும் விடைகொண் டேகப்பூசித்துப் பிருகு, வங்கிரசு, வசிட்டன், கசியபன், அத் திரி, குச்சன், கவுதமன் இவர்களெழுவரு மாதவம்புரிந்து வருங்காலத்தில் இவர்கள் மைந்தர்களாகிய பாற்கவர், ஆங்கி ரசர், வாசிட்டர், காசிபர், ஆத்திரேயர், கவுச்சிகர், கவுதமீயர் என்னவோதும் எழுபதின்மர்ஒருங்குகூடி, புரம், வனம்,க்ஷேத் திரம், விமானம் ஐந்துஞ்சிறந்ததல மெங்குள்ளதென்று ஒரு வருக்கொருவர் விசாரித்து நெடுங்காலந் தம்முடையவறிவினு

லாய்ந்து தெளியாது திடீலெனவெழுந்து கருங்காலனுயிர் குடித்த செங்காலனாகிய சிவபிரானிடத்திலன்புடைய தங்கள் தந்தையர்களை யடுத்துத் தாள்களை வணங்கிக்கேட்கக் கருணை யினால் எழுமுனிவர்களுந் தங்கள் புத்திரர்களாகிய எழுபதின் மருக்கு முணர்த்துவார்கள். அறிவிற்சிறந்த அரும் புதல்வீர் கேண்மின், எத்தகைய புரங்களினும் பூவாளூரொன்னும் புர மும், வனங்களில் வில்வவனமும், நதிகளில் பற்குனிநதியும், தலங்களில் ஞானத்தலமும், விமானங்களில் கல்யாணவிமான முஞ்சிறந்திருப்பன. இவ்வைந்து மோரிடத்துச்சிறந்து தங் கட்குத்தாங்களே யொத்திருக்கு மொருதானமானது திருமங் கலமென்னும் பூவாளூரேயாம். அத்தலத்தில் திருமூலநாத னென்னு மருமைப்பெயரோடு உத்தமத்திலுத்தமமாய் ஒளிர் கின்ற சுயம்புமூர்த்தியானச் சிவலிங்கப்பெருமான் எத்திக்கி லுள்ளவர்கட்குங் கிருபைபுரிந்து வீற்றிருக்கு மத்தலத்தினுக் கேகுவீரென்றனர். உடனே எழுபது முனிவர்களும் அக மகிழ்ந்து, முகமலர்ந்து, தந்தையரைப்பணிந்து, எழுந்து ஞா னத்தலமாகிய பூவாளூரெய்தி, பற்குனிநதியிற்படிந்து, கிர மப்படி கடன்களைச்செய்து, மிக்கவன்பினோடு திருமூலர் சந்நிதானத்தின் முன்பு காந்தமிழுக்கும் இரும்பூசியைப்போ ச்சார்ந்து, துதிபுரிந்து, தங்கட்குள் ஆராயத்துவக்கினர்.

இத்தலத்தின் மகிமையை யென்னவென்றுரைப்போம், இவ்வெல்லையை யடைந்த மாத்திரத்தில் தலைமேலிருந்த பெரும்பார நீக்கியதுபோலச் சிந்தையின்கண்ணிருந்த துன் பங்களியாவும் நீங்கப்பெற்றோம். ஆதலாலுயர்ந்த வித்தலத்தி லிருந்து போகத்தை விரும்புதலே நலமாம். அதுவே வுபர்வு மாம். ஆயின் காலாந்தரங்களில் மரணமடையுந் தேவர்கள்போ கத்தை யிச்சிக்கின் அது மறுபடியும் பிறப்பில்சார்ந்து உயிர்

தளர்வதன்றி மெய்ஞ்ஞானந்தமடையும்விதத்தைக்காணோம். எல்லாவற்றினிக்கு மேலென்று முயன்றடைவது வித்தக யோக முதலியவற்றால்வினையு மின்பமும், பிரமாதிதேவர்கள் சூழ்ந்திருக்குங்கதியுமன்று. நம்தாசையானது நீங்கி யுத்தம மாகிய மெய்ஞ்ஞானத்தை யடையும்வழியில்முயலவேண்டும். அத்தகையஞான முக்கண்பெருமானால் உணர்வதன்றி ஆன்ம வர்க்கத்தால் அறியுந்திறமன்று. அந்தச்சேதனனாய் விளங்குஞ் சிவபெருமான் திருவுளமகிழும்வண்ணங் குற்றமற்ற வேள்வி யொன்று செய்வோமெனச் செய்யத்துவக்கினர். செங்கற்களால் வேதிகைகள்கிரமப்படிக்கட்டி மணிகளினாலும், பொன்களினாலும்,பாத்திரங்கள்செய்து *சோமமாதிதிரவியவகைகளெல்லாஞ் சேகரித்துத் தனித்தனித் தாங்கள் தொடங்கினார்கள்.

†இருத்துவிக்களும் நெருங்கிய‡மானருமெல்லோருந் தங்கள் கருத்தில் மிகுந்தவாசையினால் தீக்கையைக்கலந்தனர்கள் பரிசுத்தமாகிய சிவபெருமான் சந்நிதியி லவருக்குரிய பெருத்த சைவசத்திரயாகமென்னும் வேள்வியை நடத்தத்

---

*சோமம்-ஓர்பூண்டு. இது அக்கினிஷ்டோமத்தில் ஸோமத்தின் சாற்றைப்பிழியும்கிரியைக்கு அபிஷவம்என்றுபெயர் அக்கிரியையின்படி பிழியப்பட்டிருக்கிறது அபிஷுதம்.

†இருத்துவிக்கு-யாகத்தில் யெசமானிடத்தில் தக்ஷிணை வாங்கிக்கொண்டு, அதற்குரிய ஹோமமுதலானதொழில்களை நடத்துகிறவர்களுக்கு ‘ருத்விக்கு’ என்றுபேர் அவர்கள் ‘அக்னீத்திரர்’ ‘ஹோதா’ ‘பிரம்மா’ முதலாகிய வெவ்வேறுபெயர்களையுடைய ௧௬-பேர்கள். தேயயாகங்களில், அக்கினி, ஹோதாவாயிருப்பவர் ஹோதாபதத்திற்கு, அழைக்கிறவனென்றும் ஹோமம்பண்ணுகிறவனென்றும், அர்த்தமாகும்.

‡மானர்-புடையார் அதாவது யாகத்தில் இடையூறுவாராமல் பாதுகாப்போர்.

தொடங்கி*இட்டி,†பிரவர்க்கியம்,‡அக்கினிட்டோமம், வினை யாதியாகச் சமைத்தகள்முயன்ற சட்டகாலங்கள் மூன்றினு ௦சவனங்கள்மூன்றினையும் கற்பநூலில் சொல்லியபடிநடத் னூர். குற்றமற்ற சாமவேதியர்கள் கானந்தொடங்கினர் ஓதி கணத்தினர்கள் சமுசனையை யியற்றினார்கள். அத்துவரிக் ணத்தர் அத்துவாரம்பண்ணினர்கள். பிரகாசமலிந்த வெண் கோணம் பொருந்தச்செய்து யூபமலங்கரித்தனர். நானுவி மாகிய தெய்வப்பசுக்களைப் பலகயிற்றினாற் கட்டிப்பிணித்து வேதமந்திரங்களினா லவற்றினான்மாவை அத்தேகங்களினின் றும் பிரித்து அப்பசுக்களின் வபையையெடுத்து அக்கினியி லிட்டு மிகுந்த வங்கங்களினானை ஆகுதி விதிப்படி செய்தனர் அவ்வேள்வியின்கண்ணே யிருந்தவர்களையும், மற்றைய பிரா மணர்களையுந் தேவனாகவே பாவித்துப் பூசைமுதலிய வியற் றினர். இவ்வாறு மாதவர்கள்தந்த அவிர்ப்பாகத்தினை யினி தேற்றுக்கொண்டு பிரகாசம்வீசு மிரத்தினங்களிழைத்த கிரீ டங்களைத்தரித்த தேவலோகத்தமரர் மகிழ்ச்சி கூர்ந்தார்கள் அமரர்கட்கு அமரனாய்விளங்கு மமலனாகிய வில்வவனநாத னுக்குறித்துப் பரிசுத்தம்பொருந்திய வேள்வினை நடத்திய மாதவர்கள் விளக்கத்தினை யுரைத்தேம், வண்டுகள் ரீங்காரஞ் செய்யுந் தாமரைமலரின்கண்ணே யெழுந்தருளியிருக்கும் பிரம தேவனானவர் அவ்விடத்தினுக்குவந்தெழுந்தருளியதைச் சொ ல்லுதுங் கேட்பீரெனச் சூதமாதவ னுரைக்கின்றனர்.

வேள்விச்சருக்கமுற்றிற்று.

---

*இட்டி=யாகம். †பிரவர்க்கியம்=ஓமத்தீ. ‡அக்கினிட் டோமம்=சோமயாகம்.

௦சவனம்=ஸோமாபிஷவம், அக்கினிட்டோமமானது பிராதஸ்ஸவனம், மாத்தியந்தினஸவனம், ருதிதீயஸவனம். என மூன்றுபாகங்களையுடையதாம்.

பிரமன்வரவுச்சருக்கம்.

இந்தப்பிரகார மகத்தினைத் தவத்தினர்கள் முடித்துக் கொண்டிருக்கிறகாலத்து இப்பிரபஞ்சத்தின் நல்ல வளப்பங்களைக்காணும் கருத்துடையராய்ப் பிரமனானவர் தன்னிச்சையால் சத்தியலோகத்தைவிட்டு நீங்கி அன்னவாகனரூடராய் ஆகாயவழியாகச் செல்லும்போது, பிரகாசம்வளரு மாடங்கள் மலிந்த வில்வவனத்திற்கு நேரே சூரியன் சஞ்சரிக்கும்வானில் வர, அன்னவூர்தியானது நெஞ்சந்துன்பப்படும்படிஅசையாது கன்மலைபோலத் தம்பித்து நின்றுவிட்டது. பிரமாவானவர் தனது வாகனமாகிய அன்னத்தின்முன்னேயும், பின்னேயும், நான்கு திக்குகளிலேயும் பார்த்து என்னகாரணத்தால் இவ்வாறசையாது நின்றுவிட்டதென வாலோசித்துப் பூமியைநோக்கிப்பார்க்கையில் வில்வவனநாதர் சந்நிதானத்தின் முன்பு மாதவர்கள்செய்கின்ற யாகத்தின் தீம்புகையானது அன்னத்தின்முகத்தினைத் தாக்கினவென்று தீர்மானித்து, அவர்கள் சொல்லும் வேதமந்திரங்களைக் காதாற்கேட்டு, இதுமிகுந்த சிறந்தலமென வெண்ணி அச்சமும், அன்புந் தோன்ற அதிசயத்த மனமுடையவராய், உச்சியிலிரண்டு கைகளையுங்குவித்தவராய், வேதமொலிக்கு நாவினையுடையவராய் அன்னவாகனத்தை விட்டிறங்கிப் பூவாளூர்வந்து சேர்ந்தனர். அக்காலத்திலவ்விடத்துச் சிலர்வேதவாதமும், சிலர்பிரமவாதமும், சிலர் கருமவாதமும், சிலர் ஞானவாதமும், சிலர் கணிதவாதமும், சிலர் நீதிவாதமும், சிலர் கற்பவாதமும், சிலர் புராணவாதமும், சிலராகமவாதமும், சிலர் வியாகரணவாதமும், சிலர் நிகண்டுவாதமும், சிலர் காப்பியவாதமும், சிலர் நாடகவாதமும்,

சிலரலங்காரவாதமும், சிலர் தனுர்வேதவாதமும், சிலர் மற்ற கலைஞானவாதமும் இருடிகள் செய்துகொண்டிருக்க, தெய்வ வேள்வி முன்னேதோன்ற அவ்விபமகன்ற வறிவையுடைய பிரமாவானவர் மகிழ்ந்து அதிசீக்கிரமாக ஸ்நாநமாதி நித்திய கடனை முடித்துக்கொண்டு செல்ல வுடனே வேள்வியியற்று மாதவர்கள் எழுந்து கந்தமூலங்களைக் கையுறையாக வேந்திச் செல்ல வவர்களையெல்லாங் கரத்தாலமர்த்திக் கோயிற்புகுந் தனர், முனிவர்கள் தன்னைச்சூழ ஆலயத்திற்சென்ற வேதனு னவர் திருமூலநாதரின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து பணிந்து எழு ந்து ஆடிப்பாடி யாசையோடு வலம்வந்து காப்பாய் காப்பா யெனவிரந்து, இத்தலத்தின் பெருமையைச் சற்றுமெண்ணாத வெளியேனுக்குப் பத்தியருளவேண்டி, யன்னந்தன்னையாகாய வழியிலடியெடுத்துவைக்க,வொட்டாதுசெய்து என்னையிங்கு வரச்செய்த கருணைவள்ளலே என்பிழைகளைப் பொறுப்பாயெ ன்றுரைத்து விடைபெற்றுத்திரும்பி, வேள்வியாற்று மந்தணர் முகத்தை நோக்கிச் சொல்லுவாராயினர். அந்தணீர்! இப்பூமி யில் திருமூலநாதரது இனிமையானவருளுக் குரியவராயினீர் இதைக்காட்டிலுமுயர்ந்த கருமமென்ன விருக்கிறதென்று மந் திரவேள்விச்சாலையில் மலர்ந்தமுகத்தோடு புகுந்தனர். அவ் வேள்விச்சாலையை யடுத்தமாத்திரத்து அங்கிருந்த தாபதர்கள் அழகிய தாமரையினையே யாலயமாகக்கொண்ட பிரமனுக்கு ஆதனம், அருக்கிய மாலைமுதலிய வுதவி இனிமையான பழ முதலிய வீந்து பாற்கடலிலுண்டாகிய வமுதம்போன்ற பெரு கைமபொருந்தியதோத்திரங்களால் தோத்தரிப்பாராயினர். அன் னவாகனனே! தேவரீரிங்கெழுந்தருளிய மாத்திரத்தில் இவ் பெருமானிடத் தன்பில்லாத யாங்கள் செய்யுமழகியமக மிடை யூறின்றிநிறைவேறியது. நிலைபெற்ற வில்வவனநாதரு மகிழ்ச்

சியாகவே கொண்டனர் நெருங்கிய அவிகள்சொரிந்து செய்கின்ற வேள்வியினால் நாங்களெல்லோரும் வில்வவனநாதரருளினால் வேள்வியின் பயனைப்பெற்றனம். அன்றியு நீக்குவதற்கருமையாகிய இப்பிரபஞ்சத்தின் பந்தமு மிப்போதே நீக்கினோம். பரமானந்தப் பரவையினும் படிந்தோமென்றனர். செவ்விய சொற்களினாலே யிவ்வாறுகூறிப் பிரமனோடு எஞ்சிய வேள்வியினையுமுடித்து, இனிமையான புண்ணியங்கள் மென்மேலோங்க வளருஞ்சுத்தியே கனிநினைத்தின் பெருமானுக்குரிய நெய்தோயப்பெற்ற அவையை அழலில் இட்டார்கள். அப்போது, சனகாதி நால்வர்வணங்கும் பொன்மயமான நூபுரத்தினை யணிந்த திருவடிகளையுடைய சிவபெருமான் உமையுடனே வலிய வெள்ளைவிடையின்மீது பூதகணங்கள் தன்னைச்சூழ்ந்து நெருங்க, முனிவர் சொரிந்த வபையானது அவியினின்றும் தனது முகத்தினிடத்துக்கமழ வெழுந்தருளினர். சயசயவென்ற தோத்திரத்தோடு ஒப்பற்ற ஆகாயமுகட்டில் நெருங்கி பலம்பொருந்திய நீண்ட வாயுதங்களுடைய தேவர்கள் மலர்மாரிபொழியப் பஞ்சவாத்தியங்களுமுண்டாக அயன்முதலிய மாதவர்கள்பலரும் அஞ்சலித்த கரங்களோடு எழுந்திருந்து நீங்காதவாசையினால் என்புமுழுது நெக்குநெக்குருச, தேகமுழுவதும் வழிந்து விழிகளினின்றுவருங் கண்ணீரில்கலந்தவிபூதி சேருகப் பூமியில் விழுந்து எழுந்து பலமுறை சூழ்ந்து எத்துவாராயினர்.

புள்ளாகியநான்முகனீண்முடியும்போனோனமதாகியமால் பதமுந், தள்ளாவலியுமனமுந்தலைமைச்சலமுந்தளரத்துருவிப் புணரியு, நள்ளாரமுதச்சுவையேசரணநாராயினுநன்மையினைத் துணர்பால், விள்ளாதவிளங்கொளியேசரணமெய்ஞ்ஞானதலத் திறைவாசரணம்.

...ண்ணு மதிவேய்ந்தபிரான்சரணஞ் சழலாடியசங்கரனே சரணம், பண்ணுர்தருவீணைதராசரணம்பனிமால்வரையில்மரு மாசரணங், கண்ணுர்தருவாலுதலாய்சரணங்கடமாகரியீருரி யாய்சரணம், விண்ணுடர்விழுத்துணைவாசரணமெய்ஞ்ஞானத லத்திறைவாசரணம்.

சங்கக்குழையாய்சரணஞ்சரணஞ்சங்கத்தலைவாசரணஞ் சரணஞ், கங்கைச்சடையாய்சரணஞ்சரணங்கங்கைத்தலைவாசர ணஞ்சரணம், பங்கத்துமைவாழ்பவனேசரணம்பங்கத்தெமை ...ப்பவனேசரணம், வெங்கட்பணியாபரணசரணமெய்ஞ்ஞான தலத்திறைவாசரணம்.

மணமார்தருவில்வவனத்தொளிருமணியேநினதாளுறும ...பினரோ, துணிவார்சமுசாரவலைத்திரளைத்துணியாவடியேமு ...ன்பத்தியினுற், பிணியார்சமுசாரநெடுந்திரைகள்பிறழும்பிற ...க்கடலைக்கடவாத், திணியாரருள்வான்கனாசேரும்வகைசெ ...யாய்சிவசங்கரவென்றனரால்.

— இந்தப்பிரகாரம் இருடியரொழுபதின்மரும், ஆணவமுவியி னைக்கெடுத்துப் பொருள்களுளுயர்ந்தபொருளாகிய பெருமான் திருவடிநீழல் புகுமாறு உருகியவன்போடு துதிசெய, அவர்க ளது மனவுண்மையையறிந்த உமைபாகர் அவர்கட்குத் திரு வருளுபதேசிக்கத் திருவுளமாயினர். அடர்ந்த சிறைகளையு டைய அன்னமானது ஆகாயத்தில் தடைப்பட அதனால் பிர மன் இப்பூவாளுருக்கு மேலி அவ்விடத்தில் வழிப்பட்டு கொண்டிருந்த இருடியரோடுகலந்து வேள்வியை முடித்தலும் அவர்கட்குச் சிவபெருமான் மான்மழுசதுர்புஜ காளகண் ...நேத்திரராய்க் காட்சிகொடுத்தசரித்திரம் மீது. இனிமேல்

அவர்கள் பெருமானிடத்து ஞானம்பெறும்விதமுணர்த்துவன்|
உணர்மினெனச் சூதர் உரைசெய்ய வாரம்பித்தனர்.

பிரமன்வரவுச்சருக்கமுற்றிற்று.

ஞானவுபதேசச்சருக்கம்.

மாதவர்களாகிய வெழுபது முனிவர்களுக்குச் சிவபெருமான் மேன்மைதங்கிய பரஞானத்தை யருளுதற்கு விரும்பினை தை; அப்பெருமானது திருவடியன்றி வேறுபற்றில்லாவிரண்டாவது சம்புவாகிய நந்தியெம்பெருமான் தனது திருவுளத்திற்றெரிந்து அவ்விடத்துப் பக்கங்களில்சூழ்ந்து நெருங்கியிருக்கும் பூதநாதர்களையும், தேவர்களையும், மற்றெவரையும், உடையவன் றிருவுளக்குறிப்பின்படி விலக்கிவிட்டனர். இருவினையொப்புவாய்ந்து நிற்கு மெழுபது முனிவர்கட்குஞ் சங்கரன் தனது திருக்கண்களால் தீட்சித்து அஸ்தமஸ்தகஞ்செய்து அவர்கள் சிரசில் திருவடிகளைச் சூட்டியருளினர். அங்ஙனமாகத்திருவருள் உதிப்பித்தலு மவர்கள் திகைப்பு நீங்கிநிற்க, விளங்கக்காணப்படுவதுங் காணப்படாதது மல்லவாய், ஒருகுணங்களு மோரடையாளங்களு மில்லையாய், மலரகிதமாய், ஒன்றுயிருப்பதாய், அழியாததாய், எண்ணிறந்த வான்மாக்களுக்குமறிவாய், சலிப்பற்றதாய், கண்டிக்கப்படாததாய்,இன்பசொரூபமாய், மாறுபட்டவர்கள் சென்று கூடுவதற்கரிதாய், வழிப்பட்டவர்கள்சென்று பொருந்துதற்கு இடமாகியமுத்திநெறியாய், அணுவுக்கணுவாய் மகத்துக்குமகத்தாய்த் திகழ்கின்ற சிவமாகிய தன்னையும்; இலக்கத்தினுலளவுபடுத்தற்கரிதாய், அஞ்ஞானமாகிய ஆணவமலத்தினுலே மறைப்புண்டு

மென்ன அம்முனிவரது மனமுடைந்து குளிர்ச்சிவாய்ந்த கிரணங்களோடுங்கூடிய மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனையொத்த நெற்றியினைவாய்ந்த சுகன்னியின்மீது விருப்பமூண்டுகொண்டது. மன்மதனு முடனே தனது புட்பபாணங்களை முனிவர்மீது தூண்டிவிட்டனன். குற்றமற்ற யோகத்தினின்று மனம் வேறுபட்டுப் பிழைப்பட்டதைச் சற்று மெண்ணாதவராகி அம்மாதினிடத்து நெஞ்சைச் செலுத்திப் பிழைப்பட்டன ரெனில் காமநோய் யாவரால் வெல்லற்பாலது, தேகம்வற்றியவராய், உணவு நீங்கினவராய், யோகத்தையுடையவராய் வாழ்ந்த மாதவனாகிய முனிவரோ காமநோ யுற்றனரெனில் எவர் காமசாகரத்தில் மூழ்காதவர். முனிவீர்காள்! மன்மதனது சரங்கள் பாய்ந்தமாத்திரத்து மையலால் மயங்கிய சிவனனென்பவர் வீரம்பொருந்திய வேலாயுதத்தையொத்த வாள்போன்ற கண்களையுடையவளாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற ஆபரணங்களாலலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற சுகன்னியின் கரத்தைப் புற்றனது பிளவுபட்டுக் கீழேவிழும்படி தனது கரத்தை நீட்டிப் பிடித்துக்கொண்டனர். சுகன்னியென்பவள்பயந்து, வளையலையணிந்த கரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, மாலையுங்கூந்தலுஞ் சோர்ந்துவிழ, நெற்றியினிடத்து வியர்வைவிட, அரையிலுள்ள மேகலையினின்று மணிகள்சிந்த, இரண்டுகாற் சிலம்புகளு மொலிக்கவோடித் தனது பாங்கிமார்கள் கூட்டத்திற்போய் விழுந்தனள். நடுங்கியவுடம்பினையும், வரண்ட நாவினையும், இமைகள் குவிந்துமூடிய விழிகளினையும், அடிக்கடிவிடும்பெருமூச்சினையும், துடிக்கு நெஞ்சினையும் பாங்கிமார்கள்கண்டு இவள்மிகப் பயந்தாளென்று அதிசீக்கிரமாகக்கூடி மார்பின்மீது சாத்தி, தடவி, வஸ்திரத்தால் வியர்வை துடைத்து; மேகத்தைப் போற்பரவிய கூந்தலினைமுடித்து, சோர்ந்த குளிர்ச்சிபொருந்

கிய முகத்தினுக்குக் காற்றுவரும்படி விசிறிகொண்டு மெள்ள விசுறுதலுங் கண்ணைத்திறந்து பார்த்துக்கொண் டிருந்தனள்.

சுகன்னி யிந்தப்பிரகார மிருக்கையில் இவள் தந்தை யாகிய சையாதியெனு மரசன் தனது மனைவியர்கள் நாலாயிரம்பெயர்த் தன்னைசூழப் பூந்தோட்டம்போன்று சிறந்து விளங்கு அவ்வனத்தில் விநோத வேடிக்கையாகப் பெருஞ்சந்தோஷத்தோடு பிடரிமயிர்வாய்ந்த குதிரையின்மீது எறிக்கொண்டுவந்தனன். அதிகவேகத்தோடு செல்லும் அக்குதிரையினின்று மிழிந்து வனத்துள்ளேகிச் சிவனமுனிவர்வாழும் புற்றெதிரே தோன்றுதலுந் திவ்வியந் திவ்வியமெனவோடி அதிக வன்போடிறைஞ்சி யெழுந்து முனிவரது திருமுகத்தினைத் தரிசித்துக் கண்களினின்றும் வடியுநீரினைக்கண்டு இவருக்கிங்ஙனஞ்செய்தா ரியாவரென்று சுற்றிப்பார்த்தனன். தனதுமகளும் பாங்கியரு மொருங்குகூடியிருந்த கூட்டத்தைப்பார்த்து, சகித்தற்கரிய துன்பத்தினை இம்முனிக்குச்செய்தவர் இவர்களேயென்று மனத்தில் நினைத்து, காற்றினு மதிக விசையாகச்சென் றவர்களையடுத்து, ஒவ்வொருவரையுந் தனித்தனியழைத்து, இத்தகைய துன்பம் இம்முனிவருக்குச் செய்தவர் யாரென்று விசாரிக்க, பாங்கியர்கள் ஒவ்வொருவரு மறியேமறியேமென்று சொல்லிப்போக, வில்லினையொத்த புருவத்தினைவாய்ந்த சுகன்னி அதி சீக்கிரம்வந்து அடிபணிந்து எழுந்து சொல்லுவாளாயினள். தந்தையே! செல்லுகள் குடிகொண்ட நீண்ட புற்றினது ஒரு சிறுத்துவாரத்தின் வழியே முனிவரது செவ்விய கண் தோன்றலும், அது பொன்வண்டென நினைத்து ஒரு துரும்புகொண்டு சலவித்தோண்டினேன் அங்ஙன மறியாமையால் தோண்டிய வெங்கரத்தினை அம்

முனிவர் தனதுகைகளால் பிடித்தனர். யான் திகைத்துத் தள்ளி வாசனைவீசப்பெற்ற கூந்தலைவாய்ந்த எனது பாங்கி யர்கூட்டத்தில் அதிசீக்கிரமாகவோடிச் சேர்ந்தேன். நன் னெறிவாய்ந்த மனுவேந்தனாகிய என்தந்தையே இது நட ந்தசங்கதியென்று உரைத்தனள்.

இதனைக்கேட்ட வரசன் அந்தோ! அந்தோ!! என்செய் தாய்! என்செய்தாய்!! ஆயினுமாகுக இனிநீயஞ்சேலென்று பூங் கொத்துகள்பொருந்திய மலர்சூட்டிய கூந்தலையுடைய தனது புத்திரியை அவ்விடத்திலேயே நிறுத்திவிட்டு முனியைச் சமீபித்துத்தொழுது எந்தாய் என்மகள் அறியாமையாற்செய்த பிழையைப்பொருத்தருள வேண்டுமெனயாசிக்க, முனிவர்தன து கெடாதகவலைகளை யெல்லாம்விட்டுச்செப்புவார். மன்னர்க ளுக்கு மன்னனே! நின்பெருமை பொருந்தியவுனது குமாரத் திசெய்தபிழையையான்பொறுக்கும்படிமிகவேண்டிக்கொண் டகன்னியை யெனக்கு விவாகஞ் செய்து தந்திடுவாய் அங்ங னஞ் செய்யாயேல் நின்னையுஞ் சபித்திடுவேனென்று கூறிய மாத்திரத்து, இலைபோன்ற வேலாயுதத்தை யேந்திய அரசன் கேட்டு, நானுய்ந்தேன் தேவரீர் சொன்னசெய்தியை யின்றே முடித்திடுவேன் என்று முனிவர்களுக்குமுடிமன்னர்களுக்கும் பரிசுத்தம்பொருந்திய யோகியர்கட்கும், திருமுகமனுப்பி யாவரையு மழைப்பித்துக் குளிர்ச்சிபொருந்திய புட்பந்தரித்த கூந்தலினையுடைய பெண்ணை முனிவருக்கு விவாகஞ்செய் தளித்தனன். மிகுந்ததவத்தினை யுடையவனென்ன முனி முன் மதனது வஞ்சனையாகிய வம்பின் கோபத்தினைத் தணிக்கும் பொருட்டுச் சுகன்னியை மணம்புரிந்து வாழ்ந்துகொண்டிருந் தனர்.

இந்தப்பிரகாரம் சிவனனென்னு மகரிஷி யின் இல்லறத்திற்கு உண்மைவாய்ந்த துணையாகிச் செய்யவேண்டிய பணிகளில் தலைமையாய் வெறுக்காத தேவாமிர்தத்தினையொத்த சுகன்னி வாழ்ந்துவருகையில் அவர்களிருக்குங் குளிர்ச்சிபொருந்திய கானகத்தினிடத்து ஓர்நாள் அச்சுவினிதேவர்கள்வந்து சேர்ந்தனர். அவர்கள் அங்கொருபக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த சுகன்னியைக்கண்டு, மன்மதனின் கணைகளால்மோதுண்டு குற்றப்பட்ட மனத்தினராகி, மாவிருட்சத்தில் வாழுங் குயிலினது ஓசையினைமருட்டு மழலைமொழியினையும், தேமற்படர்ந்த தனங்களையும், பெருத்ததோள்களையுமுடைய மங்கையின்கண் முன்னின்று சொல்லுவாராயினர். மாந்தளிர்போன்ற நிறத்தினையுடைய வணங்கேவருக சகலவழகினையும் வாய்ந்த நீ காந்தருவமாதோ? அழகுமிகுந்த கின்னரமாதே? இவ்வுலகமாதோ? தெய்வப்பெண்களைக்காட்டிலு மிக்க வழகினைவாய்ந்து ஏந்திய விளைமையான தனங்களையுடைய கொடியே சீக்கிரமுமைப்பாய் அழகிய குஞ்சிரிப்பினைப்பெற்ற சுந்தரியே மந்தகாசினியாகிய நீயார் வைப்புமிகுந்த வுன்னுடைய அரும்பின் மென்முலையை நோக்கிக்காமநோயுற்றுத்தளர்ந்தனம். அச்சுவினிதேவர்களாகிய நாங்கள் நீக்குவதற்கருமையாகிய நோயெங்களைவிட்டு நீங்கக் கிருபைசெய்தருள வேண்டுமென்றனர். இங்ஙன மடங்காத பெருங்காமத்தாலுழைத்த அவர்கள் முகத்தைப் பாராதவளாய், சத்தியமான கற்பின்வழியளாய், தனது காற்பெருவிரலைநோக்கினவளாய்ப் புகலுவாள் தேவர்களே! நான் சையாதியரசனது மகள், சிவனனென்னுமுனிவரின் மனைவி, என்பேர் சுகன்னி, உம்மால் விரும்பப்பட்ட யான் உங்கட்குக் கிடைக்கக்கூடியவளல்லவென்றனள். வெறுத்த மொழிகளால் மறுத்துவிடவும் வெற்ற வுடம்பினராகி மாசுபட்ட மனத்தினரான அச்சுவினி

தேவர் சொல்லுவார். ஆரோக்கிய மடமாதே! உனது இளமை யினையும், சௌந்தரியத்தினையும், அழகிய எம்மிடத்தில் நிலை பெற நிறுத்தி மேவினாலன்றோ நீபெண்ணாய்ப்பிறந்ததனா லுண்டாம் பிரயோசனம். நரையெழுந்து, திரைவிழுந்து, அதிக வயோதிகமான முனிவனால் அரசன்மகளாகிய வுனக்கு ஆசை நிரம்புமோ. மலையினையொத்த தனங்களைவாய்ந்தவளே உன்னுடைய கற்பானது கெட்டுக் குறைவு அடையுமெனின் அவ்வாறாகாமைக் குபாயங்கேள்: பஞ்சபூத சம்பந்தத்தால்வந்த விந்த வுடலுக்கன்றி ஆன்மாவினுக்கு முறையென்பது கிடையாது, இதோ நமக்குச் சமீபித்திருக்கிற தடத்தில் நின்னாயகனும் நாங்களிருவரு முழுகியெழுந்திருக்க மூவருக்கும் உருவானது ஒக்கப்பிரகாசிக்கும், அப்போது எங்களுருமூன்றுள் உனக்கு விருப்பமுடைய ஒருவுருவைத் தழுவிக்கொள்வா யென்றனர். சந்திரன்போன்ற நெற்றியினைவாய்ந்த சுகன்னி யொன்றும் பதிலுரையாது திரும்பி அக்கினியின்முன்மணந்த தன்னாயகனுக் கெல்லாவற்றையு முரைத்தாள். சிவனமுனிவர் கேட்டு, தாமரையினையொத்த விழியினையுடைய மடவாய் இப் போது நான் துன்பமுடைய மூப்பினை யடைந்திருக்கின் றேன் இது நீங்கி இளமையான வுருவமடைவேனாகில் மற்ற வைப் பின்னாற் பார்த்துக்கொள்வோம் அதிசீக்கிரம் நீபோய் அத்தேவர் சொல்லுக்கு உடன்படுவாய் என்று தன்மனைவியை முன்னே நடத்தித் தான் மெல்லப் பின்தொடர்ந்து சென்றனன். சுகன்னி இணங்கியதை யறிந்த தேவர்கள் அவத்துறை நடந்து அறத்துறையிற்படிந்து தவத்துறையில் நடக்கும் முனிவனைக்கண்டு எதிர்நோக்கிச் சந்தோஷித்துச் சிவபுண்ணியத்தினை விளைவிக்குந்தீர்த்தத்தில் முழுகினார்கள். புட்பங்கள் நெருங்கி, மணிகள் நிறைந்து, பொன் தங்கிய அத்தடாக்

கனையில் மூவர்களும் எழும்பி தேவர்களுட் வேறுவேறுபடுத்தி க்கண்டுபிடித்தற்கரிய ஒரேவிதமான வுருவங்களோடு காளைப் பருவமுடையவராய் விளங்கினார்கள். இவர்களைக்கண்ட சுக ன்னியென்பவள் என்னுடைய கற்பினுக்கு அழிவில்லாதிருக் குமானால் என்னுடைய நாயகனே எனக்கு நண்ணுகவென்று மனதில் நினைத்துச் சிவனனென்னு முனிவரனையே தழுவிக் கொண்டனள். திவ்வியமாகிய இளமையானது திகழப்பெற்ற சுந்தரத்தைவாய்ந்த சிவனனும் அரசபுத்திரியாகிய சுகன்னி யுஞ் செம்பினையொத்த தனங்களும், வலிய தோள்களும் நெருங்கப்புல்லிப் பேரின்ப மடைந்தவரைப்போல ஆனந்தம் விளையவாழ்ந்தனர்கள்.

மண்ணுலகத்தரேயாயினு மிகுந்த வறிவையுடையவர்தங் கள் நிலைமையினின்று பிசகாரேல் அவர்கள்நினையாத வெல் லாமவர்கட்கு வலியவந்து கிட்டும். விண்ணுலகத்தரேயாயினு நிலைபிசகுவரேல் எண்ணிய வெண்ணமொன்று முடியாது. அச்சுவினித்தேவர்கள் அவமானமடைந்து நாணமுற்றுத் தலை சாய்க்க அவர்கள் முகத்திலுண்டாகிய வாட்டத்தினைக்கண்டு தனது மனைவியைப் புறப்படுத்திவிட்டு முனிவர்அவர்கள் முக த்தினைநோக்கிக்கூறுவார். தேவர்கள்நோயினைத்தீர்த்திடும்வை த்தியர்களாகிய வானவரே! எந்தனுக்கிளமைப்பருவத்தினை த்தந்த நும்நன்றியைமறவேன் நானிங்கு வேள்வியொன்றிய ற்றி அதில் சோமபானம் நீரடைந்திடும்படித் தருவேனென்று சொல்லி அவர்கள் மகிழ்வுறக்கூறிச் செயம்பொருந்திய வே வாயுதத்தையுடைய தனது மாமனாராகிய சையாதியரசனை அழைத்து உனக்குப் பெரும்பயனுண்டாம்படி வேள்வியொன் றியற்ற விரும்பின மென்றமாத்திரத்து அவன்வேள்விக்குரிய

யாவுஞ் சேகரித்தனன். அநேகமான பெரிய முனிவர்கள் வந்துகூடினர், சிவனனென்னு முனிவரானவர் வேதாகமங்களிற் கூறியபடி சிவபெருமானுக்குரிய வேள்வியைநடத்த வாரம்பித்தனர். இருவர்களாகிய அச்சுவினிதேவர்கட்கு ஒப்பற்ற அவிர்ப்பாகத்தை மிகக்காதலோடு நியமித்த மர்பினை அருவிப்போலப்பாயு மும்மதங்களையுடைய அயிராவதத்தை யாரோகணித்துச்செல்லுந் தேவேந்திரன் தெரிந்து, பிரகாசியாநின்ற வச்சிராயுதத்தை அதிசீக்கிரமாகக் கையிற்பிடித்து யானையேறிப் பொன்னுலகத்தைவிட்டு மண்ணுலகில அறிவினில் மிகுந்த சிவனமுனிவர்நடத்திடு வேள்விச்சாலையினை நீண்ட முரசவாத்தியமெழத்தேவகூட்டத்தோடுநெருங்கி, முனிவரை நோக்கிச் சோமசூரியாக்கினி நேத்திரதாரியாந் தேவர்கட்கெல்லாஞ் சிகாமணியாய்வருஞ் சிவபெருமான் சந்தோஷிக்க நீர் செயும் பரிசுத்தம்பொருந்தியவேள்வியை நான்விலக்கிலேன், ஆயினுந் தெய்வலோகத்தில் தேவர்கள் மனைதோறுஞ்சென்று அவர்கள் கட்டளைப்படி யவர்கட்கு வைத்தியஞ்செய்துவரும் அச்சுவினிதேவர்கட்கு அவியுதவலொட்டேன். வேள்வியியற்றுமந்தணீர்! அச்சுவினிதேவர்கள் தேவர்கள் கட்டளைப்படியொழுகுமொரு இழிவை யுடையவர்களன்றி இவ்வுலகத்தில் வாழு மானிடர்கட்குஞ் சமமானக் குற்றத்தையுடையவர்கள். அத்தகையினருக்கு நீவிர் அவிசு நியமித்துக்கொடுத்தலடாது. இவ்வுலகனைத்தினுக்குந் தலைமையினை வாய்ந்தவர்க்கே வேள்விலவிர்ப்பாகங் கொடுத்தல் தகுதியாகும். பஞ்சேந்திரியங்களின் சேட்டைகளைக்கெடுத்த பண்ணவீர்! துன்பமெல்லாமொன்று குவித்துவைத்தாலென்னப் பெருந்துயரை ஒருகாலத்தில் நாமடைந்து, ஒளித்து வாழ்ந்தனம். அக்காலத்தில் பிளவுப்பட்ட சுவாலையோடு ஓங்கி எழுகின்ற எழுநாக்குகளை

யுடைய அக்கினிதேவனுனவன் சுவைத்த நல்ல மொழியை நம்மைத்தேடிவந்து உரைத்தனன். ஆதலால் அவனெங்ஙனஞ் செய்த வுதவிக்குக்கைம்மாறாக வேள்வியில் நமக்கருகிலிருந்து அவிர்ப்பாக முண்ணும்படி யேற்பாடுசெய்தனம் அதனைவிவர மாய்க் கூறுதுங் கேட்பீராக வென்றனன்.

விருத்திராசுரனென்னு மொருகிராதனைக் கொன்றத ஞல் வருத்தமிருந்த பிரமகத்திமருவ நாம் ஒருமடுவிலிருந்த வொரு தாமரையின் நாளத்திலொளித்துக்கொண்டு துன்பப் பட்டுக்கொண்டிருந்தோம், அப்போது விண்ணுலகத்தி னழ கானது நாயகனையிழந்த நங்கையைப்போலும், கற்றவரில் லாத கழகத்தினை யொத்தும், குளிர்ச்சிபொருந்திய மலர்க ளில்லாத தடாகத்தினையொத்தும் விளங்கியது. அக்காலத் துத் தேவர்களெல்லா மொருங்குகூடி வானுலகத்தினைக்காக்கு மொரு வேந்தனில்லாவிடில் வளம்பெருது என்று நாடி ஆயிர மசுவமேதயாகஞ் செய்தவனும் புத்திரபௌத்திர களத்திரர்க ளுடனே வாழ்பவனும், உலகமுழுவதினையு மொருகுடைக்கீ ழரசாட்சி செய்பவனுமாகிய நகுஷன்என்னு மரசனை இந்திர ஞக நியமித்தனர். அவனவ்விடத்தரசாண்டுவருங் காலத்தில், தனக்குச்சமான மொருவருமில்லாத இந்திராணிமீது மோகி த்து, பசியவழகிய ஆபரணங்களைச் சுமந்து பிரகாசிக்கின்ற புலோமிசையைச் சமீபித்து உன்னிடத்தி லாசைகொண்ட னன் என்பா லருள்செய்யவேண்டு மென்றனன். இதைக் கேட்ட இந்திராணி தனது மனதினிடத்தில் தந்திரங்கொண்டு துன்பமடையாதபடி சொல்லுவாள். அரசரேறே; இவ்விண் ணுலகத்தினை அரசாள்பவரெவரோ அவரே யெனக்கு நாயக ரென்பது நிச்சயம் ஆயினும் என்பால்வருகையில் பட்டத்து

யானையாகிய ஐயிராவதத்தின்மீதும், அனேகமான தவங்கள் செய்த மாதவர்களாகிய ஏழுமுனிவரர்களுந்தாங்க பல்லக்கின் மீதும் வருதல் முறைமையாகும் அல்லதூஉம் நானிப்போது ஒருவிரத மனுட்டித்துவருகிறேன் அதுமுடிய சிற்சிலநாள் செல்லுமென்று நல்விதமாக மெல்லவோதி நகுஷனையனுப் பிவிட்டுத் தனது ஆசிரியராகிய வியாழகுருவையடுத்து வணங் கிக் கும்பிட்டுச் செய்தியெல்லாம் விரிவாக வுரைத்து நின் ருள். வியாழபகவான்கேட்டுச் சசியே! பயப்படேல் அகத்தி யர் சாபத்தால் நகுஷன் அரசையிழப்பான் நீசெல்லுகவென்று கூறி அக்கினிதேவனைக்கூப்பிட்டு இந்திரன்வாழ்கின்ற இடத் தைக்கண்டுபிடித்து வாருமென்றனுப்ப அக்கினியு நம்மைத் தேடிக்கண்டுபிடித்து நகுஷனது முயற்சியும் வியாழபகவான் சொன்ன சந்தோஷமுந் தெரிவித்தான். அவைகளைக்கேட்டுத் துன்பத்தினையடைந்த நாம் பின் சந்தோஷசெய்தியால் களிப் படைந்து வெளியில்வர நகுஷனென்பவன் அகத்தியரைப் பணிந்து சசிசொன்னவற்றைச்சொல்லி யிரப்ப உடனேமுனி வர் சிவிகையைத் தாங்கச்சென்றன். நீர்க்குமிழிலையொத்த மோகத்தினை விரும்பிப் பெரியோரைப் பணிகொள்ளும் அற்ப வுள்ளத்தானாகிய நகுஷன் அம்முனிவர்கள் செயலை திருவரு ளென்றெண்ணாது அதிசீக்கிரமாகச் சசியினிடத்திற் செல்லும் படி சர்ப்ப! சர்ப்ப!! வென்றன் அக்கணமே அகத்தியர் கோபங் கொண்டு நகுஷனைநோக்கிச் சர்ப்பவென்ற நீ சர்ப்பமாகப் போ கக்கடவதெனச் சபித்துவிட்டனர். இதுசெய்தியை நாங்கே ட்டு உடனே நமது லோகத்திற்குச்சென்று செங்கோலோச்சி வாழ்ந்து அக்கினிபகவானுக்கும் அவிர்ப்பாகமுதவினம். யாகத் தில் நடத்தும் அவ்விய கவ்வியங்களனைத்திற்கு முதல்வன் யாமே. செவ்விய முனிவீர்காள்! நமக்கு மாறுகவந்த நகுஷன்

முனிவரால் சபிக்கப்பட்டதுபோல நீவிரும் அச்சுவினிதேவர் கட்கு அவிர்ப்பாகமீயின் சபிக்கப்படுவீரென்றனன்.

இந்திரனிந்தப்பிரகார மிக கருவத்தோடு சாற்றியமாத் திரத்து முனிவர்கள் அஞ்சிய மனத்தையுடையவராகச் சிவன ரென்னு முனிவர் இந்திரனைநோக்கிக் கூறுவர். புகழோடுங் கூடி அந்தணர்கள் சாபத்தால் நகுஷன் சாபமேற்றனனென்று கூறினாய், உடனே! அம்மொழியினைமறந்து அவிர்ப்பாகங்கொ டுக்க எங்கட்கதிகார மில்லையென்று பொங்கிப்பொங்கிப் புகலு கின்றாய், எங்களுடையவாக்கினால் இப்போதே அந்த நகுஷ னுக்கு நீ சோதரனும்படி செய்வது சத்தியம்.

சூரியனுடைய கிரணத்தில் பிரகாசிக்கு மக்கினியினது விரிந்த வேள்விச்சுவாலையினால் நிலைபெறு மரசினையுடைய நீ தண்டத்தினு லிறுதிசெய்வாய். நல்ல அந்தணர்கள் தங்கள் சரதமாகிய வாக்கினால் தகிப்பர். ஆலகாலவிடமானது தன் னைக்கலந்த வுயிரொன்றினையே கொல்லும்; வாளாயுதமானது தன்முன்னெதிர்த்த வொருவனையே சங்கரிக்கும், வேதியர் கள் கோபத்தீயானது எல்லாவற்றையு மேககாலத்திலே தகித் துவிடும். இப்பெருமை பொருந்திய வையகமானது தருமங் காரணமாகத் தழைத்திருக்கும், அத்தன்மத்தினை வேதமானது விசிதமாகப்பேசும், அவ்வேதமானது பெருமை பொருந்திய வேதியர்கள் வசத்தது. அத்தகையராகலின் வச்சிராயுதத்தை யுடைய இந்திரனே! வினையினின்று நீங்கிய பிராமணர்கள் யாவரும். தங்கள் மனத்தின்கண்ணே தியானித்து நன்மை யடையும்படியான தேவர்களேயாவர். தேவர்காவலனே! நினக் குண்டாயிருக்கிற செல்வச்செருக்கினால் பெரியோரை மதித் துப்பேச வறிந்தாயில்லை உன்னுடைய வல்லமையாலாவ

தென்னவிருக்கிறது. நீ அடையவிருக்கிற துன்பத்தினையறிந் தாயில்லை மிக நன்றியினைவாய்ந்த அச்சுவினிதேவர்களே நாம் வளர்க்கும் வேள்வியினின்று அவிர்ப்பாக மேற்றுக்கொள்ளுங் களென்று சாற்றினேன் மிதைத்தடுக்கவல்லவர்க ளியாரிருக்கின் றனர் நாமவர்கட்குக்கொடுப்பது நிச்சயம். என்றிந்தப்பிரகாரங் காமாதிகள்கடந்த முனிவரராகிய சிவனர் பலவுறுதிமொழி களைப்பேசி அச்சுவினிதேவ ரிருவர்கட்குச் சோமபானமடை யும்படி ஒளிபொருந்திய இந்திரன்காண அவன்முன்னிலையில் வழங்கினார்.

பெருமைபொருந்திய மிக்க தவத்தினையுடைய சிவன முனிவர் அச்சுவினிதேவர்கட்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுத்தமாத் திரத்து, இந்திரனுனவன் ஊழித்தீயெனக் கோபித்து இடபக் கொடியினைவாய்ந்த இறைவன் வேள்வியையழித்து இம்முனி வனுயிரையுமுண்டு போவதேயன்றி விடேனென்னத் தனது வெண்மை நிறம்பொருந்திய ஐராவதயானையைச் செலுத்தி வச்சிராயுதத்தைச் சுழற்றிவிட்டு நின்றான். மாதவர்கள் சிலர் கண்டுபயந்து ஆசீர்வாதஞ்செய்தனர். வேள்வியின்முன்னே ஆண் சிங்கத்தையொத்து விளங்கிக்கொண்டிருந்த சிவன முனிவர் தன்னை நோக்கிவருகின்ற வச்சிரப்படையைப் பார் த்துக் கோபித்தமாத்திரத்துக் கற்புடைய மாதர்கள் நேத்திரங் களைக்கண்டு பயப்படும் காமுகர்கள் நெஞ்சினைப்போல, அப் படையான தாகாயத்திலேயே நின்றுவிட்டது. இவ்வுலகமுழு வதினையுஞ் செயித்து நடுங்கும்படிச்செயுஞ்செயத்தினைவாய் ந்த வச்சிராயுதம் வீணாய் விட்டமாத்திரத்தில் அயிராவதப் பாகன் தனது சந்தோஷமும், ஆண்மையும், வீரமுங் கெட்டு வெட்கமடைந்து நின்றனன். அவ்வாறு நின்றவனைச் சிவன

முனிவர் நோக்கி யுரைப்பர். தேவர்கள்சூழ விண்ணுலகத்து னுக்குத் தலைமைகொண்டு வாழு மாண்மையும், சகல போகங் களும்பொருந்த வனுபவிக்கின்ற செல்வமுங்கொண்ட பே தையாகிய மகவானே! ஒப்பற்ற வாணையினாலே சிவபெருமா னது திருவடிகளை வணங்குஞ் சிவனடியார்க்கபராதம் விளைத் தனை. அப்போகங்கள் யாவு நின்னைவிட்டுப் போகக்கடவது என்று சாபமிட்டனர். உடனே ஆகண்டலன் தனது செல்வ மும், வலிமையும், அணிகளும், உடைகளுந் தேகவொளியு மிழந்து இளைத்தனன். விண்ணுலக முழுவதினையு மொரு குடைக்கீழ் யாண்டுவந்த சதமகனே யித்தகைய நிலையை யடைவனேல் ஆராயுமிடத்து அழியாத பொருளும் வலியு மிவ்வுலகத்திலுண்டோ யில்லையில்லை.

அந்தோ? பொறுமைகொண்ட புரந்தரன் இந்தப்பிரகாரந் தரித்திரத்தால் மிக்க மெலிவடைந்து துன்பத்துடனே சில நாள் கழித்துப் பின்னர் அதிகச் சிறப்பினைவாய்ந்த தனது குருவாகிய வியாழபகவானது திருவடிகளை வணங்கித் தனது குறைகளையெல்லா மெடுத்துச் சொல்லித் தன்னைக் காக்கும் படிவணங்கி நின்றான். இதனைக்கேட்ட குருவானவர் இந்திர னுக்குவிளைந்த சாபத்தினையும், வேந்தனுரைத்த மொழியினையு மாராய்ந்து மொழியலுற்றனன். தேவர்கட்கரசே! சாபத்தி னாலே மிகவுந்தளர்வேல் பூர்வசென்மத்திற்செய்த வினைவந்து விளைந்து கொண்டால் இவ்வுலகில் அதனை யனுபவித் தேமாற் றல்வேண்டும். இச்சென்மத்தில்வந்து இப்போதுனக்குண்டா கிய வினைக்குக்காரண முன்னமே செய்துக்கொண்டிருக்கி றாய். எவர்களெந்தக் கருமத்தை முடித்தார்களோ அதே கரும மவர்கட்குப் பயனாகிவரும். வீணேவிசனப்படுவதினா லென்ன

பயன்; நீ பூர்வத்தில்செய்த வினையும் அது தீரும் வழியுஞ் சொல்லுகின்றேம் கேட்பாயாகவென்று சொல்லத் தொடங்கினர்.

இதங்களையேசெய்து சந்தோஷிக்கின்றவனும், மயக்கத்தைச்செய்கின்ற ஐம்பொறிகளை வென்றவனும், கோபமாதி கடந்தவனும் உதங்கனென்னும் பெயரைவாய்ந்த வொரு வுத்தம முனியிருந்தான். அவன் அதிக விசாலம்பொருந்திய நீழலைச் செய்யாநின்ற வொருபலாமரத்தி னடியிலிருந்து சகல வரங்களுந் தழைத்திடுந் தேவலோகத்தி லுள்ளது; மூப்பை நீக்குவதுமாகிய அமுதத்தைப்பெறவேண்டி மிகுந்த தவத்தினைச்செய்தனன். அந்த வரியதவத்தினது நெருப்பானது எழுமபி யெங்கும்பரவி ஆகாயத்தினையுந்தகிக்க, சகிக்கலாற்றாது தேவர்களுன்னேடுகூடி விண்ணுலகை நீங்கிக் கயிலாசத்தினையடைந்து ஆலமுண்டருள்செய்த வமுதனே, காலகாலனே, காமதகனனே, அடைக்கலம்! அடைக்கலம்!! உதங்கமுனிவனது தவத்தின் தீயால் சகிக்கக்கூடவில்லை, என்றுகூறி வணங்கிய மாத்திரத்து நமது சிவபெருமான் அவர்களை நோக்கி நடுங்கவேண்டாம் நும்பதிக்குச்செல்மின் என்று கட்டளையிட்டு உன்னைநோக்கி மிதவத்தினைச் செய்துகொண்டிருக்குமுதங்கமுனிக்கு இறப்பைக் கெடுக்கின்ற தேவாமுதத்தையீந்திடுவாயென்றருளி மறைந்தனன். பின்னர் பெருமானை வணங்கிக்கொண்டு நீ திரும்பி அந்தப்பிரகாரஞ் செய்யாது வஞ்சனைகொண்டு ஒரு நீசவேடம்பூண்டு தேவாமுதத்தைத் தோலிலேந்திக்கொண்டு சிறிதுதூரத்திலிருந்து முனிவனை நோக்கித் தேவர்கட்குங் கிடைத்தற்கரிய தேவாமுத மிதோ வேந்தி நிற்கின்றேன் பெற்றுக்கொள்ளென்றாய், உதங்கன்

கண்டு யாரோ வொருநீசன் கள்ளுண்ட வெறியினுற் பிதற்று கின்று னிவனுக்குத் தேவாமுத மெங்ஙனங்கிட்டுமென நினைத்து இவ்விடம்விட்டு அப்புறத்தேபோவென்று கரத்தாற்சுட்டியோட்டினன். உனது வஞ்சனை முடிந்துவிட்டதென்று சந்தோஷித்துப் பயப்படுவானைப்போல் நடித்துக்கொண்டேயோட்டம்பிடித்தாய், வேதமுழுது நன்குணர்ந்தவனுகிய வுதங்கன் பின்னர் அறிவினுலாராய்ந்து உண்மை தெரிந்து கொண்டு சொல்லுவானுயினன். சிவபெருமான் கொடுக்கும்படிக் கட்டளையிட்டதை மறுத்து வஞ்சனையால் வஞ்சித்த அந்தப்பேதையாகிய தேவேந்திரன் அந்தணர் சாபத்தினுலேவெந்து, பெருமையாகியசெல்வ முழுதுமிழந்து, வலியுநீங்கி வச்சிராயுதமுங் கெடுவதாகவென்று கோபித்துரைத்தனன். அத்தகைய உதங்கன் சாபமானது நின்னைப்பின்தொடர்ந்துப்பற்றி நினது செல்வமாதி யனைத்து நீங்க வருத்தமுறச்செய்தது. தேவேந்திரனே குற்றமில்லாத வேதியர்களை யவமதித்து அன்பின்றியொழுகிறவ னெவனுயினு மவனை யப்பொழுதே கெடுதிகளெல்லாஞ் சூழ்ந்துகொள்ளும். சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய பிரமனும், சங்கார கர்த்தாவாகிய நமனுங்கூடி அதிகமாக வைதாலும், மிகத்தாக்கினுலும், தேகத்தினுக் கிழுதிசெய்தாலும், எங்கும்படி சபித்தாலும், இவற்றை லட்சியஞ்செய்யாது அறிவினர்கள் வழிபட்டே நீக்கிக்கொள்ளுவர். தங்களுக்கொருவர் தீங்கு செய்வரேல் அவரைக் கலங்கும்படி கோபித்தலும், வைதலும், தாக்குதலும், சாபங்கொடுத்தலுங் கொல்லுதலும் வேதியர்கட்கியல்பேயாம். ஆகையால் வேதங்களையாய்ந்த வந்தணர்களோதும் வாய்மொழி யொன்றினுலே இப்போது நீ துன்பமடைந்தனை இத்துன்ப நீங்குமாறு ஓதுவோமுவந்து கேட்பாயாக. அன்னமாகியும் பன்றியாகியுமுருக்கொண்டு அய

னரியால் தேடப்பட்ட நமது சிவபெருமான் பண்டைகாலத்தி லுண்டாகிய தேவர்கள் மரணத்தை நீக்கு மமுதத்தை மிகுதி கொண்டு அவ்விடத்து வாழுகின்றனன். அந்தக்காரணத்தால் அதனை நினைத்து இனி அமுதத்தை யடையலாமென்ன நின் றால் வஞ்சிக்கப்பட்டபின்னு முனிவன் அவ்விடத்திலேயே யுறுதியாக வாழ்கின்றான். நீரினால்மிகுந்த சேற்றினை நீரினைக் கொண்டல்லாது மாற்றக்கூடாததுபோல் வேதியராலுண்டா கிய சாபத்தினை அவர்வாக்காலல்லாது ஒருக்காலு நீங்காது. ஆகையால்உதங்கமுனியினிடத்துத்தேவாமுதத்தோடுசென்று இதமான வார்த்தைகளைப்பேசி, சந்தோஷிக்கச் செய்வாய், மலர்ந்த கமலத்தை யாசனமாகக்கொண்ட இலக்குமியானவள், அலர்ந்த கடுக்கைமாலையினையுடைய கண்ணுதற்பெருமானின் திருவடிகளைப் பூசித்து நலந்திகழப்பெற்ற விஷ்ணுவினது மார்பினிலே வாழப்பெற்றனள் அத்தலத்தினை யாவருந் *திரு மங்கலமென மொழிவர். அங்குவீற்றிருக்கும் பெருமானை மங்கலேச்சுரரென்றும், அமுதேச்சுரரென்றும் வழங்குவர். இனிமேல்வருந் துவாபரயுகத்தின் முடிவில் சைமினிமுனி வரானவர் அப்பெருமானைப் பூசித்துப் பலவரங்களைப்பெற்று ஏகமாகவிருந்து ஒலிக்குஞ் சாமவேதத்தை ஆயிரஞ்சாகைக ளாகப்பிரித்துக் கருமகாண்டத்தினை மீமாம்சத்தினைக் கொ ண்டு நிச்சயித்த போகத்தினையும் மோட்சத்தினையும் விரும்பு வார்களின்பொருட்டு நன்கு விளக்குவார். அப்போது பலாவ னத்தி லெழுந்தருளும் நங்கடவுளுக்குச் சாமவேதீச்சுரனென்

* திருமங்கலமென்பது-பூவாளூர் நகரவீதிகளில் ஒன்றாய்ப் பூர்வத்திலிருந்ததென்றும், அவணோராலய முண்டென்றும், அதுவே இதுபோதுபிரிந்து வேறாய்த்தோற்றப் படுகின்ற தென்றுங் கூறுவர்.

றம், அத்திருமங்கலத்திற்குச் சாமவேத புரமெனவுங் குற்ற மற வெடுத்தோதுவர் அத்தகைய தலத்தில் முனிவர் அருளிரலே பூசனைசெய்து, திருமங்கலத்தினுக்குக் கிழக்குத்திசையில் வில்வவனத்தினைச்சார்ந்து விளங்கும் பூவாளூர் துலங்கும்படி பிரகாசித்தெழுங் கல்யாண சிகரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஒப்பற்ற கருணையே திருவுருவாயமைந்த திருமூலநாதனையும் பூசித்து, உன்னைத் துன்பப்படுத்துஞ் சாபத்தினின்று நீங்கி வலியுஞ் செல்வமுந் திருமூலநாதனருளாற் பெற்று அந்நகரினுக்கு மேற்குத்திக்கிலுள்ள அருச்சுனவனத்திலடைந்து, எக்காலத்து நீங்கப்பெறாத செல்வத்தினையடையவேண்டி குபேரன் பூசித்துச் சித்தியடைந்த சிவலிங்கப்பெருமானை வணங்கித் தெய்வலோகத்திற்சென்று அதனையாண்டுகொண் டிருக்கக்கடவா யென்ன வியாழப்புத்தேள் விளம்பினர்.

அருளினாலே யாசாரியரருளிய மொழியினைத்துங்கேட்டுப் புருகூதன் பெருகிய சந்தோஷந்தேக்க வவ்விடம்விட்டு நீங்கி அமுதத்தினையுங் கையிலேந்திப் வினைகளையெல்லா மோட்ட விளங்குந் திருமங்கலத்தினையடைந்து ஒப்பில்லாத உதங்க முனிவன் மகிழ்வெய்த முகமன் கூறியிருந்தான். முனிவன் தன்னையடுத்த அமரர்வேந்தனுக்குச் சோடசவுபசாரஞ்செய்து கொடுத்த வமுதத்தினை வாங்கிக்கொண்டு சொல்வான் குலிசாயுதத்தை யேந்திய கோவே கமலஞதியர்களாலே பூசிக்கப் பெற்ற சாமவேதீச்சுரரிதோ விளங்குகின்றனர். இவரைப் பூசித்து உத்தமமாகிய வில்வவனத்தில் விளங்கும் பற்குனிதீரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து சிவலிங்கப்பெருமானை விதிப்படி பூசையாற்றி, சிவபெருமான் கட்டளையைமீறிச்செய்த வஞ்ச

னையும் யானிட்ட சாபத்தினையுஞ் சிவன முனிவரீந்த சாபத்தினையு நீக்கி வானுலகச்செல்வத்தினை யடைந்து முன்பு போல் வாழக்கடவாயென்றனன். இந்தப்பிரகார உதங்கமுனிவன் விருப்பத்தோடு மனமகிழ்ந்து புகல வஞ்சனையைச்செய்த வலாரி சந்தோஷித்துக் கரதலா மலகம்போலக் காட்சிதந்தருளுங் கண்ணுதற்கடவுள் கழலடியைப் பூசைசெய்தான். அவ்விடத்தில் திருவருள்பெற்று, நீங்கி யழகிய பூவாளுரைத் தீங்கெலாமகலச் சேர்ந்து, தெளிந்த பற்குனிநதியிலாடிக் கல்யாணநாதர் திருக்கோபுரத்தைத்தாழ்ந்து, கோயிலுட்சென்று சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து, சென்மாந்தரங்கள்தோறும் விடாது தொடருமன்பிழுக்க கற்பக்கிரகஞ் சமீபித்து, திருமூலநாதனைத் தரிசித்து, சிறியேன் முழுதும் பிழைப்பட்டேன் அடியேன் முழுதும் பிழைக்கும்வண்ணந் திருக்கடைக்கண்சாத்தியருள வேண்டுமென்று போற்றி அபிடேகாதி திரவியம்பல சேகரித்து, வரமலிந்த புட்பலிங்கேசனையாட்டி யருச்சித்து, பிரணவத்தோடுங்கூடிய பிழையற்ற சாந்தம் யாந்தங்கூடிய திருமந்திரத்தினை உருத்திராக்க, செபமாலையால் வேண்டுமளவுஞ் செபித்து, கோடிசூரிய ரோககாலத்தில் கூடுவதினாலுண்டாகிய பிரகாசத்தோடு, கோடி சந்திரர்களின் கூட்டத்தி லுண்டாகிய குளிர்ச்சி யடுத்துப் பொருந்தினுவென்ன மங்கைபங்கன் மேனியினையும், விடமமைந்த மிடற்றினையும், திரிநேத்திரத்தினையும், தத்துவச்சேட்டைகளைத் தகித்த சனகராதியர்கள் சூழ்ந்து கைத்தலங்கூப்பி யேத்துங் காட்சியினையு முடையவனாக எண்டோளத்தனை வில்வமூலத்தமர்ந்த வமலனை யாதுந்தோயா மூத்தனை யனைத்துமாகு முதல்வனைத் தியானஞ்செய்துகொண்டு தேவேந்திர னின்றன். இந்திரனிவ்வாறாக எற்றிவருநாளி லோர்நாள் சந்திர

சடாபாரத்தினையுடைய சங்கரன் சதமகனெதிரே தோன்றிச், சாபமகன்றது சகல சம்பத்துடன் பழையபடி வாழக்கடவா யென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். இமையவர்வேந்த னினி பிழைத்தேன்பிழைத்தேனென்று பலகால் வந்தனைபுரிந்து, சாலவலம்வந்து, கூத்தாடி, ஆனந்தபாஷ்பங்கண்களினின்றும் பொழிய,பலவினைகளும் விட்டோட பரமனைநோக்கித்தோத்திரிக்க வாரம்பித்தனன்.

கங்கையைச்சடையில்வைத்தகடவுளேசரணந்தெய்வக்
கொங்குயிர்கடுக்கைமாலைக்குழகனேசரணம்பிச்சை
மங்கையோர்பாகம்வைத்தவள்ளலேசரணநாயே
னிங்குனைச்சரணஞ்சார்ந்தேனென்பிழைபொறுத்தல்வேண்டும்

பண்டெலாமடியேனாலும்பங்கயக்கடவுளாலும்
விண்டுவினாலுமேனைவிண்ணவராலுங்கண்டு
கொண்டிடப்படாதசீலக்கோலநேர்காட்டுநீல
கண்டற்குத்தமியேன்செய்யுங்கைம்மாறுகாணிலேனால்.

வளங்கெழுஞானத்தாலும்வரமலியோகத்தாலும்
விளங்கியகருமத்தாலுமெய்த்தவராதியோர்க
ளுளங்கொடுவழிபாடாற்றுமொருபெருங்கடவுணின்பாற்
றுளங்கலில்லாதவன்புந்துறுத்துதல்வேண்டுமென்றான்.

இந்தப்பிரகார மிந்திரன் கேட்டுக்கொண்ட பலவரங்களையு நல்கி யெமது பெருமான் மறைந்துவிட்ட மாத்திரத்துத் திரியம்பகன் திருவருளாலாகாயத்தினின்றும், வியாழபகவான், தேவர், குடை, கவரி, யானை, அரம்பையராதியர் சமீபித்து வர அனைத்துங்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு அயிராவதத்தினை நோக்கிச் சொல்வான், தெள்ளிய திரைகளைவீசாநின்ற தீட

பாற் சமுத்திரத்தினின்று முண்டாகிய ஐராவதயானையே நம்மைச்சார நாம் வீற்றிருக்கும் சபையில் ஊர்வசியானவள் இல்லாதிருப்பாளானல் அச்சபை அழகுபெறாது. வேதங்களை யெல்லாந் திருவாய்மலர்ந்தருளிய நாவினிடத்துவாழப்பெற்ற மடந்தைக்கு இடங்கொடுத்த விரணியகருப்பன்சபையில் ஓர் நாள் நிருத்தஞ் செய்துகொண்டிருந்த ஊர்வசியானவள் மண்ணுலகத்துப் புரூரவசுவென்னும் வேந்தனை விரும்பிய காரணத்தால் விரிஞ்சனிட்ட சாபமேற்று அதனை விடுக்கத் தெண்ணீர்ப்பாய்ச்சல் நீங்கப்பெறாத காவிரிநதிதீரத்தில் பலவண்டு பாடி ரீங்காரஞ்செய்யும் பாரிசாத வனத்தில் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கு மவ்வூர்வசியை அழைத்துக்கொண்டு ஈங்குவருவாயென்றனன்.

அதனைக்கேட்ட அயிராவதமானது அங்ஙனமே பாரிசாத வனத்திற் சென்று தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஊர்வசியை அழைக்க அவள் இசைவற்று அருந்தவத்தால் மௌனமாயிருந்ததைக்கண்டு அவளைப்பெயர்க்கவெண்ணித் தனது தும்பிக்கையால் பெருஞ்சினை யெறிந்து வளைத்து அலைத்து மூலத்துப் பிடித்தீர்த்து மூர்ச்சித்து விழுந்தது. அப்போததன்மீதிருந்த மணியானது சிதறிப் பிரபஞ்சவாசனையொழிந்த ஐம்பொறிகளைப்போல ஓசையற்றுப் பூமியில்விழுந்து எல்லாவுருவுந் தன்னுருவாய் விளங்குஞ் சிவபெருமானதுசிவலிங்கசொரூபமாய் விளங்கியது. எழுமுழமுயர்ந்து பெருத்திருக்கிற அயிராவதமானது ஊர்வசியோடு வந்து சேருமென வெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த தேவேந்திரன் நடந்தவரலாற்றினை அறியாதவனாய் இதுகாறுந் தாமதித்ததற்குக்காரணமென்னையென நினைந்தெழுந்து குளிர்ச்சிபொருந்திய ஆகாயமுகட்டினை அளப்பதற்

கெழுந்தா லென்னவோங்கிய பாரிசாதவனத்திலுக்கேகி அயர்ந்து வீழ்ந்துகிடக்கும் யானையினது நலிவினைக்கண்டு, அங்கெழுந்தருளியிருந்த காருண்ணிய மூர்த்தியாகிய சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூசனைசெய்து அப்பெருமானுக்கு அயிராவதேச்சுரரெனத் திருநாமமிட்டுக் கந்தங்கமழும் பாரிசாதேசர் திருவருளால் வெள்ளையானையினது மூர்ச்சையைத் தெளிவித்துத் தனது பிரமசாபத்தினையுமாற்றித் தவஞ்செய்துக்கொண்டிருந்த ஊர்வசியையு மழைத்துக்கொண்டு சிந்தைமகிழச் சிவலிங்கத்தினையும் வணங்கிப்போற்றித் திரும்பவும் அருளுக்காதாரமாய்விளங்கும் பூவாளூராலயத்திற்குருகிப்பேரன்பிற்பூசைசெய்து திருமூலநாதர் திருவருளால் தனது பரிவாரத்தோடு அழகுபொருந்திய மருதவனஞ்சார்ந்தான். அளகைநகரில் வீற்றிருக்கும் அரசன் பூசைக்கு அருள்புரிந்த வளமிக்குயர்ந்த கயிலாயநாதரை வந்தனை வழிபாடுசெய்து உளத்தின்கண்ணே பெருங்களிப்போடு பொன்னுலகம்புகுந்து இன்பப்புளகமரும்பச் சசியோடுபுணர்ந்து அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்தனன். நைமிசாரண்ணியர்களே! மகவான் பூசைபுரிந்ததனைச் சொன்னோம்; இனி சாம்பசிவன்நேத்திரத்தால் சாம்பலாகிய சாம்பன் மறுபடியும் உருவம்பெறஇரதிதேவிதவஞ்செய்த வரலாற்றினை வகுப்பாமென்று சூதமாதவன் தனதுங்ஞளினமுகமலர நவில்வாராயினர்.

இந்திரனருச்சனைசருக்கமுற்றிற்று.

இரதியருச்சனைச்சருக்கம்.

முக்கண்ணுயகர்மீது முனிந்து செய்திருந்ததக்கனோர்வேள்வியிற்கலந்திருந்ததேவர்களை வீரபத்திரக்கடவுளைக்கொண்டு

தண்டித்து மிகுதியாகவிருந்த பாவத்தினையும்போக்க எமது பெருமான் தனது கருணையால் அழியாத வல்லமையோடு இராக்கதர்கள் குலங்களெல்லாந் தழைக்கத் தாரகனென்னு மசுரன் வானவர்களுக்கு வயிரியாய்த்தோன்றி அதிக கொடும்பாதகனுய்ப்பிரமவிஷ்ணுவாதி தேவர்களோடுயுத்தஞ்செய்துதோற்கடித்துத் தேவர்களைச்சிறைபிடித்துக்கொண்டுபோய்த்தனக்கு இழிவானத்தொழில்களைச்செய்யும்படி அடிமைகளாக்கி ஆண்டுவந்தனன், அத்தாரகனது ஆணையைக்கடக்கச் சத்தியற்றவர்களாய் நாணுமடையத்தக்க பலதொழில்களைப் பிரதிதினமுஞ்செய்து வலியிழந்து சகிக்கமுடியாதவர்களாய் அவ்விராக்கதர்கண்களிலகப்படாதபடி சிலரொளித்துத் திரிந்தனர், இவருட்சிலர் சதுர்முகக்கடவுளைச்சார்ந்து மலரடிபணிந்து நீக்குவதற்கருமையாயிருக்கிற வெங்கள் துன்பத்தினை நீக்கியருளவேண்டுமென பலபலவாகத் தோத்திரித்துநின்றவருள் இந்திரன் மொழிகுவான் நான்முகக்கடவுளே! அதிக புயபலபராக்கிரமத்தையுடைய தாரகன் வசத்தர்களாகி யெங்கள்வலியாவுஞ் சிந்தினம், அனேகமான வேலைகளுஞ்செய்து இளைத்தனம் அத்தாரகனுக்குச் சமையற்செய்பவன் அக்கினிதேவன், சலங்கொணர்பவன் வருணதேவன், வீடுசுத்தஞ்செய்பவன் வாயுதேவன், வீடுகள்தோறும் பிரகாசிக்குந் தீபங்களை யேற்றுந் தொழிலைவாய்ந்தவன் சந்திரன், பஞ்சாங்கஞ்சொல்லுந் தொழிலைப்பெற்று னெமதுகுருவாகிய வியாழபகவான் நாகநாட்டைக்காப்பாற்றிவந்த நான் அவுணர்கோன் ஆங்காங்கு செல்லுந்தோறும் பின்னர்சென்று நாக்கனது வறண்டு உலர்ந்துடுமாறிச் சேனையோடு சேவகஞ்செய்யுஞ்சேவகன், இத்தகைய கொடிய துன்மங்கள்பொருந்த நலிகின்றோம் என்செய்வோம் எங்களையெல்லா நல்வழியிலுச்சீவிக்கும்படிசெய்குவாய் என்று

களிலுள்ளநீரிலேபடிந்து அதிகசீதளத்தோடு பலமலர்களினின்றுஞ் சிந்துமகரந்தப்பொடியளாவி மெல்லமெல்ல அந்திவண்ணன் அருகில்வந்து சேர்ந்தது, புட்பங்கள்தோறும் வண்டுகள் தேனைக் குடித்துப் பெட்டை வண்டுகளுடன் கலவிசெய்து ரீங்காரஞ்செய்யுங்காட்சிவாய்ந்தன, இலைகள்மலிந்துகிடக்கிற கிளைகளிடத்துத்தங்கி குயிற்குலங்கள் கூவியார்த்தன, படையெனச் சொல்லப்பட்ட மாதர்கள்பலர் வளையல்களை யணிந்ததங்கள் கரங்களிலேந்தும் வீணைகளினிடத் துண்டாகிய வோசையும், தங்கள் கண்டத்தினின்றுவரு மோசையும் ஒன்றேயென்று சொல்லும்படி பாடினார்கள், இடைகளானவை துவண்டு துலங்கப் பலமாதர்கள் இங்கிதத் தோடாடினார்கள், இச்சமயத்தில் மன்மதனானவன் பஞ்சபாணங்களை வில்லினிடத்தேற்றிச் செயம்வாய்ந்ததென்றுன்னி கண்ணுதற்கடவுளின் மீது பிரயோகித்துவிட்டனன், மதுபொருந்திய துளபமாலையினையுடைய விஷ்ணுவையும் தாமரை மலரிலிருக்கும் பிரமனையு மற்றத்தேவர்களையும்நிமிடத்தில் அவர்கள்மனதைமாற்றி வாட்டுங் கொடுந்தொழிலினைச்செய்யுங் காமவாளியானது சந்திர சடாதரனாகிய சாம்பசிவன் திருமேனிமேல் தாக்கியபோது தாமரைபுட்பத்திற்குமுன்னே மற்றகுளிர்ச்சிபொருந்திய புட்பங்கள்போலாயின, யாதொருவிகாரத்தினையுஞ்செய்யாது அவ்அம்புகள் அழிந்துவிட்டனவேயாயினும் அகாரவாச்சியனாகிய அமலனை அதிக கருவத்தோடு வெல்லும்படி நெருங்கியதால் தனதுநெற்றிக்கண்ணினால் மகரக்கொடியினையுடைய மன்மதனைப்பார்த்தனர், அண்டகோடிகளையெல்லாம் அரைக்கணத்தளவிலழித்திடத்தக்க நெற்றிக்கண்ணுக்குமுன்னம் நிற்பவர்யாவர் கொழுந்துவிட்டு எழுகின்ற அக்கினியின்மேல் நெருங்கிவீழ்ந்த ஈயைப்போல கர்மவேந்தன் வெந்தனன், பெண்ணினைப்

புணர்ந்தானென்றும், பிள்ளைகளைப்பெற்றானென்றும், கங்கை யென்னுமாதைத் தலையிற் சுமந்தானென்றும் சிவபெருமானு ண்மையினையறியாது பிதற்றி இகழ்ந்தவர்கள்வாயில் புழுதி யடைய அண்ணலாகிய காமன் வெந்துவிட்டதை யறிந்தனர் அக்காலத்துச்சிலமாதர் தங்கள்கூந்தலோடுவீணைசோர்ந்துவிட அதிவேகமாகவோடினர், சிலமாதர் அழகியதங்கள்நெற்றிகளில் வியர்வையரும்ப ஐயகோ! ஐயகோ!! என்றார், சிலமாதர் தங் கள் மழலைச்சொல்தடுமாற மண்மீதுவிழுந்தார், சிலமாதர் வே ங்கைப்புலியினைக்கண்ட ஆட்டினைப்போலபயந்து நடுங்கினர், அநாதியே ஆன்மாக்களிடத்திருக்கிற ஆணவமலம் மாய்ந்த வுடன் அவ்வாணவத்தாலாகிய காரியங்களெல்லாஞ்செயலற்று ஒழிந்தாலென்ன சம்பராரியாகிய மன்மதன் சாம்பலானவுடன் தென்றற்காற்று தன்செயலினின்று நீங்கித் தேய்ந்தது, சிவ பெருமான்நெற்றிவிழியால்சித்தசனுகிய மன்மதன்வெந்ததை யறிந்தப்போதே தேவர்களெல்லாம் இனியென்ன செய்வதெ ன்று தங்கள் புத்தியுமுயிரும் வெந்தனர், இதனையறிந்த இரதி தேவியானவள் என்னுயிர்த்தலைவனே! தலைவனே!! என்றரற்றி இரத்தினங்களிழைத்தஆபரணமானவையானைத்தையுந்தினையொ த்தமுலைகளினின்றுநீங்க, பொருந்திய புட்பமாலைகள் மெல் லிய கூந்தலோடுசோர, கரங்களிலணிந்த வளையல்கள்சிந்த கவி ழ்ந்த பூங்கொத்துகளையுடைய வொருகொம்பினைப்போல பூமி யில் விழுந்தனள், அழகிய கைகளிலேயிருந்த கடகங்களைக் கழற்றிப் பூமிபள்ளமாம்படி பலதரம் வீசினள், சுருண்டு படுத் னள், புரண்டனள், வாய்விட்டலறினள், விளக்குவர்த்தியினின் றுஞ்சிந்தும்நெய்போல் கண்களினின்றும் நீர்த்துளிகளைச்சிந்தி தேகத்தின்மீதிருந்த புழுதியைக்கழுவினள், பெருமூச்சுவிட் டனள், உளம்பதைபதைத்து ஒடுங்கிச்சோர்ந்தனள், மேலைக்

கண்கள்சிவக்கும்படி அடித்துக்கொண்டனள், வயிறுவீங்கும் படி அழுத்தினள், இரண்டுகைகளையுமடிக்கடி நெரித்துக்கொண்டு கூந்தலும், கரங்களும், கண்ணீரும், பூமியில்தழாவ முகம்வாடித் தவித்திட்டு என்னுருயிரே! யென்கண்மணியே! யெனக்கோ ரருந்துணையே நின்னுடைய ஆதரவாலே உயிர்வாழுதலன்றி வேறுதுணையில்லாத அடியாளுக்கு நின்னுருவத்தினைக்காட்டாது பகைவரைப்போலவே கைவிட்டனை அவலமாகிய நிலைமையிலென்னை விட்டுவிட்டு, அன்னாய்! அன்னாய்!! நீயெங்குபோந்தனை ஓராயிரங்கண்ணனாகியதேவேந்திரன் மாறுடலம்பெறச்செய்ததும், பிரமன் தான்பெற்றபெண்ணின்மீது இச்சைவரச்செய்ததும், விஷ்ணு சுடுகாட்டில் பைத்தியம்பிடித்தலையும்படி செய்தது முதலாகிய நினது வலிமை சிவபெருமானிடத்துச்செல்லுமா! அவர்பாலுன்மாயமென்செயும், மெல்லிய பஞ்சணையில் நின்னோடு கலவிசெய்து விளையாடுங்காலத்துச் சந்தோஷமிகுதியினாலே பூஞ்செண்டினையெடுத்து நின் மார்பின்மீது எறியேனே, புட்பமாலையினையும் நினது மேல் வீசேனே, அரைஞாணைக்கொண்டும் நினது கரங்களைக்கட்டேனே, ஊடலால் கோபித்துச் சிணுங்கியகாலத்தும், நீக்குவதற்கருமையாகிய நினது இனிமையாகிய மொழியாலேபொருந்திடுந்தூதும் வாடி நீங்கக்கோபித்துக் கொடுஞ்சொல்லைப் பிரயோகித்துமறியேனே, எனது கண்களானவைசிவக்க உனையொருநாளும்பாரேனே, நாமிருவருங் கலவிநடத்துங்காலத்திலேயும் உந்தனுக்கு உள்ளக்குறிப்பிலாதபோது உன்னைக்கிள்ளிக்கடித்துப் புடைத்து இருக்கநல்லவிளையாட்டுகளையுஞ்செய்ய நினையேனே! அவற்றுள்ளுமேதாகிலுங் குறையுண்டெனின் பொறுத்துக்கொள்ளாமல் என்னைப்புறத்தேதள்ளி என்னைவிட்டொளித்துக்கொண்டு தளர்கின்றவளாகிய வெனக்கிர

ங்காதிருப்பது தகுமோ இது தகுமோ! கலவித்தொழிலிலேயும் எனது கலைகளையும் அணிகளையும் உமது கைகளால் நன்குதிருத்தி என்னுடன்கூடி ஒருகணமேனு மென்னைவிட்டுப்பிரிதற்கிசையாத கோமானே! இப்போது சுழன்று பூமியின்மீது கூந்தல்விழுந்து சிக்குண்ண ஆபரணங்களெல்லாமழிய புரண்டழும் நிலைமையையுடைய அடியாளிடத்திரங்காத நிலைமை உமக்கு வந்ததென்னே! என்னே!! இந்தப்பிரகாரம் இரதிதேவியானவள்மெலிந்து உயிர் முழுதுமொடுங்கி மேம்பட்ட தனது மெய்ச்சீர் முழுவதுநலிந்து இரங்குகிறபோது நாரதமுனிவரங்கெழுந்தருளிய மாத்திரத்துத் துக்கமென்னுஞ் சேற்றிலழுந்திப் புதையுண்டுகிடந்த நெஞ்சமானது வலிகொண்டெழ மாரன்மனைவி யெழுந்து வணங்கிநின்று பெருகிய துன்பத்தில்முழுகிக் கூக்குரலிடவு மரங்களெல்லாம் முருகி நீராகியோடலுற்றன, குருகினங்கள் கண்ணீர்வாரநடுங்கின, பசிய புல்லினைக் கறித்துக்கொண்டிருந்த வாயினையுடைய மானினமயங்கினின்றன, இங்ஙனம் விம்மிவிம்மி பெருமூச்செறிந்து பற்றிப்படர்வதற்கு ஆகாதரவில்லாத ஓர்கொடியினைப்போலத் தவித்து ஒருதூணைப்பற்றியெழுந்து மலரினது மொக்கையொத்து விளங்குந் தனது தனங்களின்மீது கண்ணீர் மேகம்போலச் சொரியப்பொழிந்து நின்றனள். இவ்வாறு நின்றவள் முகத்தைநோக்கி நிரம்பிய கருணையுண்டாக நல்லிசைபோடுங் கூடிய வீணையில்வல்ல நாரதமுனிவரானவர், மூங்கிலைநிகர்த்த தோளினையும் வாசனைகமழுங் கூந்தலினையும், சிவந்தவாயினையும், வளப்பமிகுந்த தனங்களையும் வாய்ந்த இரதியைத்தேற்றி உரைக்கவாரம்பித்தனர், மதனன்மனைவியே! ஊழ்வினையானது அனுபவித்தாலன்றி யொருக்காலுமொழியாது இஃதுணராமல் வீணே துன்பத்தால் நைவதேயல்லாமல் வேறுபிரயோசன்

மில்லை. உனதுநாயகனுக்குப் பிறவிமூன்றுண்டு. பார்வதியா ரைப்பாகத்திற்பெற்ற பரமசிவனிடத்திலொன்று, துளபமாலை தொங்கப்பெற்ற கண்டத்தினையுடைய கமலக்கண்ணனிடத் திலொன்று, விஷ்ணுமூர்த்தியால்வந்த விந்தத்தேகந்தானிப் போது அழியப்பெற்றது, மற்றோர்பிறவியுஞ்சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக; யாதவர்குலத்திலே கண்ணனெனன வவதாரஞ் செய்யப்போகும் விஷ்ணுமூர்த்திக்கும் உருக்குமணிதேவிக் கும் புத்திரனாய்ப்பிறந்து பிரத்தியுமனனென்னும்பேர்பெற்று வாழ்வன், நீயும் பிரமனது சாபத்தால் சம்பரனென்னு மனையி ற்பிறந்து அவனுக்கு மனையாய் வாழ்வாய் உனதுநாயகனுக் குவந்தவினையினது உண்மையையும் விரிப்பேன்கேட்பாயாக.

முன்னொருகற்பதத்தில், பரவிய பலவிதமாகிய விரத்தி னங்களைவாரி நெருங்கியெழுந்து பாய்கின்ற காவிரிதீரத்தின் வடகரையில் நீர்முகந்து மேகங்கள்தங்கப்பெற்ற வராகவரைச் சாரலில் எமபுரமென வோர்நகருண்டு அந்நகரில் இனதுநா யகன் சுந்தரனென்னுமோரரசனைப் பெருவலியினாலும், பேரழ கினாலும், எப்பொருளினையு மிரவலருக் கில்லையென்னாதுகொ டுப்பதிலும் பெயர்பெற்று விளங்கிக்கொண்டிருந்தனன். அத் தகையோன் பேரழகினுக்கமைந்த பெருவனப்பினையுடையவ ளாய்ப்பெருங்காதலுடையவளாய், இல்லறத்தினுக்குகந்த கற் பினையுடையவளாய் இரதியென்னும்பெயரைவாய்ந்த நீமனை வியாயினை, நீங்களிருவீரும் இருதலைப்பட்சியி னோருயிர்போ லப்பொருந்தி வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிற காலத்தில் இளவே னிற்பருவம்வர அக்காலத்தில் நின்னோடு கலவித்தொழில்செய் யும்பொருட்டு ஓர்சோலைக்கேக வுன்னினன். காவிரியாற்றின் மணல்பரந்து அழகுமிகுந்து உள்ளிட்டமுழுதும் பூவினின்று

தேன்துளிசிந்தப் பூந்தாதுகள் பிரகாசிக்கப்பெற்ற பூவிதழ்கள்பரவ மாங்குயில்களின்குரலுண்டாகுஞ் சோலையினையடர்ந்திர்கள், அதிக விசையாய்வருங் காவிரிநதியின் மெல்லிய மணல்சேர்ந்தகரையில் கையினிடத்துச்சிலைவளைத்து அம்புபிடித்து அதிக அன்புகரைந்துருகு காதலியாகிய நின்னோடுசெல்லுகையில் வழியிலெதிர்ப்பட்ட பட்சிகளின்மீதும் மிருகங்களின்மீதுங் கணைகளைவிட வாரம்பித்தனன், அங்ஙனம் விடுகையில் அவ்வனத்தில் அரியதவஞ்செய்துகொண்டிருந்த வொருமுனிவர் வளர்த்துக்கொண்டிருக்கு மிகவழகுடைய மான்கூட்டங்களுள் ஒருஆண்மானின்மீதுபட்டிறந்தது, அதனின் பெட்டைமானனது கண்டுகலங்கி நெஞ்சலையவோடித் தன்னைவளர்க்கு முனிவர்தாளில் விழுந்து கண்ணீர்சிந்த வழுது மெய்குலைய பெருந்துயரங்கொண்டு நின்றது, அதனைக்கண்ட அப்பெருமுனிவர் தானுந்துக்கங்கொண்டு அதன்கண்ணீரைத்துடைத்துத் தேகத்தைத் தடவிச்சொல்லுவார், எனது அருமைப்பிள்ளையைப்போல மிக்க வாசையால்வளர்த்த மான்களிலொன்றைக்கொன்று மற்றொன்று இவ்வாறுநடுங்கத் துன்பம்புரிந்தவன் உடனே சாம்பலாய்ப்போகக்கடவன், அவன் இல்லறத்தினுக்குத் துணைவியாகிய அவன்மனைவி இப்பெட்டைமான்பட்ட துயரத்தினைக்காட்டிலு மதிகதுன்பத்தினை யடையக்கடவளென்று சபித்தனன், இதைக்கேட்ட சுந்தரனென்னுமரசன் மிகத்திடுக்கமுற்று அம்முனிவரை அடைந்து மிகபத்தியோடு திருவடியினைத் தொழுதுப்போற்றி பஞ்சேந்திரியங்களையுங்கெடுத்த முனிவரே! நினதுமானென்வறியாது தீங்குசெய்தனன், சிறியனேன் மடமையாற்செய்த பிழையினை மாற்றி நினதுசரணமடைந்த வெனக்கு நினதுசாபம் பற்றுதிருக்கும்படித் திருவுளம் செய்யவேண்டுமென் றிறைஞ்சினன்.

பத்தியோடுபணிந்த வரசனுடைய அன்பைநோக்கி அவ்வுத்தமமுனிவர்கூறுவாராயினர். சுந்தரனென்னும் அரசனே! நானிட்டசாப முன்னைவிட்டு நீங்காது ஆயினும் அச்சாபம் உனது இந்தச்சென்மத்தில்வந்துபற்றாது, இனிமேல் நீ இலட்சுமியினது கர்ப்பத்தில்விஷ்ணுபிரானுக்குப் புத்திரனாய்க்காமனென்னும்பெயருடன் பிறந்து உனது மனைவியாகிய இரதியோடு வாழ்கின்றகாலத்தில் பிரமனது தந்திரத்தினால் மகாகைலாசத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸ்ரீகண்டபரசிவப்பிரபுவின்மீது புட்பபாணத்தைப் பிரயோகித்து அவர்நெற்றியிலிலகும் திருநேத்திரத்தால் நீறாகிவிடுவை உனதுமனைவிஅப்போது மிகுந்த துன்பத்தையடைந்து பின்னர் பற்குனிநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து திருமூலநாதரை வணங்கிப் பூசனைபுரிந்து உன்னையெழுப்பி உன்னோடு சுகமாக வாழ்ந்துவருவளென்றனர்.

இந்தப்பிரகாரமாக பூர்வத்திலேயே ஏற்பட்டிருத்தலின் நீதுன்பமுற்றனை இரதிதேவியே நினதுநாயகனை யடையவிரும்பினால்சிவபூசையே செய்யவேண்டும், அப்பூசைக்கிரங்கி உனக்கின்பம் கொடுக்கத்தகுந்தவர் திருமூலநாதரன்றி இவ்வுலகில் வேறுயாருமில்லை அவரெங்கே யெழுந்தருளியிருக்கின்றாரெனில் பசியதிரைகளைவீசாநின்று சலநிறைந்த பற்குனியென்னு நதிதீரத்தில் உலகமெலாந் தொழுதேற்ற விசேஷவாசனையைய வீசிக்கொண்டிராநின்ற வில்வவனமொன்றுண்டு, அனேகமான வரங்களைக் கொடுக்கத்தகுந்த பற்குனிநதிதீரத்தில் திருமங்கலமென்னுந்தலமும், பிரமனெழுந்தருளியிருந்து மகத்தினைச்செய்து தன்மீது கோபித்திருந்த கலைமாது நிருபமாய்வர மகிழ்ந்து படிந்த காயத்திரிநதிக்கரையிலுள்ள அன்பில்ஆலந்துறையும், வில்வவனமு மிகச்சிறப்புற்றன, திரு

மங்கலத்தில் இலட்சுமிதேவி பூசித்துத் திருமாலினையடைந்தாள், திருவாலத்துறையில் சரசுவதி பூசித்துப் பிரமனையடைந்தாள், அவற்றின் மத்தியின்விளங்குங் கூவிளங்கரையடைந்து பூசைசெய்யில் நினது நாயகனாகிய மன்மதனையடைதற்கையமில்லை, கொன்றையினிடத்தும், கூவிளத்தினிடத்தும், இலிங்கத்தினிடத்தும், குருவினிடத்தும், சிவயோகியரிடத்தும், சிவபெருமான் நிலைபெற்றுவிளங்குவரென வேதமுரைக்கும், அந்தக்கொன்றையும், கூவிளமும், இலிங்கமும், சிவயோகியரும் ஒன்று பொருந்தி விளங்குவதாகிய கல்யாணபுரத்தின் பெருமையை யாவரெடுத்துப்பேசுவர், வடக்கே கயிலைமந்தரகிரிமுதல் தெற்கே சமுத்திரமீறாக மத்தியிலுள்ள பூமியில் எழுந்தருளியிருக்குஞ் சுயம்புச்சிவலிங்கமூர்த்திகள் பலவற்றினையும் பூசைபுரிந்த பயன்களெல்லாங் குற்றமில்லாத வில்வவனத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்ற சுயம்புமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானைப்பூசிக்கின் வந்துவிடும். அதிபாதகம், மாபாதகம், உபபாதகமுதலிய செய்வோர் அவற்றினுக்கு வெவ்வேறு பிராயச்சித்தஞ் செய்யவேண்டுவதில்லை, நதியணிந்த நம்பனாகிய திருமூலநாதர் திருத்தொண்டுகளிலொன்றே போதுமானது. வேதங்கள் முழங்கிக்கொண்டிருக்கும் பூவானூரில் விளங்குந் திருமூலநாதர் பெருமைகளை வேதங்களினாலேயும் எடுத்துச்சொல்லுவதற்கு அருமையாயினும் ஆதிபகவனாகிய அரனார் அருளையெளிதிலடைதற்குரிய செந்நெறியோதும் நிலைமையினையுடைய மந்திரமொன்றுண்டு அதனையுரைப்பேன் இரதிதேவியே கேட்பாயாக.

அம்மகாமந்திரமானது பாவங்களைப் பரக்கடிக்கும், நோய்களை நொறுக்கும், துஷ்டப்பேய் முதலியவற்றைத்துரத்தும்,

புன்தெய்வங்கிலைமைகளைப் போக்கடிக்கும், செல்வமனத்தையு ஞ்சேர்க்கும், வானோர்கதியைவழங்கும், அருளையடையச்செ ய்யும், சிறந்தமோட்சத்திற்சேர்க்கும், அம்மந்திரம் வேதங்க ளின்முடிவாகவிளங்கும் உபநிடதங்களின் சாரமாய், அனேக மான பிறவிகளில், தவங்கள்செய்பவர்கட்கே உபதேசிக்கப்படு வதாய், சகலசித்திகளையுமடையச்செய்வதாய்விளங்கும். தேவர் கட்கெல்லா நாயகமாகவிளங்கு மகாதேவனைப்போல, மந்திரங் கட்கெல்லா நாயகமாகவிளங்குவது பஞ்சாட்சரமந்திரம் அப்ப ஞ்சாட்சரத்தோடு பிரணவத்தைக் கூட்டியதூக்கிப்பிராமணரா திமுக்குலத்தினர்கள் இரகசியமாகச்செபிப்பர். சூத்திரர்களும், மழலைத்தீஞ்சொற்களைவாய்ந்தமாதர்களும், பிரணவத்தினைநீக்கி ஐந்தெழுத்தினையே உச்சரிப்பர். இத்தகையமந்திரத்தைசாற்று வேன் பரிசுத்தமுடையவளாய் வருவாயென்றனர் கேட்ட இர திதேவியானவள் அதிசீக்கிரமாக குளிர்ந்தசலத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து வந்தனள், வந்தவுடன் புண்ணியத்தினையே வளர்ப்ப தாகிய திருநீற்றினையும், உருத்திராட்சத்தினையும், வீணையில்வ ல்ல நாரதமுனிவர் கொடுத்துத் தீட்சைசெய்து பஞ்சாட்சரத் தினையும் உபதேசித்து முறையே அவற்றின்பெருமைகளையெ டுத்துச்சொல்லுவர்.

மன்மதனின்மனைவியே! இவ்விபூதியானது பவரோகநிர் மூல அருமருந்தெனப்படும், இது வைதீகவிபூதியென்றும் சை வவிபூதியென்றும் இரண்டுவிதமாம். வைதீக விபூதியானது வேதத்திற்சொன்னபடி யாகத்தில் விளைவிப்பது. இதுபுத்தி யொன்றினையேயளிக்கும்சைவவிபூதிஆகமத்திற்சொன்னபடி அக்கினியால்விளைவிப்பது,இதுபுத்தியினையுமுத்தியினையுமளி க்கும். இச்சைவநீறுகற்பம்,அனுகற்பம்,உபகற்பம், அகற்பமெ

ன்று நால்வகைப்படும். கற்பமுடிக்கும் விதமாவது, கன்றீனாத தாய், கொம்பையில்லாததாய், கிழமில்லாததாய், சினையில்லா ததாய், வால் செவி குறைவில்லாததாய், மலடில்லாததாய், மல முண்ணாததாய், கன்றீன்ற பதினைந்துநாளுக்குட்பட்டதாய், கன்றிழந்ததாய், குருடாய், செவிடாயுள்ளதீங்குகளில்லாத பசி வினைத்தேடிச் சம்பாதித்து, பங்குனிமாதத்து நெல்லின்வைக் கோலையேயச்செய்து, காலையிலெழுந்து அனுட்டானமுடித்து க்கொண்டு, தொழுவத்திற்சென்று பசுவின்மீதுசாவித்திரியெ ன்னு மந்திரத்தாற் சந்தனமுமலர்களுஞ்சாத்தி, தூபதீபங்கொ டுத்து, அன்னம்பாகிலை நிவேதித்து, பசுவைப்பணிந்து அருச் சனைபுரிந்து, மந்திரநூறுசெபித்து, பருவம், அமாவாசை, அட் டமி, சதுர்த்தசிகிரணம் இன்னகாலங்களில். அப்பசுவின்கோம யத்தைத்தாமரையிலையிலாவது வாழையிலையிலாவது, பலாசிலை யிலாவதுதாங்கி யோனியிற்படாது, சத்தியோசாதமந்திரத்தா லேற்று வழும்பினைத்தள்ளி, கவ்வியம்பெய்து, கோரமந்திரத் தாற்பிசைந்து, புருடமந்திரத்தாலுருட்டி, ஓமத்திற்பதடியோ டிட்டு, அகோரமந்திரத்தால் விளைவித்து, பாகமுற்றபோது, ஈசானமந்திரத்தாலெடுத்து, நூதனவஸ்திரத்தில்வடித்து, சங் கு, பொன், வெள்ளி, தாமிரம், மண், சுரை, பித்தளையிப்பாத்திர ங்களில்வைத்து, பஞ்சாட்சரதியானஞ்செய்து, பஞ்சபிரமமந் திரத்தால் சடங்கஞ்செய்து, வியோமவியாபியென்னு மந்திரத் தால் ஆகமவிதிப்படிசெபித்து, சண்பகம், கேதகை, பலாசம், புன்னாகம், சிறியசண்பகம், தாமரை, துளசி, பத்திரி, கருப்பூரம், வெட்டிவேர், விலாமிச்சை, மல்லிகை, தக்கோலம், நாயுருவி, தருப்பையினுனி யிவைகளின் வாசனையையேற்றி, சத்யோ சாதமும், ஈசானமுஞ்செபித்து, காயத்திரிவிளம்பிப் பூமியில் வைத்து, குட்டிக்கொண்டு, வாய்பொத்தி, அவகுண்டனம்

பண்ணி,அத்திரத்தெரிந்து, தேனுமுத்திரைமுதலாகச்செய்து, சிவமந்திரமுச்சரித்து விபூதியினையெடுப்பர். இது உத்தமவிதியாம் இதுநிற்க.

உற்பனத்தொடு அன்றெடுத்த கோமயத்தை அன்றேயுருட்டியாக்கினும், உலர்த்தியபின்னுக்கினும் கற்பமென்றேபெயர் பெறும், இரண்டாவது அனுகற்பமாவது சித்திரைமாசத்தில் வனங்களிற்சென்று உலர்ந்துகிடக்கின்ற சாணத்தைக்கொணர்ந்து இடித்துப்பஞ்சகவ்வியம்பெய்து முன்சொன்னபடிமந்திரங்களால் விளைவிப்பதாகும், மூன்றாவது உபகற்பமாவதுகாட்டிலுளவுலர்ந்த சாணங்கொணர்ந்து கோசலமாத்திரம் பெய்து முன்சொன்ன ஆகமவிதிப்படி விளைவிப்பதாகும், நான்காவது அகற்பமாவது வனங்களில் இயற்கையாய் அக்கினியில்வெந்து வீழ்ந்துகிடக்குஞ் சாம்பலைக்கொணர்ந்து பஞ்சகவ்வியம்பெய்துமந்திரங்களாலுருட்டி வைத்துக்கொள்வது, இரதியே இத்தகையவிபூதியிலொன்றை யணிந்துகொள்ளுக்கடவாய்.

உருத்திராக்கமணியானது நமது சிவபெருமானது திருநேத்திரங்களிலிருந்து உண்டாகிய அருட்கண்ணீரின் சொரூபம், இது பலமுகங்களோடுகூடிவிளங்கும், ஒருமுகம் சிவசொரூபம் இது பிராமணனைக் கொன்றபாவத்தைப் போக்கும், இருமுகஞ் சிவசத்தி இது பசுவைக்கொன்றபாவத்தைப் போக்கும், மூன்றுமுகம்அக்கினிசொரூபம் இதுமாதனைக்கொன்ற பாவத்தைப்போக்கும், நாலுமுகம் பிரமன்சொரூபம் இதுமனிதனைக் கொன்றபாவத்தைப்போக்கும், ஐந்துமுகம் வாயுசொரூபம் இதுநீசபுணர்ச்சியின் பாவத்தைப்போக்கும், ஆறுமுகம் சுப்பிரமணியக்கடவுள்சொரூபம் இது பிரமகத்திப்பாவத்தைப்போக்கும், ஏழுமுகம் ஆதிசேஷசொரூபம் இது பசுவைக்

கொன்றபாவத்தையும், பொன்களவாடிய பாவத்தையும்போக்கும், எண்முகம் விநாயகசொரூபம் இது குருபத்தினியைப் புணர்ந்த பாவத்தைப்போக்கும், ஒன்பதுமுகம் வயிரவசொரூபம் இது பாம்புகளைக்கொன்ற பாவத்தைப்போக்கும், பத்துமுகம் விட்டுணுசொரூபம் இது பேய்பூதமாதிகளால்வந்த பயம்போம், பதினொருமுகம் பதினொருருத்திரசொரூபம் இது அசுவமேதமாயிரஞ்செய்த பலனைத்தரும், பன்னிருமுகம் இது துவாதசசூரியர்சொரூபம் இது அசுவம் பசு முதலிய தானங்கொடுத்த பலனைத்தரும், பதின்மூன்றுமுகம் முருகன்சொரூபம் இது சகலசயங்களைக்கொடுக்கும், பதினான்குமுகம் சிவசத்திசொரூபம் இது பதமுத்தியைத்தரும், பதினான்குமுகம் நாதசொரூபம் இதுகிடைப்பது அரிதுகிடைத்தால் கண்டத்திலொன்றுதரிக்கின் இது முத்தியினையேகொடுக்கும், பதினைந்துமுகம் விந்துசொரூபம் இது சாயுச்சியத்தினையேயயக்கும்* உருத்திராட்சத்தைக்காணின் பிரயோசனபலன் இலட்சம், பரிசிக்கில்பலன்கோடி, தரிக்கில்பலன்ஆயிரங்கோடி, கணநேரமாயினும் நாய்க்குத்தரிக்கில் அது நற்கதி யடையுமெனில் மனிதர் தரிக்கில் அவர்களடையும்பலன் இவ்வளவென மதிக்கற்பாலதோ உருத்திராட்சந்தரியாது சிவலாயஞ்சென்றிடினும், சிவபூசைசெய்திடினும், புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்யினும், பிரயோசனப்படாது, உருத்திராட்சந்தரியாது தன்னைச்சைவனென்று சொல்லிக்கொள்வது கழுத்தில் மாங்கலியமின்றித் தன்னைச் சுபமங்கிலியென்று சொல்லிக்கொள்வதை

---

*உருத்திராக்கமணியால் இன்னின்னபாவங்கள் போமென்று இவ்விடத்தில் குறித்தது அபுத்திபூர்வமாகவியற்றிய பாவங்களுக்கன்றிபுத்திபூர்வமாகவியற்றியபாவங்களுக்கன்று:

யொக்கும்; இரதிதேவியே யித்தகைய கண்மணியைத் தரித்துக்கொள்வாய்.

பஞ்சாட்சரமானது சிவபெருமானுடைய திருநாமமாகிய நமச்சிவாயவென்ற ஐந்தட்சரங்களில் நகாரத்திற்றிரோதசத்தியும், மகாரத்தில் மலமும், சிகாரத்தில் சிவமும், வகாரத்தில் அருளும், யகாரத்தில் ஆன்மாவு நிற்கும், இவ்வைந்தும் பதி, பசு, பாச மூன்றிலடங்கும், எங்ஙனமெனின் சிவ்வும், வவ்வும், நவ்வும் பதியின்கூறாகிய சிவத்திலும், அருளிலும், திரோதசத்தியிலுமடங்கும், யகரம் பசுவிலடங்கும், மகரம் பாசத்திலடங்கும், அஞ்ஞானமாகிய மலமும் அதனோடுகூடியிருக்கப்பட்ட திரோதானசத்தியும் ஆன்மாவைப்பொருந்தாம னீங்கும்படி சிவமுன்னாகவுச்சரித்தால் திரோத மொருபாலும், அருளுஞ் சிவமு மொருபாலுக், முன்பின்சூழ்ந்துநிற்க நடுநின்றது ஆன்மா, அப்போது நவ்வாகிய திரோதசத்தியும், மவ்வாகிய மலத்தின்மேலீட்டைநீக்கி யருளாகநின்று பிரகாசிக்கும் மலத்தினின்று மீளவிட்ட வவ்வாகிய வருள், சிவ்வாகிய சிவத்தையும் தாராநிற்கும், பின்பு மலபாகம்வந்த யவ்வாகிய ஆன்மா வகாரமாகிய திருள் தாரகமாகச்சென்று அந்தச்சிகாரமாகிய சிவத்தோடுங்கூடி யிரண்டறநின்றனுபவிக்கும். இரதிதேவியே யித்தகைய பஞ்சாட்சரத்தை உச்சரிப்பாய். என்று இந்தப்பிரகார நாரதமுனிவர்சொல்ல அவர் அருட்டிரத்தைநோக்கி இரதிதேவியானவள் மிகவுந்தாழ்ந்துவணங்கி தேவரீர்செய்த இத்தகைய வுதவிக்குக் கைம்மாறு எளியாள் என்னச்செய்யப்போகிறேனென்று தாழ்ந்தனள். அவ்வாறுவணங்கிய இரதி தன்னை மாதவனேக்கி யூாதே! வசந்தனேடு நீபூவாளூரையெய்திப் பெருமாட்டியாரோடு எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானைப் பூசனைசெய்யின் உனது கணவனையடைவாய் என்றுசொல்லி மறைந்தனர்.

பின்னர் இரதிதேவியானவள் அவ்விடம்விட்டுநீங்கி, ஆகாயவழியாகச்சென்று, பூவாளூரையடுத்து, பற்குனிநீர்தோய்ந்து வெள்ளைவஸ்திரம்தரித்து, விபூதிசண்ணித்து, உருத்திராட்ச கண்டிகைபூண்டு, துதிப்பதற்கருமையான பெருமானது பஞ்சாட்சரமந்திரதியானம் நாவாரச்செபித்து, திருவடியைச்சிந்தித்து, மெள்ள மெள்ள நதிக்கரையினின்று நீங்கி, சிவாலயத்தையணுகி, சந்திரமண்டலத்தை அளாவும்படி மணிகளாலிழைக்கப்பெற்றிருக்கிற கோபுரத்தைவணங்கி, ஆலயத்துட்புகுந்து, கிரமப்படிவலஞ்செய்து, மூவுலகமும்வணங்கப்பெற்ற இறையவனைக் கண்களாற்பெற்றபயனடையத்தரிசித்து, கசிந்து, உருகி, கண்களினின்றும் ஆனந்தபாஷ்பம்சிந்த நின்று, பசியமாதுபாகத்தைப்பரிந்து போற்றி, வசந்தனென்பவன் எப்பொருளுங்கொணர்ந்து கொடுக்க விதிப்படி பூசையாற்றி, சற்றுநேரம்வரையில் தியானித்திருந்தனள். பின்பு கங்குலை நிகர்த்த கூந்தலினையும், *கருவிளைநிகர்த்த கண்களையும், திங்களைநிகர்த்த முகத்தினையும், குங்குமங்குலவிய கொங்கையினையும், கொடியையொத்தஇடையினையுமுடைய இமயவல்லியையும் பூசைபுரிந்தனள். இந்தப்பிரகார நித்தமும்பூசனைசெய்து நின்மலன்மந்திரத்தையெண்ணி, வேனிற்காலத்தில் அக்கினிமின்மத்தியிலிருந்தும், மற்றப்பருவத்தில் புனலின்மத்தியிலிருந்தும்நோன்புநோற்ற உத்தமகுணத்தினளாய் ஒழுகி, கைகளைமேலேயுயர்த்தி நிராலம்பமாகப்பொருந்தி வினையினின்று நீங்கினவளாய் அரனதுபாதத்தில் மனத்தைவைத்த, அணங்கினை மாரனை வேவநோக்கிய பாலநேத்திரத்தனாகிய பரமசிவனார் கண்குளிரப்பார்த்து, திருவுளத்திற்கருணைபொங்க, தேவர்கள் பூமாரி யிருநிலத்தைப்போர்ப்ப இமையமாது இடபாகத்தில் மேவ, வெள்ளைவிடையின்மீது பூதகணங்கள்சூழ, இரதிதேவி கருதிய வுருவத்தோடு காட்சிதந்து நின்றனர்.

*கருவிளையென்பது காக்கணஞ்செடியின் புட்பத்தினை.

பவளச்சடையும், அச்செஞ்சடிலப் பவளக்கொடியை வளர்க்கப் பாய்ச்சத்தவழ்கின்ற தண்கங்கையாகிய புனலும், அப்புனலைத்தாவிக் குடித்து, அக்கினிநேத்திரத்தாலுண்டாகிய தாகத்தைத்தணித்துக்கொள்ள விரும்புமானும், கொழுந்துவிட்டெரியு நெற்றித்தீயின் நுனியிற்பிரகாசிக்குந்திலதமும், வாசனைகமழப்பெற்ற கஸ்தூரியையணிந்தாலென்ன ஆழியிலுண்டாமாலம் அடங்குமிடறும், அம்மிடற்றில் விஷத்தையுடையவர் நஞ்சுற்றமென் றுநினைத்துச்சேர்ந்து சூழ்ந்திருக்குஞ்சரபாபரணம்பூண்டமார்பும், தேவர்கட்கு அழகினையும், பெருஞ்சிறப்பினையும், செல்வத்தினையும் தனது திருமேனியைத்தரிசித்தமாத்திரத்துக் கொடுத்தருளுங்கருணையோடுங் கூடியகண்களும், மற்றொருபக்கத்தில் பெண்ணோடு கூடியிருக்கினும் தனது வேடம்பெரிதேயெனக்காட்டச் சடையோடும் விபூதியோடும் அணிந்த தோலுடையும், பல்வேறான தேவர்களையும், பலவேறான நல்வினைகளையும் சொல்வோமெனினும் அவையெல்லாம் ஆராயத்தக்கனவல்ல. பிழைக்கவேண்டுவீர் சமுத்திரத்தினின்றும் விடத்தையுண்ட விமலரது அழகிய வீரகண்டாமணியணிந்த திருவடியே நல்ல மோட்சவீடாகும் என்னைப்போலவுந்து அடைமினென்று சொல்வனபோல் சத்திக்குஞ்சிலம்பும், இவ்வாறாகவுடைய எம்பெருமான்எழில்தோன்றிய மாத்திரத்து இரதிதேவியானவள்விரைந்தெழுந்து,சிந்தைமகிழ்ந்து,கரங்கூப்பி கறுத்தகண்களினின் றுநீர்சிந்த மண்மேல்விழுந்துவணங்கிவல்லம்வந்துஆணவத்தின்வலிகெட அறிவோடுபோற்றினள்.கருமம்,யாகம்,யோகம்,ஞானமெனுமிவற்றால்வழிபடுவோர்க்குஅவற்றின் பயனுயருளுமொருவனேசரணம், அகிலமுழுவதற்குமுதல்வனே சரணம், அருட்செல்வனே சரணஞ்சரணமெனச் சிந்தைமகிழ்ந்தமாத்திரத்தில், நீலோற்பலம்போன்ற கண்க

ளையுடையஉமைமாதுநேரோநோக்கி இரதிதேவியினதுகனிந்த பேரன்பால் சாற்றுந்துதிக்கிரங்கி அப்பாவைக்குச் சிலக்கடைக்கணருளவேண்டுமெனப் பாலக்கண்ணுடைப்பரமனைவேண்டிநின்றாள், பகைவர்களது திரிபுரத்தைஅவுணர் குழாத்தோடு நீறாகப்புன்முறுவல்செய்த பெருமான்குளிர்ந்த புன்சிரிப்பை வழங்கி இரதிதேவியைநோக்கிச்சொல்லுவாராயினர், மேகங்கள்தவழாதபருவங்களிலேயும் குழைந்த சாயலையுடைய மயிலனையாய் நீதொண்டுசெய்த அன்பினுக்கும், தூயவைந்தெழுத்தால் எம்மைக்கண்டுவணங்குந் திறத்தினக்கும், காட்சிகொடுத்திட்டோம் இனிநீவிரும்பும்வரங்கேட்டுக்கொள்ளக்கடவாயெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். இறைவர்மொழியைக் கேட்ட இரதிதேவிவணங்கிச்சொல்லுவாள். பிறையும் அரவும் கங்கைப்பெருக்கும் அணிந்தபெருமானே? மறைகளைத்துமறியாநின் மலர்த்தாள் வணங்கப்பெற்ற வடியாட்கு குறைகளுளதோ ஆயினும்குழகனே ஒன்றுவிளம்புவேன், தந்தியில்லாத வீணையும், சக்கரமில்லாததேரும், சூரியனில்லாததாமரையும் போலக் கணவரில்லாதமாதர்கட்கு இன்பமென்னவிருக்கிறது ஐயனே! அடியாள் வேட்கை தேவரீரறியாததல்ல ஆகையால் அடியாரிழைத்தகுற்றமனைத்தையும் பொறுத்துக்காக்கும் கருணையுடைய தேவே! எனதுகணவன்தேவரீர்மீது அம்பைப்பிரயோகித்த கடும்பிழையை மன்னித்து, அவன்வடிவினையெழுப்பித் தரல்வேண்டுமென்றனள். கருணையங்கடலாயுள்ள கண்ணுதல் பெருமான் மருமலர்க்குழலாள் விரும்பிய வரத்தினைத் தந்தோமென்றார். அதிகமகிழ்ச்சிப் பொங்கிப் பேரருள்திறத்தைநோக்கி இரதிதேவி மறுபடியும் பெருமான்கமலை இணைஞ்சிநின்றாள்.

முனிவீர்காள்! இந்தப்பிரகாரம் இரதிதேவி பூசைபுரிந்த விதத்தையுரைத்தாம். இனிக்காமனை எழுப்பி அவன்காதலித்த வரங்களைநல்கி அவனைஅவன்மனைவி பால்தந்தவகையைச்சொல்லுவோமென்றனர் சூதமுனிவர்.

இரதியருச்சனைச்சருக்கமுற்றிற்று.

மன்மதன்வழிபடுசருக்கம்.

மேகத்தையொத்த வாசனையோடுங்கூடிய கூந்தலைவாய்ந்த இரதிதேவிக்கு இடபவாகனத்தின்மேல் காட்சிதந்த வாரணிந்தமுலையுமையாள் மணாளனது திருக்கடைக்கண் சாத்திய மாத்திரத்து அழகுவாய்க்கப்பெற்ற மேலைக்கோபுரவாயிலில் மன்மதனனவன்தனதுகுற்றநீங்கப்பேரழகனாய்த்தோன்றிதிருக்கோயிலைவலமாகவரும்போது, சிவபிரான் தனதுதிருவாயால் இரதியின் முகத்தினைநோக்கி யருளுவார், முருக்கோட்டையொத்த வாயையுடைய கணவனாகிய ஐந்தம்புடையவழகனைஎழுப்பினோம், அவனெழுந்து ஆலயத்தினைவலமாகவருகின்றான் அவனை நீகீழக் கோபுரவழியாற்சென்றுகாணுவாய்என்று அருள்புரிந்தனர், அக்கட்டளையைச்சிரமேல்கொண்டு தாழ்ந்துஅவ்விடம்விட்டுநீங்கி கீழக்கோபுரவழியால்சென்று தனதுநேரே வருகிறதேன்கமழும் ஐங்கணையுடைய மன்மதனின் உருவத்தை தக்கண்ணாரக்கண்டனள்.

கிரணங்களோடுங்கூடிய மணிகளிழைத்த முடியும், திலகம்பிரகாசிக்கின்ற ஒள்ளியநுதலும், கமலநிகர்த்த விழியும் நீண்டமூக்கும், சந்திரனையொத்த முகமும், பவளநேர்வாயும், மகரகுண்டலந் திகழ்கின்றகாதும், புறவிதழ் அவிழப்பெ

ற்றபுட்பபாணங்களைப்பிடித்த கைகளும், சிவந்தபாதங்களும், எதிரிலே தோன்றியவுடன் இரதிதேவியோடி புன்னைமரத்தி னிழலில் தழுவிக்கொண்டனள். இதுவரையில் கணவனை நீங் கியிருந்ததினாலும், கடுந்தவஞ்செய்ததினாலும், வளைந்தகூந்த லும், வாடியவுடலுமுலிந்தது, முலைகள்வீங்கின, அரையிலுள்ள ஞாணனது அறுந்தது, மாரனுடைய மார்புமுழுதும் கண்ணீரா ல்கழுவினள், பெருமூச்சு விட்டனள், தன்னைத் தான்மறந்து அவசமுற்றனள், சங்கரனருளால் உருவம்வாய்ந்த மன்மத னும்தன்னைத்தழுவிய மனையாளது முலைகள்நெருமுங்க விசாலம் பொருந்திய தனதுமார்பினால் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு அன்புஅதிகப்பட இன்பவெள்ளத்தின்முழுகி இருவருந்தம்மு ளொருவரை யொருவர் குணத்தாலொத்து, வெகுநேரம் புன் னைமரத்தினிழலில் தழுவிய பின்னர் கொடிகள் நிரையப்பெ ற்ற நீண்ட மதிலையுடைய கோயிலுட்புகுந்து இடபவாகனரூ டரான எமதுபெருமானை வணங்கினின்றனர். இரதியும் ஒருபு டை யொதுங்கியிருந்தாள். காமன் காதலோடு துதிக்கவாரம்பி த்தனன்.

மடமாக னேனுந் தன்னைக் காணினெண் வடிவின்மாட்டு
நடநவில் கின்ற நின்ன லத்தகு மியல்பைத் தேற்று
மிடவிய பூவா ளூரி னிருந்தரு ளிலிங்கத் தென்றுங்
கடவுளர் போற்ற வைகுங் கடவுளே போற்றி போற்றி.

சகலதத் துவத்தின் மாட்டுஞ் சார்ந்தசைக் கின்றான் யாவன்
சகலதத் துவத்தி னானுஞ் சகலமும் படைப்பான் யாவன்
சகலதத் துவத்தி னானுஞ் சார்தராத் தலைவன் யாவன்
சகலமும் யாவ னந்தத் தானுநின் சரணம் போற்றி.

மறைமுடி தனக்கு மெட்டா வாய்மையை யாதலானின்
னிறையரு ளியல்பை யாரு நினைத்துணா வல்லா ரோனுங்
குறைவிலன்புடையார்க் காகக் கொண்டனை யுருவ மற்று
லிறைவநின் பாதம் யானு மேத்துதற் குரிய னானேன்.

திருமறு மார்ப னோடு திசைமுகத் தமர னோடவ்
விருவருங் காண வொண்ணா வெம்பிரா னிரங்கி யீங்குப்
பொருவருங் காட்சி தந்தாயாதலிற் புன்மை யேனு
மருமலர்ப் பாதம் போற்றி வரங்கொளற்குரிய னானேன்.

கொடிமரந் திரண மாதி குழைதர வலைக்கு மென்கா
னெடியபொன்வரையைமுட்டி மறித்திட நேர்ந்த தேபோற்
கடவுளர் முனிவர் நெஞ்சங் கலக்குமென் வலிமை காட்டி[ம்.
யடிகள்பாற் பிழைத்தகுற்ற மனைத்தையும்பொறுக்கல்வேண்டு

இந்தப்பிரகாரந் தோத்தரித்துப்பின்னருஞ் சொல்வானாயி னான், மணம்பொருந்திய நறுங்கடுக்கையணிந்த மகதேவா! நின்திருவடியினிடத்து நீங்காதபத்தி யெனக்குவேண்டும், புட்பதனுவ்வாகிய என்னைஎழுப்பியகாரணத்தால் இந்நகருக்கு ப்புட்பதனு புரமென்றும், தேவரீருக்குப் புட்பதனுவீச்சுர ரென்றும் பெரியோர்யாருங்கூறல் வேண்டும், எனக்குக்கலியா ணம் இவ்விடத்தில் அளித்தகாரணத்தால் இப்பதிக்குக்கலியா ணபுரமென்றும், தேவரீருக்குக் கலியாணநாதரென்றும், கோ புரத்திற்குக் கலியாணசிகரமென்றும், வழங்குவதோடு தெரிசி த்தோர்கட்கெல்லாம் கலியாணந்தனைப் பெறவேண்டுமென் றான்.' காமவேள் கேட்ட'வரங்களை யெல்லாம் கண்ணுதலார் தந்து கரந்துவிட்டனர். மறுபடியும் வாமமேகலையுடைய இர தியானவள் தனது நாயகனோடு மறைகளுக்கெட்டா'மதியணி

த சடாதரனைச் சிவலிங்கத்திலருச்சித்துத் தனதுஇருப்பிடஞ் சென்று சுகமாகவாழ்ந்திருந்தனள்.

களங்கமுழுவது மகல காமவேளுக்கு அகளங்கனென்று பெயரைத் தந்தஇடம் அகளங்கபுரமாகும். இப்புரமானது திரு மங்கலத்தின்கண்ணே எழுந்தருளியிருக்கும் இளஞ்சந்திரனைத் தரித்த எமதுபெருமான் வீற்றிருக்குங் கோயிலிலிருத்தலினால் வரம்பலகொடுக்கும் அதன் பெருமையையாவரோசொல்லுவார் வாசனையோடுங் கூடிய மலர்களைப் பாணமாகவுடைய மன்மதனது ஆகத்தில் மணிமுலைகள்கலந்து தழுவியு மகிழ்ந்து நின்ற புன்னாகவிருட்சமிருந்த இடமானது புன்னாகபுர மெனப்படும். அப்பெயரையுரைத்தவர் இடரகல சகலமங்களங்களையும்பெற்று வாழ்வார்கள், என்று சூதமுனிவர் மன்மதன் சரித்திரத்தினைச் சொல்லிமுடித்தவுடன் முனிவரர்கள்கேட்டு மகிழ்ந்து வினவுவார்,முனிரத்தினமே! ஆதியில் சிவபிரானனவர் ஆலின்விருட்சத்தின்கீழெழுந்தருளி யிருந்ததற்குக் காணமென்னைத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமெனப் புராணிகர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

தக்கனென்னும் பிரமாவானவன் முதிர்ந்த தவத்தினைக் கிரமப்படி செய்த பாக்கியத்தால், ஆன்மகோடிகட்கெல்லாம் நற்கதியையளிக்கும் கருணைநாயகியாகிய உமாதேவியார் அவன்வீட்டில் புத்திரியாய்அவதாரஞ்செய்து உலகமெலாம்போற்றச்சந்திரனைப்போல வளர்ந்துவந்தனள், அங்ஙனம்வளர்ந்துவருகையில் தக்கனனவன் தனதுபுத்திரிதக்கபருவமடைந்ததை நோக்கிக் கொன்றைமாலையினைஅணிந்த குன்றவில்லிக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுத்து மகிழ்ந்தனன். கவுரியை விவாகஞ் செய்துகொண்டு கயிலைமலையில் கண்ணுதலெழுந்தருளி யிருந்தனன், தக்கனும் தானுமை மருமகனைப்பெற்ற பாக்கியத்

தால் முப்புவனங்களையும் நீதியாக ஆண்டுவந்தனன். இந்தப்பிர கார மரசு செய்துவருநாளையில்தக்கனொரு வேள்விசெய்ய உத் தேசித்து, தேவர்கட்கெல்லாம திருமுகமனுப்பிச் சிவபிரானுக் குத் தெரிவிக்க கயிலாயமலையடைந்தனன், அம்மலையில் அம்ம ணியாரோடு ஆலமற்கடவுள் ஆதனத்தின்கண்ணே எழுந்தரு ளியிருந்த வண்ணத்தைக்கண்டு தனக்கெழுந்துமரியாதைசெய் யவில்லை யெனப்பேதமையால் மனதில் விரோதங்கொண்டு சொல்லுவானாயினன், எசமானன் சேவகனுக்கும், புருடன்ம னைவிக்கும், ஆசாரியன் சீடனுக்குமரியாதைசெய்ய வேண்டுவ தில்லை, மருமகன்வயதில் மூத்தவனாயினும் மாமன்இளையவ னாயினும் மருகன் மாமனைவணங்கவேண்டுவது முறைமை யாயிருக்க, கொழுந்திளமதி முடிகொண்ட கொன்றைசூடி நம் மைக்கண்டு எழுந்திலன், வணங்கிலன், இன்சொல் சொல்லில ன்நெருங்கியசுற்றமென்று உழுந்தளவுமெண்ணிலன் இன்றோ டே இச்சிவனுறவு நம்மைவிட்டுநீங்கியது என்று, சினந்துபிரம விஷ்ணேந்திராதியர்களால் அறியப்படாதமெய்யுருவைத்தெரி யாது தோலாடை பூண்டு விளங்குவதே சொரூபமென்று கொ ண்டு விரோதித்துத்தானொன்றும்பேசாது திரும்பிச்சிவபிரானி டத்தில் வைத்திருந்த அன்பைஅழித்து, தனதுபுத்திரியையுங் கழித்து, விபூதி, பாம்பு, தோல், எலும்புமுலவியவற்றையெடு த்துச் சொல்லித்தூஷித்துஎல்லோருங்கேட்கும்படி நாதனைப்ப ழித்து விட்டுணுவாதிதேவர்களை அழைப்பித்து, அதிசீக்கிர மாகத் தூயவேள்வியொன்று தொடங்கவாரம்பித்தனன். அச் சமயத்தில் அகிலங்களையெல்லாம் பெறுதுபெற்ற அம்மையார் சுவாமியின் திருவடியைவணங்கிச் சொல்லுவாள் நாதனே! என துதந்தையொரு வேள்விசெய்ய வாரம்பித்தனன் தேவர்களெ ல்லாம்போய் அவ்விடம்நெருங்கினார்கள் நாமிருவர்மாத்திரமி

ங்குற்றேம் நாமுமவ்விடம் அணைதல்வேண்டும், தக்கன் சிறு விதியென்று செம்மலாகியநீவிர் அவ்விடம்வரத்தகாதெனி னும் நான்போக விடைதரல் வேண்டுமென்றனள். அதைக்கேட்ட பெருமான் மாதே! அத்தக்கன் மாறுகொண்டு மகம்வளர்க்கின்றுன், அது நாசமாகிவிடும் நீஅவ்விடம்சென்றுல் வேறுபாட்டுடன் தேகத்தைவெறுக்கும் படிவரும்! வரும்!! என்றனர் இந்தப்பிரகாரம் நாயகருரைத்தும் பெண்புத்தியால் கேளாதவளாகி அவசியம் போகவேண்டுமென்று, மனதிலெண்ணி, தன்னைத்தணந்து செல்லுவதற்குமுன் சுவாமியறிந்து, சிவகணங்களையும் உடன்செல்லும்படி நந்திக்குக் கட்டளையிட்டனர் அங்ஙனமே நந்தியெம்பெருமான் வாத்திய முழங்கிக்கொண்டிருக்கும் வாயிலில் கொடிகளோடளாவும் படைக்கணத்தவர்க்குக் கூறினர், உடனே, கணங்களும், கணநாதர்களும், பாங்கியர்களும், நெருங்கி எப்பக்கத்தினும்சூழ்ந்தனர். அழகியவாபரணங்கள் அணிந்ததோளையுடைய அம்மையார்வேள்வியஞ்சாலையை நெருங்கித்தனது தந்தையையடுத்தனள், தந்தை யாதொருசந்தோஷமுங்கொள்ளாது ஊமைப்போலிருந்தனன், தாயாரைச்சமீபித்தனள் அவளுமப்படியே மவுனமாக விருந்தனள், மற்றையோரு மங்ஙனமே வாய்மூடியிருந்தனர். இந்தப்பிரகாரமாய் யாருமிருந்த தன்மையைத் தனக்குத்தானே யொப்பாகிய தலைவியானவள் தன்னை அவமதித்திருந்த அமரர்தங்களையும் முனிவரர்கூட்டத்தையும் கோபத்தோடு பார்த்துச் சிலமொழி செப்புவாளாயினள்.

எல்லாம்வல்லஈச்சுரனுகியும், எவர்க்குமேலாயிருப்பவனும், உலகமெல்லாந் தோன்றுதற்கு நிமித்தகாரணனுகியும், நல்லவர்களாலே வணங்கப்படுபவனுயுமிருக்கின்ற உருத்திரனை

ருவனேயல்லால் இவ்வேள்வியில் நீர்கொடுக்கும் அவிர்ப்பாகத்தை ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கவர்கள்வேறுளரோ? வேள்வியுமவரோ, அவ்வேள்விமந்திரங்களுமவரே, வேள்வியைநடத்துபவருமவரே, வேள்வியெசமானனுமவரோ, வேள்வியினக்கினியுமவரோ வேள்விப்பசுவுமவரோ, வேள்வியின்உணவுமவரே, வேள்வியில், விடும்நெய்யுமவரோ, வேள்வியின்மனுவுமவரோ, வேள்விப்பொருளுமதன்பயனுமரோ, வேள்வித்தொழிலுமதன்பிரயோசனமுமவரோ, வேள்விக்குப்பலனருளுபவருமவரோ, வேள்விப்பயனனைத்தையுமேற்பவருமவரோ, சகலவித்தைக்கும், சகலபூதத்திற்கும், பிரமனுக்கும்தேவனவரோ, பிரணவசொரூபருமவரோ, துஷ்டர்களைத்தண்டித்து இஷ்டர்களைக்காத்துத் தருமத்தினைநிலைநிறுத்தி அட்டமூர்த்தியாய்த் தத்துவாதீதராய் ஆவாங்மனோகோசரப்பரஞ்சோதியாம் பராபருமவரோயாம், அகிலகாரணராய், அருமறைகளின் முடிவில் திகழ்கின்ற சொரூபராய், திரிபுரதகனராயிருக்கும் பகவனான ஈச்சுரனிடத்தன்றி வேள்வியினவிர்ப்பாகம் வேறொருவர்பால் பொருந்துவதில்லை, சுத்ததத்துவன், சச்சிதானந்தன், அத்துவிதன், முத்தன், முத்தியையளிப்பவன் எனவேதமுழங்கும் பெருமானுக்கு அவியையளித்திடாத உத்தமவேள்வி யெவ்வாறு உங்களுக்கு நிறைவேறும். மத்தகத்தோடுங்கூடிய பெரியயானையானது உண்ணும்கவளத்தினின்றுஞ்சிந்தும் அணுக்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு எறும்புகள் சீவிக்குமாறுபோலச் சிவபெருமானுக்கென்று வேள்வியில்கொடுக்கும் அவிர்ப்பாகத்தில்மற்றையதேவர்கட்கும் பாகமுண்டாவதாகும் இங்ஙனமன்றி வேறுவிதமாகச் சாத்திரங்கள் சொல்லுமாயின் ஆராய்ந்து இப்போது என்முன்சொல்லுங்களென்றுசபையுளோர்கேட்கவாள்போன்றவிழியினையுடையசத்தியெனுமன்னைகூறினாள்.

தொய்யல்தீட்டியமெல்லிய முலைகளையுடைய அம்மணி யார்உண்மையைக்கூறச்சூரியன்கேட்டுச்சிரித்தனன், சோமன் முகத்தைமுறுக்கினன், பிருகுமீசையைச்செங்கையால் நீத்தி னன், பகன்விழிகளைச்சுரித்தனன், அக்கினிகரங்களைத் தாக்கி னன், சிலர்தலையசைத்தனர், சிலர்உதட்டைப்பிதிக்கினர், சிலர் கரமசைத்தனர், சிலர்கோபத்தோடுபார்த்தனர், சிலர்மார்பைநெ ளித்தனர், சிலர்காலைஅசைத்தனர். இந்தப்பிரகாரமெல்லாரும் அவமதித்திருத்தனர், கருத்தனாகிய கண்ணுதலையாவரு மிக ழ்ந்தமை கண்டு கண்களிரண்டுஞ் சிவக்கப்பார்த்து, புருவநெ ளித்து, சேயிதழ்துடிப்பஉருத்திராணி இவ்வாறுசொல்வாளாயி னள். நடுநிலைமையினின்றுந் தவறுதல் தாங்கள்கெடுவதற்குக் காரணமல்லது வேறில்லை, புரங்களையெரித்தோனே வையசம னைத்திற்குஞ்சாத்தாவாய் விளங்குகின்றபடியால்அவனேவந்து உங்களை அதிசீக்கிரமாகத் தண்டிப்பன், இப்பாவித்தக்கனுக்கு ப்புத்திரியாக வந்தவிந்தவுடல் இனிமேல் காவியையொ த்தகண்டன் பாலிருத்தற்கு யோக்கியமன்று இதனைநீத்து வாழ்வதே உத்தமமாகுமென யோகத்தினால் வேள்விச்சாலை யிலோங்கி வளர்கின்ற அக்கினியிலிறங்கித் தன்னுடலைநீக்கி இமயமலையரசன்பால் போய்ப்புத்திரியாய் அவதாரஞ்செய்தன ள்,வாசனையோடுங்கூடிய கூந்தலையுடைய தேவியானவள் அன லிலே முழுகினவுடன் சிலர்பயந்தும், சிலர்நடுங்கியும், சிலர சைவற்றும்,சிலரோடியுமொளித்தார்கள், இச்சங்கதியைச்சிலர் ஓடிக்கயிலையையடைந்துகடுக்கைவேணியன் பாலுரைத்தமாத் திரத்தில் கடுங்கோபங்கொண்டு தன்னுடையசிரசிலுள்ளவோர் சடையைத்தரையின்மீது மோதினர். அதினின்றும்வீரபத்திர க்கடவுளெழுந்து உருத்திரக்கடவுளின் கோபமெல்லாமோரு வாய்த்திரண்டாலென்ன வெளிவந்த ஒப்பற்ற வீரனானவன்.

பலம்பொருந்திய ஆயுதத்தையுடையகரத்தினனுய்க் கோபாக்கினியையுடையவனுய்த் தந்தையின்மலரடிபணிந்து நின்றனன். வணங்கிநின்றவீரனை வள்ளல்கண்டு விளம்புவார், வீரபத்திரனே! எனதுவாமபாகத்தி லெழுந்தருளியிருந்த அணங்கினை அவமதித்துஅவள்மாய்வுறச்செய்த தக்கன்வேள்வியையடுத்து அவ்விடத்துத் தேவர்களியாவரையும் கண்டதுண்டம் புரிந்து வரக்கடவையென்றனர்,அருளிச்செய்வதற்குமுன்னமேஅழல் கொழுந்து விட்டெரிந்தாலென்ன அதிககோபாவேசத்தனுய் இருளே யுருவங்கொண்டாற்போலவிருக்கும் தேகத்தில் அக்கினியானது சூழவேகி வேள்விச்சாலையையடைந்தனன், எட்டுத்திக்குகளிலேயும் வானத்திலேயும், பிலத்துவாரங்களிலேயும்தேவர்கள்ஓடாதபடி,சாரதத்தலைவர்களையனுப்பிக்காவல்வைத்துவிட்டுத் தனக்கு வீரனென்றபெயரைவிளக்கும்படி வில்லினைப்பிடித்துப்பலகோரமான அம்புகளை அதிசீக்கிரமாகத் தூண்டிச் சாரதப்படைசூழச் சண்டையாரம்பித்தனன், யானைக்கூட்டத்தில் சிங்கநுழைந்தமாத்திரத்து அவைகள்குழைந்துகலங்கினுலென்ன ஆயுதங்களைத்தாங்கிய அண்டர்கள் தங்களுக்குரிய அமரரென்னும் பெயரையொழித்தனர். தக்கன் தலையினையும், எச்சன்தலையினையும் அறிந்து அழலிலிட்டனன், அக்கினியின் கரங்களை அறுத்தனன், சூரியன்பற்களை உடைத்தனன், பகன் கண்களைப்பிடுங்கினன், சந்திரனைத்தரையோடு தேய்த்தனன், பிருகுவின்மீசையை நீக்கினன், அரனைஅவமதித்த அவரவருக்குத் தக்கதண்டனைகளைச்செய்தனன். சிலர்தலையற்றனர், சிலர் நாவற்றனர், சிலர்கரமற்றனர், சிலர்காதற்றனர், சிலர்மூக்கற்றனர்,சிலருரமற்றனர்,சிலர்காலற்றனர்,பூமியிலேமறைந்தார்சிலர், சலத்திலேமறைந்தார்சிலர்,ஆகாயத்திலேமறைந்தார்சிலர்,மேகத்திலேமறைந்தார்சிலர்,பிணங்களை யொத்தார்சிலர்; அப்பிணங்

களிலொளித்தார்சிலர், பிணங்கள்சிதறுண்டவிணத்திலே பதுங்ஞர் சிலர், பிணங்களினின்றுஞ்சரிந்த குடல்கூட்டங்களில்ஒடுகிஞர் சிலர், என்செய்வார்பாவம்! பாவம்!! மற்ருேரோடி ஓடி பிரமனையும்விண்டுவையும் அடுத்தனர் அவர்களோடி வீரபத்திரக்கடவுள் திருவடியிற்பணிந்து வணங்கிநின்றனர், இந்தப்பிரகாரம் ஒருவீரனைக் கொண்டே அமரர்கள் வலியாவுங்கெடச்செய்து அரவாபரணராகிய பெருமாஞனவர் இமயமலையடிவாரத் தவம்புரிந்துகொண்டிருந்த தேவரந்தனென்னுமரசனுக்குப் பிகையைச்செயிக்க அவ்வில்லைக்கொடுத்துவிட்டார். இப்பால் பிரமதேவர்கட்டளைப்படி தேவர்களெல்லாம்அரியதவஞ்செய்ய ஆரம்பித்தனர், நெடுநாளரிய தவஞ்செய்துவந்த அமரருக்கிரங்கி அந்திவண்ணஞனவர் பெரிதானவரங்களைத்தந்து தக்கனுக்கு ஆட்டுத்தலையைத்தாபித்து ஆன்மாக்களெல்லாம் உச்சீவிக்கும்படிகங்கைநதி தீரத்தில் ஆகாயத்தையளாவிய புன்னைகவிருட்ச நீழலில் யோகுகூடி யிருந்தருளினர் மாதவத்தீர்! எம்பெருமான் யோகிருந்தகாரணத்தையெடுத்துரைத்தோம் இமையவர்க்கெல்லாம் முகமாகவிளங்கும் அக்கினிதேவர்கொடுஞ்சாபமுற்றுக்கொன்றை யணிந்தோன் திருவருளால்வில்வவனத்தில்ஒழித்தவாறு விளம்புவாமென்றனர்வியாச மாஞக்கர்.

மன்மதன்வழிபடுசருக்கமுற்றிற்று.

அக்கினிசாபந்தீர்த்தசருக்கம்.

மலைக்கு மன்னவஞகிய மதிதவழப்பெற்ற இமயமலைக்கு நன்மகளாகிய தேவியானவள் உலகத்தின் துன்பமனைத்தையும் போக்கவும், சுகமனைத்தையு முண்டாக்கவும் பழைமையாகவே

நிலத்திருக்குந் தனது அன்பனை யடைகுவான் நெடுந்தவஞ் செய்துவந்தாள், அரவையும் அன்றுபூத்த கொன்றைமாலையினை யுமணிந்து புன்னைகவிருட்சத்தின் கீழிருப்பவர் ஓர் திருவிளை யாட்டினைச் செய்வான்வேண்டி பேரழகுவாய்ந்த ஒரு பிரமசா ரிவடிவமாக மாறி, அம்மணியார் தவச்சாலையை யடைந்தார். முஞ்சிப்பில்லால் அரைஞாணது விளங்குமொற்றை வஸ்தி ரஇடையும்,முப்புரிநூல் மான்றோலோடு கிடந்தசையுமார்பும், பலாசுகோலேந்திய கரமும், விபூதி சண்ணித்த மேனியுமாக விளங்கும் விரதியனைத் தேவியானவள்கண்டு தனது அன்பரா கிய சிவபெருமானுக் கிவரன்பரெனக்கண்டு அகமகிழ்ந்து எழு ந்து அவர்திருவடியில் புட்பங்களைத்தூவி, பசுமையான ஆபர ணங்களை யணிந்த தனது இருகரங்களையும் கூப்பித் தாழ்ந்து, தேவரீரிங்கு எழுந்தருளி பவிதமென்னெனக்கேட்டமாத்திரத் துப் பிரமசாரியாய்வந்த பிராமணர் விளம்புவார்.

பெண்களுக்கெல்லாம் உறைவிடமாய்ப் பிரகாசம்வீசப்பெ ற்ற சீர்களைவாய்ந்த நீநாயகனோடு சுகித்து வாழ்வதைவிட்டு நினது திருவுருவ முழுவதும் வாடும்படி, தவஞ்செய்தல் அழ காகுமோ, மாலையணிந்தபூங்குழலாய்? நீசெய்யும் அரியமாதவத் தின் உண்மையை யறிந்தனம், கயிலைமலையில் வாழும் கபா லியை விரும்பிச் செய்கின்றாய், பாம்பும், தோலும், எலும்பும் அணிந்து பித்தரினும் பித்தனானவனோ உனது பேரழகனுக்கு ரியன் அன்று! அன்று!!யான்இளமையாலும், வளத்தாலும்,அழ கினாலும் உன்னைப்பொருந்தி இருக்கின்றேன் ஆகையாலென் னையடைவா யென்றனர்,. பிரமசாரிவேடங் கொண்டுவந்த தனதுநாயகன் சொல்லப்பட்ட சொற்களைத் தீயில்காய்த்து எடுத்து ஊசியைக்காதிற் செருகியதென்ன தேவியார்கேட்டும்

இருகரங்களாலுஞ் சிவசிவவென்று இரண்டுசெவிகளையும் பொத்திக்கொண்டு பதைபதைத்துப் பலதரமுமந்திரஞ் செபித்துக் கோபித்துச் சொல்லுவாளாயினள்; யாவனொருவன் திருவிளையாட்டால் உலகத்திலுள்ள ஆன்மகோடிகட்கெல்லாம் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்கின்றான், பிரமாதிதேவர்கள் எவனுடைய திருவருளால் சிருட்டியாதி புரிந்து ஞானத்தையடைகின்றனர், அத்தகையகடவுளை என்பொருட்டுஇவ்விடத்து இழிந்து கூறினாய் அப்பால் நடந்துபோவென்று கூறி, மற்றோரிடத்திற்குப் போம்பொருட்டு அதிகவிரைவாகநடந்தனள். இதைக்கண்ட பிரமசாரியானவர் தனது நிச்சயவுருவத்தோடு விளங்கி அம்மணியாரது மேலுத்தரியத்தைப்பிடித்து இழுத்தனர். உடனே அகிலகாரணியாகிய தேவியார்வெகுண்டு, திரும்பிப்பார்த்துச் செய்யசடையும், வெண்ணீறும், சிறந்த நுதலில் கண் மூன்றும், கையிலணிந்த மழுமானும், சரபம்பூண்டமணி மார்பும், வெய்ய புலித்தோலுடுத்த அரையும், வேதமாகிய சிலம்புகளையணிந்ததாளு மெதிர்கண்டனள். கண்டபொழுதே பெருங்கோபத்தைவிட்டு, பூர்வம்பழகிய சினேகவாசனைபடர்ந்துவளர்ந்து தொழுந்துவிட, அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்னுநான்கும் தன்னைவிட்டேகத் தன்னிடத்திலுண்டாகிய பெருங்காதலையடக்கிக்கொண்டு, முழுதுமுணர்ந்த பேரறிவின் முதல்வனாகிய கடவுளின்பாதத்தில் வணங்கித்தொழுது நேத்திரங்களின் கண்ணீரிற்குளித்து, நாவர்னது தழுதழுப்பத்தேகம் புளகாங்கிதங்கொள்ள, சந்தோஷமிடற்றில்நிறைய இனிய குளிர்ந்த சொற்களால் உரிமைதோன்றும்படி மொழிகுவாள்.

கிரமமறியாதவர்போல உத்தரியத்தைப்பிடித்துக் குஞ்சிரிப்போடு இழுத்துநின்றீர், முக்கண்ணரே! உலகத்திலொருக்.

கங்களையெல்லா நிலைநிறுத்திய நினக்குச்சொல்லுவது யாது ளது குற்றமாகியதொழிலைச்செய்தல் வேண்டாம் முந்தானையை விட்டுவிடும். மாதர்கள் விவாகமாகும்வரையில்தந்தையிடத்தும், விவாகமுடிந்தபின்கணவரிடத்தும்,கணவனுக்குப்பின் புத்திரரிடத்தும் இருத்தல்வேண்டும். எக்காலத்தும் பெண்களுக்குச் சுதந்தரங்கிடையாது. பெண்கொள்ளுவதற்குரிய சொந்த சுற்றத்தாராயினும் அப்பெண்ணின் தாய்தந்தையர்கள் சம்மதத்தின்பேரில் பெறவேண்டுமேயன்றி அற்பவறிவுடையார்போல இறைவராகிய நீர்செய்தலழகன்றே. பெருமொலியினைச்செய்யும் யானையின்தோலையுரித்துப்போர்த்து, பிரமனது சிரத்தைகொய்து, களிப்போடுகூடியகாலனுயிரைக்கொண்ட கடவுட்சிங்கமே! தேவரீர்கட்டளையை மறுப்பாருலகத்தில்லை, பெருமானே! நின்னையடையும்படியே நான்பெருந்தவஞ்செய்கின்றேன். தேவரீரை மருகனாய்ப்படைக்கவே யெனதுதந்தை விருப்பத்தோ டிருக்கின்றான். இங்ஙனமாக இந்தவுலகம் பழிக்க இத்தகைய இழியசெய்கை எற்றுக்கு, என்று நகைமுகத்தோடுகூறி, தளிர்போன்ற கரத்தால் தனது கொங்கையைபொதிந்துகொண்டிருந்த வஸ்திரத்தை முதல்வனுர் கரத்தினின்றுமெல்ல இழுத்துக்கொண்டனள். தலைவர்தாமும் முந்தானையை மெல்லவிட்டுக் கயிலையையடைந்தார். பின்னர் சிவபெருமான் வசிட்டனுதிமுனிவர்களெழுவரையு நினைத்த மாத்திரத்தில் அவர்கள்கருத்தறிந்து திருவடிபணிந்து நின்றார். நாதனுரவர்களைநோக்கிச் சொல்லுவார், முனிவீர்! பகையாளிகட்குப் பின்வாங்காத வல்லமைவாய்ந்த இமயமலையரசன்பாற் சென்று, தனது புத்திரியை நமக்கு விவாகஞ்செய்துகொடுக்கும்வண்ணங்கிரமமாகப்பேசி, விவாகவரைகளும் நிச்சயித்துக்கொண்டு, மடவாரோடெய்து சேருமினென்றனர். எம்பிரான்

நமக்குக்கட்டளையிடவென்னதவஞ்செய்தோமென்று முனிவர்களெழுவருந் தங்கள்பத்தினியரோடு தேவலோகத்தையளாவிநிற்கும் இமயமலையையடுத்து, அரசனுக்குத் தங்கள்வரவைச்சொல்லியனுப்பினார்கள். தூதுவர்களோடிவந்து சங்கதியைக்காதுநிரம்பச்சொல்லியமாத்திரத்து, முனிவர்களிவ்விடமெழுந்தருள வென்ன தவஞ்செய்தோமென்று, தங்கள் சுற்றத்தாரோடு சந்தோஷமிகத் தனது மலையினின்று நீங்கி, எதிர்கொண்டுசென்று, அருக்கிய பாத்தியமாதிகொடுத்து, வீட்டிற்கழைத்துக்கொண்டுபோய் ஆசனமிட்டு எழுந்தருளச்செய்து பூசைபுரிந்து வணங்கி மாதவர்களைநோக்கி தேனடைகளைச் சுமந்த சிகரங்களையுடைய இமயமலையினுக் கரையன் சொல்லுவான்.

நெருங்கிய நீண்ட சடையினையுடைய அந்தணீர்! கண்களாற்பெறும் பிரயோசனமிதுகாறும் பெற்றேனில்லை இன்றுதானடைந்தேன். சகலசெல்வங்களையும் பெற்றேனாயினேன், பரிசுத்தமடைந்தேன், வினைகள்யாவும்விட்டுநீங்கினேன், மங்கலங்கள் எல்லாவற்றினுக்குங் காரணமாய் மலிந்தது உங்களுடைய நல்லவரவு, உம்முடைய அருளினாலேயே எல்லாரும் சகல வின்பத்தோடு வாழுகின்றனர், ஆகையினால் உங்களுக்கு வேண்டுவதொன்றுமில்லை யேனும், இவ்விடத்தில் தாங்கள் வந்தெழுந்தருளியதற்குக் காரணமியம்பவேண்டுமென வேண்டிக்கொண்டனன், முப்புரங்களைமுடித்த முன்னவன் கட்டளைப்படிவந்தவர்கள் அரசனது ஆவலைநோக்கி அறைகுவார். மலைகட்கெல்லா மரசனே! குற்றமற்ற தவங்களெல்லாவற்றினுக்கும் பிறப்பிடமாய் நிற்கின்றவனே! உன்னுடைய சொல்லுக்கு மாறுசொல்லுகின்றவர்யாரிருக்கின்றார்கள். எங்களுடைய வரவானது இவ்வுலகமுழுவதுக்கு மங்கலத்தைத்தருவதகு.

விருக்கும். தக்கனது புத்திரியென்று சொல்லப்படுஞ் சதியெ னுந்தலைவி அத்தக்கனதுவேள்வியில் உடலினைநீக்கி உனக்குத் தக்கமகளாய்யவதரித்தனள். அத்தக்கன்துவேள்வியையும் அழி த்துச் சுவாமியெழுந்தருளியிருக்கிறார். மலைகட்கெல்லா மன் னவனே! நினதுபுத்திரியானவள் மேருவை வில்லாகவேந்திய நாதருக்கே மனைவியாகவேண்டுமென்னு முரிமைவாய்ந்து தவ ஞ்செய்தனள். அநேகமான பிறவிகளில் நீசெய்த பெருந்தவத் தால் சிவபெருமானை மருகனுகப்பெற்றாய் என்று மாதவர்கூற லும், இமவரையரசன்சொலலுவான். நான்மறைமுனிவீர்காள்! எனது புத்திரியைக் கொன்றைமாலைக்கடவுளுக்கே உரியளாம் படி நீங்கள் குறித்தமையால், வாசனையோடுங்கூடிய கூந்தலை வாய்ந்த குமரியின் தவம்பலித்தது. காளியோடு வாதாடினவ ரும், கடலினையே பாயலாகக்கொண்டோனை அம்பாக வினை வருமாகிய பெருமானுக்கு, என்சுபுத்திரியைக் கொடுப்பதற் கிசைந்தேன். பெருமான் விவாகத்தினை முடித்தற்கெழுந்தருள ட்டும் என்றனன். எழுமுனிவர்களும் மகிழ்ச்சிகொண்டனர். அச்சமயத்தில், மலையரையன் மடிமீதெழுந்தருளி வெட்கமு டன் தன்தலையைக் கவிழ்த்துக்கொண்டு வளையல்களை பண் ணிக்கொண்டிருக்கு மகாதேவியை, அருந்ததியாதி முனிப்த் தினிகள் தங்கள் மடிமீதிருத்திச் சந்தனம், குங்குமம், கனி, தாம்பூலம், புட்பமாலைமுதலிய மங்கலவாழ்த்தோடுகொடுக்க, மாதவர் வேதமோதி மந்திரத்தால் அட்சதைதெளிக்க, சுந்தர மாத ஆலாத்திசுழற்றினர். பின்னர் பூங்கோதையன்ன பருவ த்புத்திரியானவள் பற்றலர் புரங்களையெரித்த பரமன்பால் சொந்தமாயிற்றென்பதற் கடையாளமாக *கையுறையீந்து,

*கையுறையென்பது தலைமகன் தலைவிக்குத்தரும்பொருள்.

இமவானிடத்தில் விடைகொண்டு அவ்விடம்விட்டு நீங்கி வெள்ளியங்கிரியடுத்துச் சொல்வர் விமலனே! தேன்தங்கிய மலரிணையணிந்த கூந்தலில் கபிக்கைமாலையானது சிநேகிக்க வேண்டுவதுதான் இனிநடக்கவேண்டுவது, என்றுரைத்துஒரு பக்க மொதுங்கினின்றனர். கண்ணுதல்மூர்த்தியானவர் கருணை நோக்கமும் வரங்களுங் குற்றமற்றமுனிவருக்கீந்தருளி, மற்றவர்களெல்லாம்வரும்படி, திருமுகமெழுதிப் பூதர்கைகொடுக்க அவர்கள் வணங்கிவாங்கிக்கொண்டு பலவிடங்கட்குச் சென்றீந்தனர்.

அண்டத்தின்மீதெழுந்தருளியிருக்கும வீரபத்திரக்கடவுளும், பூர்வகாலத்தில் விஷ்ணுவின் முதுகெலும்பையெடுத்த வைரவக்கடவுளும், மேகநிறத்து விஷ்ணுவாகிய மோகினியை இறைவன்கலந்துபெற்ற அரிகரபுத்திரக்கடவுளும், பாதாளத்திலமரும் காலாக்கினிருத்திரரும், ஆடகேச்சுரரும், கூர்மாண்டரும், பதினொருருத்திரர்களும் அநேகமான பூதகணங்களும், கயிலாயம்வந்தடைந்தனர். முப்பத்துமூன்றுவிததேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்களும், பிரமனும், விஷ்ணுவும் வந்து சேர்ந்தனர். திரிபுரதகனராகிய சிவபெருமானும் இடபவாகனத்தின்மீது எழுந்தருளினர். முரசவாத்தியமுழங்கின, சங்குநாதங்கோஷித்தன, தேவர் புஷ்பமாரிபொழிந்தனர், சாமரைகள்வீசினர், யாவர்களும்வந்து இமயமலையை நெருங்கினர். கயிலாசபதி எழுந்தருளியதையறிந்து இமையவரசன் பலவிதமான வரிசைகளைக்கொண்டு, தனது நகரைக் கடந்து எதிர்கொண்டுவணங்க, சூலபாணியார் அருள்புரிந்து இடபவாகனத்தினின்றுங் கீழிறங்கினர். அரியமாதவத்தினை செய்த மலையரசன் தனது கரத்தைநீட்டவும் அக்கரத்தைப்

பெருமான் பற்றிக்கொண்டு வேதசொரூபமாகிய மிதியடியை காலில்தொடுத்து, தேனானது ததும்பிக்கொண் டிராநின்ற, கொன்றைமாலையானது சடையின்மீது பிரகாசிக்க, மெள்ள அவனது வீட்டினுள்ளே பிரவேசித்தனர். உடனே அரசன் பூசைநடத்தவேற்று, புதிதாக அலங்காரஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிற கல்யாணமண்டபத்தின் மத்தியிலிட்டுள்ள சிங்காசனத்தின்மீது சந்திரசேகரர் வீற்றிருந்தருளினார் இமவானும் விதியின்படி தனது கன்னிகையைத் தத்தஞ்செய்து தந்தனன். இடபக்கொடியரும் ஏற்றுக்கொண்டு முனிவர்களால் அக்கினியின்முன் செய்யவேண்டிய காரியங்களையெல்லாம் செய்வித்து, பிரமாதிதேவர்கட்கெல்லாம் விடையீந்து அம்மையாருடன் ஐயன் அழகுடன் ஆலிங்கனஞ்செய்தெழுந்தருளினர். பூவுலகின்கண் மாதர்கட்குக் கணவர்களது புணர்ச்சியினாலும், கருத்தினாலும், சலிப்படையாத முற்கால மானதலினால் தேவவருடங்களுள் ஆயிரம்வருடம் ஞானக்கலவி நடத்தும், நீலோற்பலத்தை நேர்ந்தவிழிகளையுடைய அம்மையாரிடத்துக் கருதரித்திலது, இதனைத்தேவர்களறிந்து கண்ணுதற்கடவுள் கௌரியினிடத்து நீங்குதலில்லாத சையோகஞ்செய்தலின் நமது இடரெல்லாநீக்கும் புத்திரனொருவன் தரித்திலன் என்று நீறுபூசிய நின்மலரது கலவிக்கொருமுடிவு செய்தாலல்லது கருத்தரியாது வேறுமந்திரமுமில்லையெனத் தீர்மானித்துத் தேவேந்திரனானவன் தேவர்கூட்டத்தாரைப்பார்த்துச் சொல்லுவானாயினன்.

இமையமலைச்சோலையில் எமது பெருமான் உமாதேவியாரோடுசெய்யும் கலவித்தொழிலினை நீக்குவதற்கு யான்செல்கின்றேன்; என்னைவிட்டு நீங்கள் பிரிந்திருக்கமாட்டீர்களாகலின்

உங்களில் யார்செல்லக்கியைவது என்று எமனை யழைப்பித்த
னன், அவனும்வந்துவணங்கினன், அவனைப்பார்த்து நமனே!
இப்பெரியவுலகமெங்கணு மியங்குகின்ற வல்லமையுடையோ
ய்கருப்பத்தின்கண்ணேயிருக்கும் உயிரினையும் பிரிக்கத்தகுந்த
தன்மையையுடையாய் ஆகையால், நீ நிருமலனது கலவியை
நீக்கிவருவாய் என்றனன். இதைக்கேட்ட நமன் இந்திரனை
நோக்கியிசைப்பான், உயிர்களுக்கெல்லாங் காலனாகிய என்னை
யுங்கொன்று காலகாலனென்னும் பெயரையுடைய கடவுளி
னது திருவடியின்சமீபத்தில் அடியேன் நெருங்கவல்லவனோ
சென்றால் மாளுவேன் யென்னால் முடியாதென்று நீங்கிவிட்
டனன். பின்னர் வருணனையழைத்து நீ இப்பூமியினரியவிட
முழுதுஞ் செல்லத்தகுந்தபெருவலியினையுடையை நீ அமல
னது திருவிளையாடலைச்சிதைத்து வருகவென்றனன். வரு
ணன் வலாரியை நோக்கியுரைப்பான், எனக்குக்கீழேசெல்லுங்
கதியினை யுடையவனேயன்றி மேலேசெல்லு மாற்றலுடை
யனல்லேன், முன்னொருகாலத்தில் பெருமான்றிருவடியில்
பத்திவாய்ந்த ஒருமுனிவனிடத்து அடங்கிவிட்டவனாகிய கா
னென்செய்வேனென்றான். பின்பு வாயுவைநோக்க, அவன்
வணங்கினின்றனன். அன்பினையூட்டுந் தென்றலோனே! கல
விசெய்பவர்களெல்லாரானும் நீவிரும்பப்படுவை ஆகையால்
நீ அந்திவண்ணன்பால் செல்கென்றான். வாயுபகவான் வச்சிர
பாணியைநோக்கிக்கூறுவான். சஞ்சரிக்குங்கதியினையுடைய
கனேயல்லது ஆகாயத்தைவளாவிய அம்மலையின்மீதுசெல்லு
மாற்றலுடையவனோசென்றால் அரன் அலங்காரமாகப்பூண்டிரு
க்கும் அரவொன்று என்னைவிழுங்கியேப்பமிடுமேயென்செய்
வேனென்று நீங்கினான். அதன்பின் குபேரனையழைத்து நீபெ
ருமானது உடலினுக்கும் உயிரினுக்கும் உவப்பைச்செய்கின்ற

தோழமைபூண்டவனாகையால் விடமுண்டகண்டன்பால்செல் கென்றனன். குபேரன்கோபதியைப்பார்த்துக்கூறுவான், முன்னே ஒருகாலத்தில் அம்மையார் திருவடியை யுற்றுப்பார்த்தலினாலே ஒருகண்ணை யிழந்தேன் யிப்போது மற்றொருகண்ணையுமிழக்கச்செய்கின்றனையோ என்றால் முடியாதென்று ஏகினன். அதன்பின்பு சூரியனைநோக்கி நீபெருமானுக்குக்கண்ணாக விளங்குகின்றனை அவரட்டமூர்த்தங்களிலொன்றாயுமிருக்கின்றனை கருமங்கட்கெல்லாம் நற்சாட்சியா யிருக்கின்றனை ஆகையால் கண்ணுதல் கலவியை கழிப்பாயென்றனன். சூரியன் சுரேசனைப்பார்த்துக்கூறுவான் தக்கன்யாகத்தில் தாடையிலறைந்த அறையால்! பல்லுதிர்ந்த பயமின்று நீங்கவில்லையேயென்செய்வேனென்று நீங்கினான். பிற்பாடு சந்திரனையழைத்து மங்கைகள்கலவிசெய்து கொண்டிருக்குங்காலத்திலு நீ செல்லுதற்குரியவனாகையால் நீசென்று அங்கணன்தொழிலை யழிப்பாயென்றனன். சந்திரன் சதுமுகனைப்பார்த்துச் சாற்றுவான், பூர்வத்தில் தக்கன்வேள்வியில் வீரபத்திரக்கடவுள் காலினால் முகந்தேய்க்கப்பட்டேன் இப்போது நினைக்குந்தோறும் சிந்தை நோகின்றது, எனது ஒருகலையினைக்கடவுள் தரிக்காரேல் நான்செத்தவிடம் புல்முளைத்திருக்குமேயென்செய்வேன் என்னால்முடியாதென்றனன். அஷ்டவசுக்களுளொருவனான சாத்திரனையழைத்து சங்கரன்பால் செல்லென்றனன். சதமகனே! முன்னமே மீசையோடு மேலுதடு மறுபட்டு வாழ்ந்தனன் இன்னமுமயிர் முளைக்கவில்லை யென்செய்வேன் என்னால் முடியாதென் றேகினன். தேவர்களையெல்லாம் வெவ்வேறு அழைத்து இவ்வாறு கூறியும் அவர்களால் முடியாதென்று போய்விட்ட மாத்திரத்து அக்கினிதேவனை யழைத்து அறைகுவான். செம்மையைவாய்ந்த தேவர்களுக்கெல்லாந்

திருமுகமாகிவிளங்கி எக்காலத்தும் அமரர்கட்கும் தேவர்கட்கு மவ்விய கவ்வியங்களைப் பரிசுத்தமாக வுதவு மாண்மையினை வாய்ந்த தோன்றலாகிய வுனக்குச் செல்லக்கூடாத விடமு முளதோ வெவ்விடத்துஞ் செல்லுதல் நினக்கு எளிமையே யாகும், வடவாக்கினியாயும், உதராக்கினியாயும், பூமியினி டத்துப் பாகஞ்செய்யுஞ் சுடர்விடுகின்ற வெரியாயும், தோலா தபிராமணர்கள் நித்தம்வளர்க்குந் திரேதாக்கினியாயும், வேள்வி யக்கினியாயும் யாவருக்கு முதவிபுரிபவன் நீயேயன்றோ? ஆகையால் குரனால்வருந்தாநின்ற துன்பத்தை நாமொழியும் வண்ணம், சர்ப்பாபரணங்களையணிந்த சாம்பவியானவளொருபு த்திரனைத்தருதல் வேண்டுமெ்சங்கரன் அவ்வுமமணியாரோடுநீங் காத கலவிநெடுநாள் செய்து கொண்டிருத்தலின் கருதரித் தி லன் ஆகலின் நறியதேன் தேக்கெடுக்கும் சிகரங்களைவாய்ந்த மலையினிடத் துச் செல்லும்வல்லமை மேலோங்கிபெ பழமழலை யைவாய்ந்தநினக்கல்லது வேறுயாவருக்குண்டு பெரிய திருப் பாற்கடலிடத்துண்டாகிய வமுதத்தை யுண்ணவாநுசெய்தவ மரருக் குண்டாகுமோ சகலபாக்கியங்களையும் வாய்ந்தவனே பெருமானது மலைக்குச் செல்லுவாய், சென்றவுடன் நீதேவர் கட்காகவுதவிபுரிந்தாயென்று நின்மலன்தனது கலவினியின்று நீங்குவார் அப்போது அவுணாநீசார்ந்து தம்பிரானே! தத்துவம ருளவேண்டுமென வேத்துவாய் அதற்கவரிசைந்து உபதேசிக் கையில் நாள்பலவாய்விடும். அந்தக்காலநீட்டிப்பால் கவுரியினி டத்துக்கருப்பமுண்டாகி நாமெல்லாமுய்யும்வண்ணம் ஒப்பற் றவொருகுமரன் அவதாரஞ்செய்வான். பூமியின்மீதுநமக்குண் டாகிய வீடெல்லாமொழிந்து போகும், சகலநன்மைகளுமு ண்டாகும். இத்தகைய நன்மையின்பொருட்டு நீசெல்லக்கட வாயென்றனர். செந்தமிழ்ப்பெருமானுமிது அக்கினிதேவன் கே

ட்டுத் தேவேந்திரன் முகத்தைப்பார்த்துச் சொல்வான், முக்க ண்மூர்த்திக்கிசையாத காரியத்தைச்செய்து இவ்வுலகில்பிழை த்தவர்களுண்டா இல்லை!இல்லை! புட்பபாணத்தைவாய்ந்தவனு கிய மன்மதனுக்கு நான்துணைவனுவேனென்பதில் சந்தேகமி ல்லை ஆயினும், தன்னிடத்துள்ள பொருள்களெல்லாவற்றையு மொழித்தேயாயினும் உடல், பொருள் ஆவிமூன்றையுந்தத்தஞ் செய்தாயினும், தேகத்தை யழித்தாயினும், ஒருவருக்குதவிபுரி தல் உயிர்கட்கிதமாகையால் உங்கள் இஷ்டப்படி நான்செய்கி றேன் நீங்கள் கொண்டிருக்குந் துன்பத்தை யொழிமின் நான் மடிந்தாயினுமுங்கள் கருமத்தை முடிப்பேன் என்று, அங்கிருந் ததேவர்கள் முகங்களெல்லாம் சந்தோஷிக்க அதிகசீக்கிரமாக வெழுந்து புறுவடிவங்கொண்டு அனேகமான காவல்களையும் துன்பங்களையுங்கடந்து கண்ணுதல் ஞானக்கலவிநடத்துஞ்சப் ரமஞ்சத்தின் பக்கத்திலிறங்கினன். அங்கையினிடத்தும், நெ ற்றிக்கண்ணிடத்தும் அக்கினியையுடைய ஆண்டவன்கண்டு அக்கினிதேவனே இங்குவந்து விட்டானென்று தெரிந்துதன து ஞானக்கலவியினின்று நீங்கிவிட்டனர். தேவியாரிதனைக் கண்டு அதிகநாணமடைந்து கோபாக்கினிமூள, வஸ்திரத்தி னை யதிசீக்கிரமாக உடுத்திக்கொண்டு கலவிகாலத்திற்சிறிது சிவந்த கண்களானவை கோவைப்பழம்போ லதிகமாகச்சிவக் கச் சொல்லுவாளாயினள். அலைந்து எரிகின்ற சிகையினை வாய்ந்த அக்கினியாகியகள்ளனே! நீபெண்ணேடுபிறவாதவன் போல, கல்போன்றநெஞ்சினைவாய்ந்து, புறவுவேடங்கொண் டு இங்குவந்தனை, நீயெந்நாளுமிப்புறவேயாகி நினது சகோத ரத்தினைப்புணர்ந்து, தூறுணங்கற்களையுணவாகவுண்டு, வருந் தக்கடவா யென்றனள், அழற்கடவுள் கேட்டுப்பெருமூச்செ றிந்து தேகநடுங்கத் தப்புசெய்து விட்டோமென்று தளர்ந்து திரனடியில்வீழ்ந்து தோத்தரிப்பானாயினன்.

அடியனே னடிகள் செய்ய வடியைவந் தடுத்தேனேலங்
கடவுள ருய்ய வன்று கடலினஞ் சயின்ற யோல
முடிவதாய் முடிப்பதாகி முடிப்பய ளுகியந்தத்
தொடர்பய னளிப்ப தாகித் துலங்கிய பொருளேயோலம்.

வீரனுற் றேவர் தம்மோ டென்னையும் வீட்டும் வீறு
மாரனு ருடல நீற்று மானமு முருத செய்தோர்
கோலமா ரிடும்பைச் சேற்றுட் குரங்கிய செயலு மற்றுந்
தீரநா னறியா தீங்குச் சேர்ந்திலேன் றேவர் தேவே.

இந்திராதிதேவர்கள் எல்லோருங்கூடித்தங்களுக்குத் துன் பத்தினைச்செய்து வரும் சூரனையொழிக்கும்படி ஒருபுத்திரன் தேவியார்வயிற்றி லவதாரஞ்செய்ய வேண்டுமென்னும் விருப் பத்தோடு நீங்காததோர் ஞானக்கலவியைத் தடுக்கும்படி அடி யேனை யேவினார்கள், தத்துவவுபதேசம் தேவரீரருளிச்செய்வீ ரென்றும், அநாதியானஆணவமலமடியேனை விட்டு அடியோடு போகும்படியான பாக்கியம் வாய்க்குமென்றும், மோட்சசாம் பிராச்சியமும் பெறலாமென்று மொழிந்திட்டார்கள். ஆகையி னுலே அமரரின்பொருட்டு அவுணருடையதூதர்கட்குப்பயந்து புீறவடிவங்கொண்டுபெருமானையடுத்தேன் அம்மணியார் சா பமுமடுத்தேன். தேவரீர் திருவடியையடைந்தவர்கட்குத் தீங் குவிளைதல்நன்றோமோ உடனேதவிர்த்து ஆளல்வேண்டும் அடி யார்களின்பொருட்டு நீவிருப்பு, வெறுப்புகொண்டு விளங்குகி ன்றீரேயன்றி அவைத்தேவரீரை வந்தடையுமோ? தேவர்கள் வேண்டியபயனைத் தந்தருள வேண்டுமென்று பலவாறுபுலம் பித்தாண்டவஞ்செய்யும் பாதத்தில்விழுந்து அழுதனன். அப் போது சங்கரன், சரணுகதியென்று வீழ்ந்து புலம்பும் அக்கி னிதேவனைக்காக்க வேண்டித் தேவியை நோக்கித்தேவியே!

ஒருசிறுதுரும்பானது உண்டு உமிழுந்தீத்தேவன் நினதுகோப த்திணுக்கு இலக்காவனு? ஆகான்! ஆகான்!! என்றுரைத்து அக்கினியின் முகத்தைப்பார்த்து அரைகுவார்.

இமையவர்கள் இடுக்கணைத் தீர்க்கவேண்டி இவ்விடத் தெய்திய அழலோனே! இப்போது நீமது ஞானவீரியத்தை வாங்கிநண்புற உண்ணக்கடவாய், அதனைநீதாங்கிக்கொண்டி ருக்குமளவும் உமையவள் சாபம் உன்னைச்சாராது அது நீங்கி யபின் சாபம்வந்தடையும், அத்தகைய நீங்குதற்கருமையான் சாபம் உன்னைவிட்டு நீங்கவேண்டுமொனுல் வில்வவனத்தைய டைந்து, சோதிமயமாய்ப்பிரகாசிக்கும் திருமூலநாதனையும், தி ருமூலநாயகியையும் பூசைசெய்யின் நீங்கிப்போம். தத்துவங்க ளினியல்லை அவ்விடத்திலுனக்கு வுபதேசஞ்செய்வேம் என் றனர். உடனே அக்கினித்தேவன் புறவடிவுநீங்கி இரண்டுகை களாலும் ஞானவீரியத்தை, சுவாமி தாரையாகவூற்றவேற்று வாய் நிரம்பவுண்டு வழிபே சென்றனன். அதனல் அக்கினி தேவன் கருதரித்து, கண்கள்குழிந்து, வயிறுவீங்கி, வருத்தமு ற்றுத் தேவர்கள் கூட்டத்தினைக்கண்டு பெருத்ததனது வயிற் றினைக்கரங்களாற்றட்டிப்பேசுவான். தேவர்காள்! இதைப்பாரு ங்கள் உங்கள் இடரெல்லாம் போக்க நாதனுர் ஞானவீரியத் தை யுண்டு மெலிகின்றேன். அம்மணியார்சாபத்தினுல் புரு வாகிக் கற்களைத்தேடித்தின்னவும் ஆயினேன் எனதுதுன்பத்தி னுக்குக்கரைகண்டேனில்லை, கருப்பத்தையினித்தாங்கும் சத் தியெனக்கில்லை, கருப்பத்தினை வெளியில் விடலாமென்றால் புருவடிவு வந்தெய்தும், பூவாளூர்புண்ணியனைப் பூசிக்கில் அப்புருவுருவமும் போமென்றனன். இத்துன்பத்தைக்கேட்ட தேவர்கள் அதிகசந்தோஷத்தோடு அக்கினிதேவன் கருப்பத்

தின் உபத்திரவத்தை நீக்கப்புவனமேவடிவாகவிளங்கும் கங்கையினையடைந்து, கொத்துக் கொத்தாகிய பலபுட்பங்களையும், சிறுதளிர்களைவாய்ந்த கிளைகளையும், முத்தோடுவெயிரங்களையும், பொன்னையும் கரையிற் கொணர்ந்து கொழிக்காநின்ற அலைகளைவாய்ந்த கங்கையினது சரணங்களைவணங்கி நின்றுவிளம்புவாராயினர்.

அன்னாய்! நெருங்கிய சடாபாரத்தினைவாய்ந்த பெருமானுக்கு அணியே, உலகமனைத்தினுக்கு நாயகமே, ஆன்மகோடிகளுடைய பாவங்களையெல்லாம் போக்கிப்புண்ணியத்தினையளிக்கு மந்தாகினியே, சமுத்திரராசன் சந்தோஷிக்க மூயக்கு மோகத்தினையுடைய வணங்கே! அக்கினிதேவன் கருப்பவேதனையால் மிக்கக்கவலைப்படுகின்றான். அவன்சந்தோஷிக்குமாறு அக்கருவதனைவாங்கி நீதரித்துக்கொள்ள வேண்டும் அதுசிவபெருமானளித்தது உலகமனைத்துமுள்ள இடரைத்தீர்க்கும், உமாதேவியுஞ்சந்தோஷிப்பாள்என்றார். இவ்வாறு இரந்து கேட்டுக்கொண்ட இமையவர்கட்கு உளம் சந்தோஷிக்க அதனையேற்றுக் கொள்ளச் சம்மதித்தாள். அக்கினிதேவனும் அக்கருப்பத்தினைக் கங்கையில் விட்டனன். அக்கங்கையும்சில மாதம்வரையில் தாங்கியிருந்து சகிக்கமாட்டாதவளாய் ஒருநாள்சரவணத்தில் உயிர்த்துவிட்டனள். அதில்தவழுகின்ற அலைகளானவை அக்கருப்பத்தைச் சரவணத்தில் வைக்க அது ஆறாகப்பிரிந்து அனேகங்கோடி இளஞ்சந்திரர்களைப்போல வேறு வேறு குழந்தைகளாகப் பிரகாசித்தன. அவ்வதிசயத்தைக்கண்ணுற்ற பிரமனானவர் அதிகசந்தோஷத்தோடு ஆறுகார்த்திகைப்பெண்களை யழைப்பித்து அவ்வாறு குழந்தைகளையும் வளர்த்துவரும்படி கட்டளையிட்டனன். அவ்வாறு பெண்களும் அக்

குழந்தைகளை யெடுத்து முலைப்பாலூட்டி வளர்த்துவருகின்ற அந்நாளில் ஸ்ரீசயிலத்திற் செழுந்தருளும் பொருட்டுச் சிவபெருமான்தனது தேவியாரோடு இடபவாகனரூடரா அவ்வழியே யெழுந்தருளுகையில் அக்குழந்தைகளை அம்மணியானவள்கண்டவுடன் பொன்னினதுபொடிகள்மேலேசிதைந்துகிடப்பதைப்போலத்தேமல் படர்ந்தொளிருந் தனது தனங்களிலிருந்து பால்சுரப்ப, தன்னையறியாதபடி தன்மனத்திற் சந்தோஷமுண்டாக அன்னநடையையுடைய அடிகளில் நூபுரமணிந்த பார்ப்பதி என்னை! என்னை!! இங்ஙனம் எனக்கும்விளையுங் குறிகளென்று நாயகரைக்கேட்டனள். இக்குழந்தைகள்யாவை? இவற்றைக்கண்டவுடன் இத்தகையமகிழ்ச்சி வருவானேனென்ற குறு முரலைவாய்ந்த குமரிக்குப் பெருமான் கருணையால்விளக்குவாராயினர்.

பூர்வத்தில் அக்கினிதேவனானவன் நம்மையடுத்து நாம் விட்ட ஞானவீரியத்தையுண்டான். அதைத்தாங்கும்வல்லமையில்லானாய்க் கங்கையில்விட்டனன். அவளுந்தாங்கமாட்டாது தனது கரையிலிருந்த நாணற்புல்லில் வைத்தனள். அவ்விடத்து அது ஆறுபுத்திரர்களாகி மருவின. இக்குழவியாறும் இருதாள் முகமாறு புயங்கள் பனிரெண்டுடைய வொருசேயாக்கி, தழுவிக் கந்தகளபமுலைசுரக்குங் கமழ்முலையூட்டுவாயென்றருள அப்படியே அகிலமெல்லா பெறாதுபெற்ற அமலையாள்செய்தாள், உடனே பெருமானும் பெருமாட்டியும் பிள்ளையுடன் ஸ்ரீசயிலத்தினையடைந்தனர். அதன்பின் இமையோர்கள் அப்புத்திரனை அபிடேகமியற்றச் சேனாபதியாகி விஷத்தைக் கொப்புளிக்கும் படைகளையுடைய இராக்கதர்களைவேரோடுங் களைந்து தேவர்கள் சிறையை மீட்டருளினன்.

அக்கினிதேவன் தனது கருவினைக் கங்கையில்விட்டவுடன் தான் *தூதுணம்புருவாகித் தனது புத்திகுன்றினன் அப்போது அதைக்கண்ட தேவர்கள் அப்புருவைப்பிடித்துக் கொண்டுபோய்ப் பற்குனிநதியில்முழுகுவித்தார்கள். உடனே தனக்குப் பூர்வீக அறிவுபிறக்க பட்சியுருவத்துடனே வில்வ மாவனத்தையடைந்து அண்டர்நாயகனடிதொழுது வணங்கி ஆகாயத்தை யளாவிவிளங்குஞ் சிகரத்தைவலம்வந்து உணவையும், உறக்கத்தையும்விட்டு, பெருமான் திருவடியொன்றினையே சிந்தித்துக்கொண்டு குங்குமசவுந்தரிதன்கோலமும் அவர் பங்காளனார் கோலமுங்கண்டு பூசனையியற்றிவந்தனன். அம்மையாரதுசாபம் அக்கினிக்கு நீங்கும்படி மற்றவடியார்களும் சங்கற்பஞ்செய்துகொண்டு பற்குனியாற்றிற் ஸ்நானஞ்செய்தனர். வாலகில்லியர்முதலிய பெரியோர்கள் வணங்குஞ்சீலமலிய திருமூலநாதனை அன்பினால் ஆரணத்தாற்றோற்றரித்துப் பூசனைசெய்தனர்கள், இத்தகைய பூசனைக்கிரங்கி புண்ணியர் எதிரே எழுந்தருளி தனது தேவியாரிட்டசாபத்தை நீக்கியருளி ஞானமுனிவர்களெல்லாம்போற்றும்படித்தென்றிசைநோக்கி இந்திரனங்களா விழைககப்பெற்ற வித்தியாபீடத்தெழுந்தருளித் தத்துவவுபதேசத்தினைத் தகவாக அருளிச்செய்து சிவலிங்கத்தின்கண் மறைந்தருளினர். பத்தியோடு ஞானங்கேட்ட அக்கினிதேவன் சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூசைசெய்து அமரரோடு அகன்றுபோயினான். ௧

நீலோற்பலம்போன்ற கண்களைவாய்ந்ததேவியாரால் சாபம் பெற்ற அன்றுமுதல் புருக்கள் ஆணுபெண்ணுமாக வொருவயிற்றிற்பிறந்து தூதுணங்கற்களையுண்டு தங்களுக்குள்ளேயே

* தூதுணம் - சிறுபருக்கைக்கற்களை.

யின்பம்பயின்று ஏககாலத்தில் உயிர்விடுந்தன்மையை யடைந்தன. அக்கினிதேவன் வீரியத்தை கங்கையில்விட்டபோது அதினின்றுஞ் சிதறிய நுண்டுளிகள் இரசமாயும், பொன்னுயும, வெள்ளியாயும, செம்பாயும் ஆகிவுலகத்தில் உலோகங்களாகப் பிரயோசனப்படுகின்றன. சமுசாரமென்று சொல்லும்படியான சமுத்திரத்தின் கரையேயாகிய அருளினிற்கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தலினுலே இரசந்தினுக்குப் பாரதமென வொருபெயர்வழங்கும். பிரகாசம்பொருந்திய இந்தப்பாரதசத்தால் குற்றமற்ற இலிங்கஞ்செய்து பெரியோர்கள் பூசைப்பண்ணக்கடவர். இமையமலைமுதல் கன்னிகாகும்ரிவரையிலுள்ள தேசங்களிலிருக்கும் இரத்தினலிங்கங்களையும், சயம்புலிங்கங்களையும் பூசைசெய்தலினுலுண்டாகிய சகல பிரயோசனங்களையும், இரசலிங்கபூசனை யொன்றே கொடுத்துவிடும். எருமைவாகனத்தை யூர்ந்துவரும் அந்தகன் அந்தியகாலத்தில் தருமமேயுருவமாக விருக்கிற இரசலிங்கத்தினை யொருவன் விழுங்கிவிடுவானேயானுல் அவன் தனது பாவங்களை யெல்லாம்போக்கிச் சிவமேயாகிவிளங்குவன், அத்தகைய இரசலிங்கத்தின் பெருமையையெடுத்துச்சொல்ல யாவரால்முடியும். முனிவீர்காள்! அக்கினிசாபந்தீர்த்த காதையீது இனி கயையினது சரித்திரதினையும் பற்குனியினது சரித்திரத்தினையுஞ் சொல்லுதுங் கேட்பீர்களாக வென்றனன் சூதமுனிவன்.

அக்கினிசாபந்தீர்த்தசருக்கமுற்றிற்று.

கயாபற்குனிச்சருக்கம்.

பத்தியை விளைவிக்கின்ற திருமங்கலமென்னும் பதியின்மேற்றிசையில் கொத்துக்கொத்தாய்ப் புட்பங்கள்மலர்ந்து

உயர்ந்த மாமரங்கள் நிறைந்த பொழிற்சூழ்ந்த ஆலயத்திலெழுந்தருளியிருக்கும் இரத்தினவீச்சுரரைத்தொழுது ஏத்துகின்ற அன்புமிக்கவாய்ந்த இரயிக்குவனென்று உண்மைதவத்து முனிவனொருவ னிருந்தான். பூர்வத்திற்செய்த பிராரத்துவவினையினால் அவன்பிறக்கும்போதே கால்களில்லா முடவனாய்க் குழைந்தநெஞ்சுடையவனுமா யிருந்தனன், அம்முனிவன்சஞ்சரிக்க வொருகுதிரையும் வட்டமாகவியற்றப்பட்ட வொரு தேரினையும் வைத்திருந்தான், ஒருநாள் சுந்தரனென்னுமொரு வீரசன் தனது மானொன்றைக் கொன்றுவிட்டானென்றுகேட்டு அவனைச் சபிக்கவேண்டி, தனது ஆசிரமத்தினின்றும் பிரயாணப்பட்டுத் தேர்செலுத்தி வடதிசைநோக்கி போராரணியத்திலுற்றனன். அவ்விடத்தில் போதி, மரா, சுரபுன்னை, சண்பகம், மாதுளை, புன்னாகம், பாதிரி, கூவிளம், புளி, சோங்கு, பலா, சோமை, கூதளம், நாகம், அடம்பு, குருந்து, குரா நொச்சியாதி விருட்சங்கள் நெருங்கிய கானநுழைந்து ஆங்கு ஒருபக்கத்தில், பார்த்தவிழிகளும், வைத்தகால்களும், நினைத்த நெஞ்சுஞ்சொன்னநாவும் வெந்துபோகுமென்று யாருநெருங்காதவொருபாலைநிலத்தைக்கண்டு அதிசீக்கிரமாகச்சென்று அவ்விடத்தில் இருபத்தெட்டுகோடி நரகங்களுஞ்சேர்ந்து ஒருருவெடுத்தாற்போலும் பலபல வினைகளைப்பொருந்திப்பரந்த புகையோடு இருக்கின்றவோர் பாழுங்கிணற்றைக்கண்டுதன் தேகமெல்லாம்உட்டணத்தால்வெதும்ப அதனைச்சமீபித்தான். அப்போது அக்கிணற்றினின்றும் காக்க! எங்களைக்காக்க!! என்று பரிதாபமானமொழிகள் எழுந்தன. உடனே முனிவன்பதைக்க உளம்வெருவிப்பார்த்து இவர்கள்யாவர் பிதிரர்களாக விருக்கவேண்டுமென்றுதேறித்தெளிந்து பயப்படவேண்டாமுங்களை வெளியிலீடியே னெடுத்துவிடுவேனென்று சொல்லிக்கூறவா

ருயினன். உயர்ந்தகதியினிலமரும் பிதிரர்களாகியநீங்கள் இத் தப்பாழ்ங்கிணற்றில்கிடந்திருப்பானேன்? இதற்கென்னகாரண மென விளுவியபோது அப்பிதிரர் பதில்சொல்லுவாராயினர். நல்லமாதவனே! உன்குலத்துப்பிதிரர்களே நாங்கள் உன்னு டைய வுயர்ந்தகுலத்தில் சூரியனைப்போல நீயுதித்து விளங்கா நின்ற நீயெங்களைவான்கதியில் அடையும்படிசெய்தல் வேண் டும். உலகத்தின்கண்ணேஎல்லோரும் அன்னதானமுதலியசெ ய்தும், புண்ணியதீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்தும், வேள்விக ளைவளர்த்தும், சிவாலயங்களில் பணிவிடைசெய்தும், தங்கள் பிதிரர்களை மோட்சலோகங்களில் கொண்டுபோய்ச்சேர்க்கின் றார்கள். எங்களைக்குறித்து நீஎப்போதாகிலும் புண்ணியதீர்த்த த்திலாடினையோ? செம்மையானதானங்கள்செய்தனையோ? அ ம்மையினைவிட்டுப் பிரியாத அரன்பால் பணிசெய்தனையோ தர்ப்பணமுதலிய புரிந்தனையோ விளம்பாய், சூரிய, சந்திரகிர கணகாலங்களிலும், அமாவாசையிலும், உத்தராயண தட்சணாய ணங்களிலும், மாசப்பிரவேசங்களிலும், மற்றுமுறையபுண்ணியகா லங்களிலும், தானமாதிகள் செய்து அடையும் பலனெல்லாவ ற்றைக்காட்டிலும் எளிதாகவடையும்படி யானதந்திரமொன்று ண்டு அதனைநீயடுத்துப் பிண்டமாதி திலதருப்பணங்கள் பூரி யின் நாங்கள்யாவரும் இத்துன்பத்தினின்று நீங்கிவிடுமோ மென்றனர். இவ்வாறு வார்த்தைசொல்லியிருந்துகொண்டிருக் கிறவேளையில் அம்முனிவனுக்குமுன்னே கிணற்றிலிருந்தவர் களுக்குள் பலர்மேன்மைபெற்றுப் பிதிர்தேவர்களாய்விளங்கக் கண்டனன். இவர்கள் இவ்விதமாகச் சிறப்படைந்ததற்குக்கா ரணமென்னவென் யோசித்திருநல் ஆலோசித்தபோது அவர்க ள்புத்திராதியர் வில்வமாவனத்தில்செய்யும் உயர்ந்தபுண்ணி யத்தாலென்றுகண்டு பிதிரர்களை நோக்கி சொல்லுவான், தரு

மதான முதலியவற்றைச் செய்யநான் திரவியவந்தனல்லேன், புண்ணிய தீர்த்தங்களிலாடவென்றால் முடவனாயிருந்துளேன், ஆயினும் உங்களை உயர்ந்தபதவியில்சேர்ப்பிப்பேன் என்றுதவ வலியினாலென்று அவ்விடம் விட்டெழுந்து திரும்பிக்கலைமானை ச்சிதைத்த சுந்தரனென்னுமரசனைச் சாபத்தாலழித்து ஆசிரமத்தை யடைந்து அங்கிருந்த தீர்த்தத்தில் முன்பு ஸ்நானஞ்செய்து தன்னைப்புனிதனாக்கிக்கொண்டு, பூவாளூரெனும்மாதலத்தினை விரைந்து அடுத்துச் சிவபெருமானது திருவடிகளைவணங்கி நாவாரபஞ்சாட்சரஞ்சொல்லிக்கொண்டொருபக்கத்திலிருந்து தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்தனன். அப்போது அவனன்புக்கிரங்கி இடபக்கொடியினையேந்திய எமது பெருமான்தனது திருவடிச்சிலம்பினை வாங்கிவீசினர். அது திருமங்கலமென்னுந்தலத்திற்கு மேற்பக்கத்தில் அதிகப்பிரகாசத்துடன் விழுந்தது. அது விழுந்த இடத்தினின்றுங் கங்கையுண்டாகியோடிற்று. அதனோடு கயாநதியுங்கலந்து பூவாளூரிலோட வில்வவனநாதர் அம்முனிவனையழைத்துச் சொல்லுவார். ஏமுனிவரனே! நமது திருவடியை மனத்திலிருத்தி நீவழிபட்டுவந்தாயாகலான்நாமிங்கு வடக்கேயிருக்குங் கங்கைநதியினையும், கயாநதியினையும் இவ்விடத்தி லுண்டாகும்படிச்செய்தோம். இதோவோடுகின்றதனைப்பார்,இந்நதிபாவங்களையெல்லாஞ் சிறிதாகச்செய்யுந்திறத்தினால் இதற்குப் பற்குனியென்று அழைக்கப்படும், இத்தகையகங்கையாகிய கயையானதுபடிந்த இத்தலத்தில் நீபிதிர்க்கடன்முடித்து நம்முன்னோர்கள் மோட்சமடையச்செய்வாயென்றனர்.

சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வார்த்தையினை இரயிக்குவன் என்னுமுனிவன்கேட்டு உளமகிழ்ந்து பற்குனி

ய்ந்த வேலாயுதங்களைப்பெற்ற கணநாதர் சூழ்ந்துவரச்சென்று உள்ளமகிழ்ச்சியுடனே நந்தனவனத்தை யடுத்தனர்.

அந்நந்தனவனத்தில் பொன்னைத்தரும் விருட்சங்களும், ஆடைகளைத்தரும் விருட்சங்களும், இரத்தினங்களைத்தரும் விருட்சங்களும், ஆபரணங்களைத்தரும் விருட்சங்களும், அறுசுவையோடுங்கூடிய நால்வகையுண்டிகளைத்தரும் விருட்சங்களும், தேவர்களைத்தரும் விருட்சங்களும், தேவியர்களைத்தரும் விருட்சங்களும், செல்வர்களைத்தரும் விருட்சங்களும், சிலபக்கங்களில் சூழ்ந்திருப்பன. பொன்வண்டுகள், மகரந்தப்பொடிகளையுண்ண அலர்ந்த மணத்தினைவீசி மதுவினைச்சிந்து மரங்களுமொருபக்கஞ்சூழ்ந்திருப்பன. மைந்தர்களின்புற்று நித்திரையினைச்செய்யப் பஞ்சணைகளைத்தருமரங்களும், இறந்தவுயிர்களை எழுப்பித்தரக் குறைவின்றிப் பூத்துக்கொண்டிருக்குமரங்களும் ஒருபக்கஞ் சூழ்ந்திருப்பன. அதிசயம் பலவற்றையுண்டாக்குமரங்களும், கதிகளனேகங்களை யுண்டாக்குமரங்களும், நவநவமான போகங்களை யூட்டுவிக்கு மரங்களும், செல்வத்தினைத்தரு மரங்களு மொருபக்கஞ் சூழ்ந்திருந்தன. அழகிய கொடிபடர்ந்த மரங்களும், அழகிய இறகுகள்வாய்ந்த பட்சிகள் நிறைந்திருக்கு மரங்களும் வாசனையோடுங் கூடியபுட்பக்கூட்டங்களைச் சிலபக்கங்களில் சிந்திக் கொண்டிருந்தன. பொன்னாற் படிகட்டிய தடாகங்களும், பொன்னால், சேர்க்கப்பட்ட எக்கர்களும், பொன்னாலியற்றப்பட்ட குன்றங்களும் பெருமையோடு சிலபக்கங்களில் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தன.

இத்தகைய அளவில்லாத வளப்பங்களை நெருங்கிச்செய்யுங் காரியங்கட்கிசைய வளப்பங்களை யெவர்களுக்கும், எக்காலத்தும் வழங்கிநிற்குநந்தவனத்தை விட்டயின்மே லெழுந்தரு

ளிய விமலனார் காட்டிவர, விமலையானவள் பலவளங்களையு நோக்கிவந்தனள். இவ்வாறு பெருமையோடுங் கூடிய நந்தவனத்தைப்பார்த்து மகிழ்ந்து பின்பு, வாசனையானது வீசும் புட்பங்களைச்சூடிய கூந்தலைவாய்ந்த மூதல்வியொருசோதனை செய்யும் பொருட்டு மெல்லிய மலரினையுடைய பசிய கிளைகளோடுங் கூடிய வொருமரத்தையடுத்து ஒப்பில்லாத அழகோடுங் கூடிய ஒருபுத்திரியை எனக்குக்கொடு என்று கேட்டனள், மலைமடந்தை யானவள் கேட்டுவாயை மூடுமுன்னரோ, நிலைபெற்ற கற்பகக்கொடி மற்றொரு கொடியினை யீன்றதுபோல அம்மரமானது தெய்வலோகத்துப் பெண்களின் அவயங்களினு மழகால், மின்னலுநடுங்க, உருத்திரண்டு பிரகாசிக்கு ஒருமகளைக்கொடுத்து, மேகந்தங்கியதைப்போலும் கூந்தலுஞ்சந்திரன் போன்றநுதலும், கயற்கண்டைகட்கிணையானகண்களும்பெருத்ததோள்களும், மாந்தளிர்போன்றகரங்களும்,குவிந்தமுலைகளுங்கங்கையின் நீர்ச்சுழிபோன்ற உந்தியும், விசாலமான அல்குலும், வாழைத்தண்டையொத்த துடைகளும், தாமரையினையொத்த அடிகளும், அழகோடு பிரகாசிக்க எதிரில் நின்றாள். கற்பகவிருட்சந்தந்த புத்திரி எதிரேநிற்க மலைதந்தமகள்பார்த்து தனதுபுத்திரியென்றே விரும்பித்தனது இருகரங்களாலுமெடுத்துத் தனது மார்பினிடத்தணைத்து, உச்சிமோந்து, முத்தமாடி, அன்புடனேநின்றனள். பின்னர் அதிகசுந்தரத்தோடுங் கூடிய அப்பெண்ணுக்குச் சந்திரவதியெனப்பெயர்தரித்தனள். அமரரின்பொருட்டு ஆலத்தினையுண்ட அமலனாரும் அப்பெண்ணைக்கடைக்கணித்தனர், அப்பெண்ணை அம்மையாரும் அய்யனாரும் தங்கள் இடபத்தின்மீது வைத்துக்கொண்டுபோய் தங்கள்கோயிலையடுத்து இமையவர்களெல்லாம், இறைஞ்சியேத்த வாழ்ந்துவீந்தனர். சந்திரவதியானவள் [illegible]

இரண்டு தாய்தந்தையர்கட்கு அன்பினால் பலபுட்பங்களை கொய்துகொடுத்து வந்தனம்புரிந்து வாழ்ந்து 'வாழ்ந்தனள்.

இங்ஙன நிகழுகையில், சிவபெருமானது பணிவிடைகளிற்சற்றுந்தவறாத கணநாதனொருவன் மணிகூடனென்னும் பெயர்வாய்ந்தவன், நந்தனவனத்தில் ஓர்நாள் சந்திரவதியைக கண்டனன். கற்பகக்கொடியினையொத்தஉடலினையும், தொண்டையங்கனியினையொத்த செவ்வாயினையும், குஞ்சிரிப்பினையும், அழகிய பொன்னாலாகிய வாபரணங்களையுமுடைய அவளும் அவனை ஆசையோடுபார்த்தனள். இச்சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மன்மதனானவன் உடனே மலரம்புகளைத்தொடுத்திட்டான். அப்பாணங்களுக்கு இருவரும் இலட்சியமாகி அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு, என்பவைகளைவிட்டு மிக்கவரிதாகத் தங்கள்தங்கள் மனதை ஒருவாறு நிலைப்படுத்திக்கொண்டு வெளியிற்காட்டாது சென்று வழக்கப்பிரகாரஞ் சிவபெருமானது திருவடிகளிற்பணிந்தார். பெருமான் அவர்களைக்கண்டு அவர்கள்மயலையறிந்து சொல்லுவார். நீங்களிருவோரு மன்மதனுடைய அம்புகளினால் அவமதியுண்டீர். முத்திபெற்றோர் வதிகின்ற இடம் இக்கயிலைபானது, விண்கதிகளில் வாழும் நம்மடியவருள் சேராததினால் நீங்கள்போய்க்குற்றங்களை நீக்கும்பூமியில் அவதரிக்கக்கடவீர், அவ்விடத்து உங்கள்கருத்தினை வேதவிதிப்படி விவாகமாகிய மங்கலத்தினால் முடித்து வைப்போம். மணிகூடனாகிய நீவிருத்தாசலத்தில் தங்கிய நமது பக்தனாகிய சந்திரகுப்தனுக்கு உரிய இளையென்னுமவன் மனைவியின்வயிற்றில் தோன்றுக. சந்திரவதியாகிய நீமாதலமென்னுந் திருப்பூவாளூரில் என்னைவழிபட்டுக் கொண்டிருக்கிற மஞ்சுளனுக்குக்களங்கமில்லாத கற்பினைவாய்ந்தஅவள்மனைவியாகி

யகாந்திமதிவயிற்றில் பிறக்கக்கடவாயென்று கட்டளையிட்டனர்.

ஆறுதங்கிய சடைக்கடவுள் ஆணையைமறுக்கமாட்டாதவராய் விருத்தகிரியில் மனிசூடன்பிறந்தனன். அவனுக்குச்சந்திரகுப்தன் சந்திரசூடனெனப்பெயர்தரித்தான். அவன்நன்மை தீமைகளைத் தெரிவிக்கும் பழமையாகிய வேதங்களைப்பயின்று, நல்லொழுக்கத்தோடு வளர்ந்துவந்தனன். சந்திரவதியானவள் திருப்பூவாளூரில் மஞ்சுளன் மனைவிகாந்தி மதியிடத்துப்பிறந்தவுடன் அவள் குமுதமலரைப்போல பிரகாசிக்குமழகினைக்கண்டு அவள் தந்தைமஞ்சுளன்குமுதையெனப் பெயரிட்டான். அவளுங் குழந்தைப்பருவங்கழிந்து நல்லொழுக்கத்தோடு வளர்ந்துவந்தனள.

முனிவீர்களே! மகத்தாகிய தவத்தினால்மஞ்சுளன் மகளைப்பெற்றெடுத்த விதத்தைச்சொன்னோம் இனி குணத்திலேமிகுந்த சந்திரசூடன் நீதியினால் வழிப்பட்ட நெறியினையுரைப்பாங்கேண்மினென்றனன் சூதமுனிவரன்.

மஞ்சுளன்மகப்பெறுசருக்கமுற்றிற்று.

சந்திரசூடன்வழிபடுசருக்கம்.

அமுதம்போலு மென்மையான மொழியினையும், அழகிய நடையினையும், மயில்போன்ற சாயலினையும் உடைய குமுதையென்பவள் குழவிப்பருவத்தை நீங்கி, தாய்தந்தையர்கள் களிப்புறப் பேதைமைப்பருவ மடைந்தபின்னர், வீரசனையைவீசுகின்ற செழுமையையுடைய மொக்கினையொத்த பெதும்பைப்பருவத்தினையடைந்தனள். விவாகஞ்செய்யத்தகுந்த

காலந்தனது மகளுக்கு வந்தமையையறிந்து இவளது குணங்கள்முதலியவற்றுக்கொத்த நல்ல வொருகுமரனையெவ்விடத்துக்காணுவோமென்று, மகத்தாகிய தவத்தினையுடைய மஞ்சுளன் எண்ணியிருந்தனன். இந்தப்பிரகார மெண்ணிக்கொண்டு ஒருநாள் அவன் சப்ரமஞ்சத்தின்மீது தூங்கிகொண்டிருக்கையில் அவனது கனவில் திருமூலநாதர் ஓரடியவர்கோலங்கொண்டு சொல்லுவாராயினர். மஞ்சுளனே! அழகுவாய்ந்த நினது மகளுக்கு நேரான அதிக சௌந்தரியத்தினைப்பெற்ற குமரனைச் சீக்கிரந்தருதும், உன்மனதில் துன்பங்கொள்ளற்கவெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி வில்வவிருட்சத்தின் அடியிலெழுந்தருளினர். மஞ்சுளன் நித்திரைவிட்டெழுந்தபினர் தனது கனவினை நினைவென்றே துணிந்து, கூர்மையான சூலாயுதத்தையுடைய சோதியோ! அருளினரெனவதிசயத்து, குயில்மொழியைவாய்ந்த தனது கோற்றொடியாகிய மனைவியிடங்கழறிப் பழையபடி சிவத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்தனன்.

வில்வமூலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் விமலனார் விளம்பிய வாய்மொழியைக்கேட்டுச் சந்தோஷித்துக்கொண்டிருந்தவர்களிப்படியிருக்க, செல்வமிகுந்த சந்திரசூடன், விருத்தாசலத்தில் குற்றமற்ற கல்வியினாலேயும், கேள்வியினாலேயு முதிர்ந்து காளைப்பருவமடைந்து வளர்ந்தனன், விருத்தகிரியிலெழுந்தருளியிருக்கும் வேதநாயகனே பரம்பொருளென்றும், அவனையே வழிபடுவதில் மிகுந்த வாஞ்சையுடனே, தன்குலத்திற்குரிய பொருள் சம்பாதிப்பதிலு மிகுந்த ஆசையுடையவனாகி இரண்டினுக்குந் தானொருவனே இடமாக வுயர்வுபெற்றனன், பல திசைகடோறுஞ்சென்று அநேகமானப் பொருள்களைச் சேகரித்து வருவானாகிய இவன் ஒருநாள், இரத்தினங்களும்,

பவளங்களும், முத்துக்களும், குதிரைகளும், யானைகளும் விற்பதற்கு வமம்பாபுரம்வந்தடுத்தனன். விற்றபொருள்கள்போக மீதிப்பொருள்களை விற்கவும், கருணைநாயகனது கழலடிவணங்கவும், தனது பரிசனத்தோடு வழிநடந்து அதிக விருப்பத்துடன் பூவாளுரென்னு மாதலத்தினையடைந்து, * பற்குனியாற்றினில் முழுகி, நீர்க்கடன்முதலிய முடித்து, திருக்கோயிலையடைந்து, சோதிநாயகனைத் தொழுது, தாழ்ந்து, சூழ்ந்து, எத்திக் கண்டவர் வினைகளையறுக்கும், கல்யாணகோபுரத்தினையுடைய திருமூலநாதனை, திரிபுராந்தகனை, திரியம்பகனை நினைந்து கசிந்து குழைந்து, கரைந்தனன், இந்தப்பிரகார நெடுநேரமிருந்து, அரிதுநீங்கி, பஞ்சாங்க, அட்டாங்க நமஸ்காரங்கள் பலதரஞ்செய்து, நாவினுக்கருங்கலமாகிய நமசிவாயத்தை நாத்தழும்பக்கணித்து, அவ்விடம்விட்டுப்பெயர்ந்து, பெரியகோபுரவாயற்படியின் இடப்புறத்தேசென்று முறுக்கோடுங்கூடிய சங்குகள் சத்திக்கும்,பற்குனிநதியின் பக்கத்தில் விரிந்த மாமலர்ச்சோலையில் மேவித்தம்பரிசனத்தோடு *தோட்கோப்புண்டு, வெண்மையான நுண்ணிய மணல்களினுலாகிய எக்கரில் கம்பலத்தைவிரித்து, அதின்மேல் பட்டுடையைப்பரப்பி, பசிய, புதிய, தேனிலிருந்துவருங்காற்று வீச, அயர்ந்து நித்திரைசெய்கனன்.

பொன்னைப்போலு நுண்ணிய தாதுக்கள்தங்கிய புன்னையஞ்சோலையின், நீழலின் காயகர்திலகனாகிய சந்திரசூடன் வந்திருக்க; அன்னம்போலுமெல்லிய நடையினையுடைய குமுதை நீர்விளையாட்டினைச் செய்யும்பொருட்டு, சோலைக்குவர வெண்ணினள். பாங்கியர்கள் பக்கங்களில்சூழ, பலவிதமணி

*கட்டமுது.

யூஞ்சலாடி, இராகங்கள்பாட, அம்மனைவிளையாட்டினைச்செய்து, நதியிற்படிந்து, வெளிவந்து மலர்கள்பறிக்கும்படி உலாத்தருந்தொழிலின்மிக்காள் சோலையுள்வந்தனள், அவ்விடத்தில் இயல்பாக மலர்களைக்கொய்துவருமவள், நாகமரங்கள்படர்ந்த இடத்திற்சமீபித்தமாத்திரத்தில்அவ்விடத்தில்,பிரகாசத்தினை வீசும்ஆபரணங்களையணிந்த சந்திரசூடனைக் கண்டனள். அவனுங் குமுதையைப்பார்த்தனன், அப்படி யொருவர்க்கொருவர் பார்த்தவுடன் பழைய அன்பு அவர்களிடத்து அதிசீக்கிரமாக வந்துவிட, மன்மதனென்பவன் தன்னுடைய அம்புகளை ஏராளமாய்த் தூண்டிவிட்டனன், அப்போது சந்திரசூடன்இவள் விண்ணுலகத்துப்பெண்ணோ? மண்ணுலகத்துமகளோ? என்றனன், இப்பெண்ணின்மேலுள்ள மாலைகள் வாடுகின்றன, வண்டுகள் மொய்க்கின்றன, காதளவு பரந்துநிற்கும் கண்கள் இமைகொட்டுகின்றன, உடுத்த ஆடையில் மாசுபடிகின்றன, தேகத்தின் நிழல்காட்டுகின்றன வியர்வை யரும்புகின்றன ஆகையால் இவள் தெய்வலோகத்தளல்ல இவ்வுலகத்து நங்கையேயெனவெண்ணினன். பின்னர்குமுதையிடத்து, *புகுமுகம்புரிதலையும், நுதல்வியர்த்தலையும், நகுநயமறைத்தலையும், மனச்சிதைவி

*புகுமுகம்புரிதல்=ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்பட்டவழித்தன்னை அவன் நோக்குதற்கண்விரும்பும் உள்ளநெகிழ்ச்சி.
நுதல்வியர்த்தல்=தலைமகன் தன்னை நோக்கியவழி உட்கும் நாணும் ஒருங்குவந்தடைதலின் வியர்ப்பொறித்தநுதலாதல்.
நகுநயமறைத்தல்=தலைமகன்கட்டோன்றிய குறிப்புக்களான் அதற்கேதுவாகிய நயனுடைமைமனத்திற்பிறந்தவழியும் நகாதுநிற்றல்.
மனச்சிதைவு=நகுநய மறைத்தவழியும் உள்ளஞ்சிதைந்துநிறையழியுமாகலின் அச்சிதைவு புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை நெஞ்சினை நிறுத்தல்.

ளையும், †குழல்விரிதலையும், ‡தோடுகழலுதலையும்மற்றையகுறிக ளையுங்கண்டனன், உடனே பெருமூச்சுவிட்டு நாயகனிலத்தி டைசோர்ந்துவீழ்ந்தனன். தேன்கக்குமாலையினுடைய குமுதை யும் வணிகர்குலதிலகனாகிய சந்திரசூடன்கட்டழகினால் கட்டுப் பட்டு, மன்மதன் அம்புகளால்தாக்கப்பட்டு விம்மிபூமியில்விழு ந்து அவசமானாள். அவன்தோழர் காரணமொன்றுந் தெரியாத வர்களாகி அதிசீக்கிரமாகச் சந்திரசூடனைச் சிவிகையிலேற்றிக் கொண்டு விருத்தகிரிக்குக் கொண்டுபோயினார், குமுதையை ப்பாங்கிமார்கள் தங்கள் செங்கைகளினலேந்தி வீட்டிற்குச் சென்றார்.

வீட்டையடுத்த குமுதையானவள் நல்லசுவையினை வெ றுத்தாள் பிரகாசிக்கின்ற ஆபரணங்களை நீக்கினள்புட்பஞ்சூடுத லைவிட்டாள், புறவிதழ்களையுடையமெல்லிய மலர்கள்பரப்பிய கட்டிலில்மீது படுத்தலையும் ஒழித்தாள், தளிர்கள் அக்கினியிற் பட்டதுபோலத் தனது அழகுகுன்றிநின்றாள் தந்தையானவன் இதுகண்டு அந்தோ! என் பெண்ணுக்கு இவ்வாறுவந்ததெ ன்னவோ வென்று மந்திரத்தில் வல்லவர்களையும் வைதியர்களையும் அழைப்பித்து, குமுதைக்குண்டாகிய துன்பத்தினைத் தீர்க்கும் படிக்கேட்டுக் கொண்டனன். அவர்களால் கூடியவரையில்பார் த்துந்தீராததைக்கண்டு போய்விட்டார்கள். பின்புகுமுதையை த்தனக்குப்புத்திரியாகத்தந்த திருமூலநாதராகிய அந்தவைத்தி யநாதரே இந்நோயை, தீர்ப்பாரல்லது, வேறு தீர்ப்பவரொருவ

---

†குழல்விரிதல்=தலைமயிரினது முடி உள்ளநெகிழ்ச்சியானே தன்வயத்ததன்றி நெகிழுங்கலுச்சி.

‡தோடுகழலல்=உறுப்பிடைப் பூட்டுறப்புனையாது பெய்து வைத்தனவாகலாற் தோடுமுதலாயின எளிதின்வீழ்தல்.

ருமில்லையென்றுமஞ்சுளன் சும்மாயிருந்தான் தாயானவள் இப் பிணியை நீக்க வேறுதுணிந்துசெய்வாளாயினுள் *வேலனை யும் வள்ளியினையும், கட்டுவிச்சியையும் இவ்விடம்வருகவெ ன்றுயழைப்பித்து அம்மூன்றுபெயருக்கும் பலபொருளையீந்து வீடுமுதலியவற்றை வலங்காரஞ்செய்தனள்.

இவள் இவ்வனமிருக்கச், சந்திரசூடனைச் அவனதுதந்தை யாராகிய சந்திரகுப்தன்முன்னே விட்டுத்தோழர்கள் சொல் லுவாராயினுர். நாங்களெல்லோரும் எமமாபுரத்தைச்சென்று எங்களிடத்திருந்த அரியபொருள்களை விற்பனைசெய்துவிட்டு மீதியினையும்விற்கத் திருப்பூவாளூரையடைந்து அவ்விடத்து திருமூலநாதனை வணங்கிக்கயாபற்குனிதீரத்திலுள்ளஓர்சோலை யிற்சென்று அறுசுவையோடுங்கூடிய வடிசிலுண்டு நித்திரை செய்தனம். அவ்விடத்துச் சௌகரியமாக நித்திரைசெய்து கொண்டிருந்தவன் திடீரென அவசமுற்றனன் அதற்கு யா தொருகாரணமுந்தோன்றவில்லை. பின்னர்நடந்த சங்கதி எங்க ட்கொன்று முரைத்தானில்லை. மிகுந்த சோகமுடையவனுகி அளவில்லாத பேரானந்தத்தில்முழுகிய பெரியோர்போல யா தொருபதார்த்தத்தின்மேலும் பற்றில்லாதவனுகியிருக்கின்றுன் இதுசங்கதி யறியக்கடவீரென்று கைகள்குவித்துச்சொல்லி னர். மாலைபிரகாசிக்கும்மார்பினையுடைய சந்திரகுப்தன்ஆலோ சிப்பானுயினுன். இச்சந்திரசூடன்மாதனத்திலெழுந்தருளியிரு க்கும் திருமூலநாதர் திருவடியிலேயே உண்மையானபத்தியில் சோகமுற்றவனுகவிருந்தால் தேகம் கறுமையையடையவேண் டுவதில்லையே, பித்தனைப்போலும் அடிக்கடிவெவ்வேறு பேசு கின்றுன். உடல்சம்பந்தமாகவந்தநோயென்றுல் காத்தில் நாடி

*வேலன்முதலியோர் தெய்வக்குறிபார்த்து உரைப்பவர்கள்.

யால் விளங்கிக்கொள்ளலாம், வேதாளம், பூதம், பேய்முதலிய சிறுதெய்வங்களால் பீடிக்கப்பட்டானென்னில் அவைகளையெல்லாம் போக்கடிக்கு மந்திரங்களில் வல்லவனிவன் இவைகட்கஞ்சான். அடிக்கடி பெருமூச்சுவிடுகிறபடியினாலும், நினைந்ததை யடிக்கடி மறத்தலினாலும், ஆண்மான் பெண்மானொன்றாக மேய்ந்து நீங்குவதைக்கண்டவுடன் பேயால் பிடியுண்டவன் போன்று முகம் வாடுதலையடைதலினாலும், ஒரு ஸ்திரீயின் உருவத்தைப் படங்களிலெழுதலினாலும், சித்திரப்பொற்பாவைக்கென மலர்களைக்கட்டுதலினாலும், உயர்ந்த ஆபரணங்களும், வஸ்திரங்களும, சுவையோடுங்கூடிய தின்பண்டங்களுங்காணில் தனது இடதுபக்கத்தைப்பார்த்துத் தன்னைத்தான் பார்த்தலினாலும், இவனுக்குண்டாகிய இந்நோயானது மாதர் கடைக்கணேயேயென்று தீர்மானித்து, உயிருக்குயிராயுள்ள அமலனே யுள்ளபடி தேருவதன்றி நான் தெரிந்துகொள்வது ஒன்றுமில்லையாயினும் இக்குமரனுக்கு ஒருகுமரியை விவாகஞ் செய்துவைப்பதே தருமமென்று தொன்றுதொட்டிருந்த தனது பந்துக்களோடும் ஆராய்ந்தவனாகித் தனது குலத்துக்கொத்தவொருபெண்ணைத் தேடிவரும்படிச் சிலரையனுப்பி, விவாகத்தினுக்காக வேண்டிய காரியங்களில் முயன்றுகொண்டிருந்தனன்.

அந்தணீர்! வானத்தையளாவிய வில்வமூலநாதனை வழிபாடாற்றிய சரித்திரத்தினைச் சொற்றேம். இனி அச்சந்திரசூடனுக்குப் பெண்பேச, துலங்குஞ் சந்திரனையணிந்த திரியம்பகனே தூதுவனாகியதைக் கூறுகின்றேமென்றனர் சூதமேலோன்.

சந்திரசூடன்வழிபடுசருக்கமுற்றிற்று.

மகட்பேசுசருக்கம்.

மாலு மயனு மிருபக்கங்களில் தோன்ற நடுவெழுந்த உருத்திரனைப்போலும், அவ்வுருத்திரன்கரத்தில் பிடித்திருக் குஞ் சூலத்தினைப்போலும் இலையினைவாய்ந்த வில்வமரத்தின் மூலத்திலெழுந்தருளியிருக்குந் திருமூலநாதர் முன்னந் தனது கனவிலுரைத்தநனை மஞ்சுளன் தனது தேவிக்குரைத்தபோது பக்கத்திலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த தன்மையால் அதனை யெண்ணி, கோங்கின்முகையைத் தோற்கடிக்குங் கொங்கையினைவாய்ந்த குமுதையானவள், தனது உயிரைத்தாங்கிக்கொண்டிருந்தாள். இவள் கருங்கண்களாகிய அம்புகளால் பாயப்பட்டவனாகிய சந்திரசூடன் தனது உணர்வுசிறிதுவரப் பெருமான்பாதம் வழுத்துவானாயினன். விருத்தகிரியில் வீற்றிருக்கும் விமலா! சகலமான பிணிகளேயுந் தீர்க்குந்திருதத்தலைவனே! பெருங்கருணைநிதியே! இளவெண்மதிசூடியனே! கருத்துள்ளிழந்து, செயலிழந்து, கவலைக்கடலில்விழுந்த வருத்தத்தைத் தடிந்தருளுவாய் எனவிரந்து, வணங்கித்தோத்திரித்தான். அடியார்கட்கு அவரைக்காட்டிலு மிகவினிக்கும் அமுதன் இரங்கிகாவிவஸ்திரமும், விபூதியும், உருத்திராட்சமும் அழகுபெறவணிந்து, ஒரு முதியவர்போலத்தோன்றிச் சொல்லுவார். ஏ வணிகருலமணியே! உன்னைப்பிணித்திருக்கும் பெரும்பிணியை நீக்கிவிடுவோம், கவலையாகியபெருஞ்சமுத்திரத்தில் விழுந்துகலங்கவேண்டாம் நீநமக்குப்பூர்வகாலத்திலும் அடிமை,இப்போதும் அடிமை, பிற்காலத்தும் அடிமை, எக்காலத்து நீங்காவடிமை; ஆகலின் உம்மையாட்கொள்ளுந்தன்மையையுடையோம் அதனால் அவ்வப்படி மனத்தையுடையவனே! உனது இச்

டத்தைப் பூர்த்திசெய்வாமென்றனர். காமத்திற் கட்டுப்பட்டு அப்போகத்தை அவரிஷ்டங்களைப் பூர்த்திசெய விருப்பான் போல் திருவுருக்கொண்டு வந்ததேவர் திருவடிவணங்கிச்சந்திரசூடன் உயிர்தாங்கி இருந்தான்.

இந்தப்பிரகாரம் விருத்தகிரியில் சந்திரசூடனுக்கு வரங்கொடுத்துப் பின்பு பூவாளூரிலிருக்கு மஞ்சுளன் துன்பத்தை நீக்கும்பொருட்டுப் பெருமான் ஒருசித்தர்வடிவந்தாங்கி, தமக்கொப்ப பெருத்தவயிற்றினையுடைய ஒருசிறு பூதத்தினைச்சீடனாக்கிக்கொண்டு; பூவாளூர்புன்னையஞ்சோலையில் வீற்றிருந்தருளினார். அதிகதூரநடந்துவந்ததனாலுண்டாகிய தாகவேட்கையுடையவர்போலும், மிகப்பசியுடையவர் போலுங் காட்டி, செழியபைங்தேன் பொருந்திய பொழிலில் புன்னைவிருட்சத்தின் கீழிருந்தவரைப் பற்குனிநதியில் ஸ்நானஞ்செய்யப் புகுந்த மஞ்சுளன்கண்டனன், கையினிடத்தில் பிரம்பும்,வளர்தடியும், அழகுபெறப் பிடித்து மிகுபசியினாலொரு சீடன் பக்கத்திலிருக்க, செய்ய சடையினையுடையவராய்ச் செறிந்த கச்சினராய்; அக்குளில் யோகதண்டந் தாங்கினவரா யிருக்கும் பெரியவரைப் பணிந்தான். சிறந்து பிரகாசிக்குங் காவிவஸ்திரத்தினையும், தீயைப்போலுஞ் சிவந்து ஒளிருஞ் சடையினையும், வெண்ணீற்றினையும், உருத்திராட்சவடத்தினையும், தருமந்தங்கிவாழுந் திருவடியிலிருக்கும் பாதுகையினையு முடைய சித்தர் திருவேடத்தை நோக்கிப் பெரும்பத்தியினுடனே சமீபித்து வாய்புதைத்துப் பேசலுற்றான்.

பொய்யென்று சொல்லும்படியான ஆணவவிருளைப்போக்குஞ் செங்கிரணங்களைவாய்ந்த சூரியனாகிய தேவனே! அதிக

இனைப்புடனே மலர்ச்சோலையில் எழுந்தருளா யிருப்பமைந்தன்? இதோ சமீபமாகவிருக்கிற எனது வீட்டில் மெய்யாகிய உமது திருவடியை யங்கே யெழுந்தருளுவித்துத் திருவமுது கொள்ள லாகும், இக்கணமே எழுந்தருளவேண்டுமென மஞ்சுளன் தாழ்ந்து இரந்து நின்றான். அதற்குச்சித்தரானவர், இருந்தவிடத் தினைவிட்டு நகரச்சத்தியற்று இருக்கிற நான் உமது இல்லந் தேடித் திருவமுது கொள்ளுதற்கு வருமாறு எங்ஙனம்? திருவமுது செய்விக்க இஷ்டமிருக்கில் இங்கு கொண்டுவந்து படைப்பாயென்றமாத்திரத்து, அங்ஙனமே புரிவெனென அதிவேகமாகவோடி வீட்டையடைந்து சொல்லுவான். நாயகியே! நாம் இதுகாறுஞ்செய்ததவம் இன்றுதான் பலித்தது, சிவனடியாரொருவர் சோலையிலிருக்கின்றனர், திருவமுது சீக்கிரங் கொடுவாவென்றனன். மனைவியானவள் முகமலர்ந்து அநேகமான பொன்கலன்களில் நிறைய வேந்திக்கொண்டுவர இருவருஞ்சென்று, இதுகாறும் பசியோடு இருக்கும்படிசெய்த வெங்கள்பிழையை மன்னிக்கவேண்டுமென்றுணர்த்து, இனித்திருவமுது உட்கொள்ளலாமென பத்தியோடு பகர்ந்து, அடியவர்க்குஅன்னமூட்டும்படிச்சந்தோஷித்துத்தன்கரத்தேந்திவந்த பாத்திரங்களையெல்லா மொருபுறம்வைத்து, கோமயங்கொண்டு இடத்தைச்சுத்திசெய்து நீற்றினால் கோடுகளிழுத்தாலென்னரம்பு பிரகாசிக்கும்வாழையிலையை விரித்து, வெவ்வேறுகப் பதார்த்தங்களைவைத்து, அன்னம்படைத்துப்பருப்பு இட்டுநெய்வார்த்தனள், வறையலும், துவையலு் நிறைந்திருக்கிற நீண்டவாழையிலையைச் சித்தர்கண்டு, உடனே சலத்தைக் காத்திலேந்திக் கிரமப்படிச்செய்யவேண்டியவைகளைச்செய்து, அன்னத்தின்மீது. தனது திருக்கரத்தை வைக்க வாரம்பித்தனர். அப்போது மஞ்சுளன் குளிர்ந்த இரத்தினங்களிழைக்கப்பெற்ற

விசிறிகொண்டு மெல்ல காற்று எழும்படிசெய்ய, மனைவியானவள் உபசாரமான வார்த்தைகளைச்சொல்லிச் சித்தருக்குச் சந்தோஷமுண்டாம்படி அன்னமுதலிய ஊட்டினாள். தனது அநாதி ஆணவமலத்தினையும் வீட்டினாள். பூர்வத்தில் தேவர்கள் அமுதுண்ணும்பொருட்டுத்தான் ஆலகாலத்தையுண்டு நீங்காத பசியானது இப்போது நீங்கியதுபோலக்காட்டிப் புண்ணியர்கட்குப்புண்ணியனாகியபுராரி கரங்களையுங்கழுவிக்கொண்டனன். காந்திமதியானவள் பரிசலத்தையெடுத்து ஒருபக்கத்தில் வைத்துவிட்டு, பிரமாதிதேவர்கட்குமெட்டாத பெருமானை விரிந்தவொரு ஆசனத்திலெழுந்தருளச்செய்து, சீடருக்கிய கும்போதரனுக்கும் அன்னத்தையூட்டிச் சுவாமியை நோக்கிச் சொல்லுவாள். அடியேம்படைத்த அமுது சுவையுளதாயினும், சுவையின்றாயினுங்குற்றமறத் தேவரீர் சந்தோஷித்து ஏற்றுக்கொண்டதலினால், நாங்கள் தவமுடையேமாயினோம், என்றவுடன் தனக்கொப்பாரு மிக்காருமில்லாத மூர்த்தியானவர் ஆனந்தத்தோடு வீற்றிருந்தருளினர், இளைப்பு ஒருகாலத்திலேயும் அடையாதவர், எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் இளைப்பினை நீக்குபவர் இளைப்புடையவர்போல நடித்துத் தனது அன்பர் முன்னே இளைப்புநீங்கித் தளர்வின்றி இனிதுவைகினார், இச்சமயமறிந்து மஞ்சுளன் சித்தர்திருவடிபணிந்து, தேவரீர்! பதியெது? இங்கெழுந்தருள வேண்டியதென்ன? என்று கனிவோடு வினவினன். இத்தப்பிரகாரம் வினவிநின்ற மஞ்சுளனை நோக்கி, அட்சரங்களில் அகரமாய்நிற்கும் அரனார் சொல்லவாரம்பித்தனர்.

அழகு மிகுந்த பலபதிகளினுஞ்சென்று, பழகியிருந்தருளும் விசேஷ சித்தர்களை யுடையேமாயினும், இப்பூவாளுமி

லைப்போல, விருத்தகிரியு மெமக்கு இனிமையினை விளைவிக்கும் பதியாகும், அப்பதியில் சந்திரகுத்தன் வாழுகின்றான், செல்வத்தில் மிகுந்த பெரியன். அவனைப்பற்றி நீயுங்கேட்டிருப்பாய், குற்றமற்ற அவன்செவியில் நல்ல மந்திரங்களை யுபதேசித்து, சிவானந்தக்கடலில் வாழும்படிசெய்த குருநாமே யாகும். அத்தகைய புகழுடையோனுக்குச் சந்திரசூடனென்னும் புத்திரனொருவன்பிறந்தான். அவனது கல்வியினைக்கண்ட ஆதிசேடன் கலக்கமுறுவன், அவனது செல்வத்தினைக்கண்ட குபேரன் மயங்குவான், அவனது அழகினைக்கண்ட மன்மதன் துக்கிப்பன். அவனது கொடையினைக்கண்ட இலட்சுமிநடுங்குவள், அவன் உண்மையைக்கண்ட அரிச்சந்திரன்சந்தோஷிப்பன். அப்படிப்பட்டவன் பலபொருள்களைச்சம்பாதிக்கும்பொருட்டுத் திருப்பூவாளூரினையடுத்து ஒருநாள்சோலையில்தங்கினன். அவனையேயொத்த குமுதையாகிய நினதுபெண் அச்சோலையைமேவுதலும் அவளைக்கண்ட அவன் ஆசைகொண்டான் அவளும் அவன்பால் ஆசைகொண்டாள். மன்மதன் இரண்டுபெயருக்கு மலரம்புகளைப் பிரயோகித்தான், யாகத்தினது புகையின் எழுச்சியினால் தேவலோகத்தினை யளக்கும்பெருமையினையுடைய விருத்தகிரியைச் சந்திரசூடனடைந்தான். குமுதை உனது மனையடுத்தனள், அன்றுமுத லின்றளவு மயக்கமுடைய காமத்தினால் மனங்குன்றி, தளர்ந்து, கவலையாகிய நெடுங்கடலில்முழுகினார்கள். அவர்களிருவரின் மனக்கருத்தை நாமறிந்தோம். ஆதலினால் அவர்களிருவருக்கும் மன்றல்நடத்தும்பொருட்டே நின்பால்வந்தோம். பந்துக்களோடெபாக்கியந்நிரைந்துள்ளாகிய அவனுக்கு உன்புத்திரியைக் கொடுக்கில், அழகிய பொன்னூப்புரத்தில் இரத்தினத்தைப் பதித்துவைத்

தபோலாகும். மற்ற அவருக்குண்டாகிய சம்பந்தத்தாலும் சந்திரசூடற்குக் குமுதையைக்கொடுப்பதே கடனாகுமென்றார் வள்ளலாரது அழகியவார்த்தையைக்கேட்டுவந்து, மஞ்சளன் சொல்லுவான். தேவரீர் உள்ளவாறு உரைத்தீர், உமது திருவுளக்குறிப்பைத் தள்ளும்விதமெனக்கில்லை. குமுதைபிணியினள் அதுநீங்கி நின்னையு நீங்கினபின்னன்றோ அழகிய மணஞ்செய்வது ஆகும் என்றான். அங்ஙனமாயின் மஞ்சளனே! நீபயப்படாதே யிப்போதேதீர்ப்போமென்று சித்தரானவர் அவர்களுடன்சென்று, வீடுபுகுந்து, குமுதையினது தேகமுழுவதும்பற்றலார் புரமெரித்தான் பங்கயக்கரத்தால்தடவி, உலகமெலாமதிசயிக்க உற்றபிணியினை நீக்கிவிட்டனர், பிணிநீங்கியவுடன் பெண்ணரசி உடல்குளிர்ந்து, தவவேடத்தோடு தன்முன்னேயெழுந்தருளியிருக்குஞ் சித்தர் சிவமேயென்று, அவரடியில் புட்பமாலையினைப்போல விழுந்தாள் வணங்கிய மாதினைநோக்கிச் சித்தர் குஞ்சிரிப்புகொண்டு, வாசனையோடுங்கூடிய பூங்குழலாளே! உனது மனக்கருத்தை யறிந்தேம், வாடாதே, எனதுமகள் நீயேயாக்கும், உன்கருத்தை முடிப்பேம், என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிப் புன்னையஞ்சோலையிற்சென்று எழுந்தருளினர்.

அங்ஙனமெழுந்தருளிய சித்தராகிய அழகினைவாய்ந்த செம்மலானவர், தனது திருவடியினையேத்திடு மஞ்சளனுக்கு நலம் பொருந்தும்படி சில புகலுவாராயினர், மஞ்சளனே! விருத்தகிரியும், மேன்மைபொருந்தியபலபொருட்களையுந் தன்னுள் அடக்கிவைத்திருக்கிற இப்பூவாளூரிலுள்ள புன்னையஞ்சூழலும் ஒன்றற்கொன்று சமமாகும், விருத்தாசலத்திலுள்ள முத்தாநதியும் இத்தலத்திலுள்ள கயாபிற்குனியும் ஒன்றற்

கொன்று சமமாகும், பற்கு என்ற சொல்லினுக்குப் பொருள் சிறுமை, நீயென்பதின் பொருள் அடைவிப்பது, பாவத்தினுக்குச் சிறுமையை யுண்டாக்கி அதனையில்லாமற் செய்தலின் பற்குனியெனப்பட்டது. இப்பூவுலகில் எவ்வளவு பாவமியற்றினும் பற்குனிநதியிலாடில் சகலபாவமும்போய்விடும், இத்தலத்தில் மன்னுநாதனது திருவடியைப் பணியாதவர்கட்கு எந்நாளும் துன்பமேவிளையும், சிவபெருமானது கோயிலுக்கென்று குறித்தபொருளைக் கொடாதேயென்று வாயாற் சொல்லினும் தீயதேயாகும் அது எந்நதி மூழ்கினும் நீங்குமோ! நீங்காது! மன்மதனை யெரித்தார்க்கு வழங்கிட நேர்ந்த பொருளை ஈட்டிலராயிடில் அவர்கள்தாரமும், சுற்றமும் செல்வமுநீங்க, வீதிகடோறுஞ் சென்று பிச்சையெடுத்துண்பவரேயாவர். பேய்களோடு நிர்த்தனஞ்செய்யும் பெருமானது பொருள்களை, உயர்ந்ததென்று உண்ண நினைப்பரேல், எழுபிறப்பும் தங்கள் இனத்துடன் நரகத்தில் அழுந்தி எமன்தூதுவர்களால் மொத்துண்பர்கள். அன்பினாலே அரன் அடிகளைப் போற்றி, பசிய பொன்போன்ற நீர்தங்கிய பற்குனிசேர்ந்தவர்கட்கு, இன்பமெல்லா முண்டாகும், துன்பமெலா மொழியும், குற்றமெலா நீங்கிவிடும், கங்கைநதி யாடினும், காசியிலே வாழ்ந்தாலும், அழகிய காவிரியில் முழுகினும், எத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்யினும் எத்தலத்திலுவைகினும், சிவபெருமானிடத்தில் செய்த குற்ற நீங்குமோ! நீங்காது? வேந்தனால் விருப்பமின்றி, ஆராய்ந்து அபலருக்குச் செய்கின்ற, பிழை மன்னிக்கப்படாதாயின், அவ்வரசனுக்கே தீங்குசெய்பவர்பால் வேந்தனது தயட்சண்ணியமுண்டாகுமோ! உண்டாகாது, அதுபோல், சிவபெருமான் விருப்பமின்றி ஆன்மாக்

களசெய்யும் பாவ மொருக்காலு நீங்காதாயின் அப்பெருமா னுக்கே செய்யும் பாவந்தீர்ந்திடற்குப் பிராயசித்த மெந்த வுலகத்தினு மில்லையாம், ஆகையினாலே தருமமுதலிய வேண் டியும், தீமைகளையெல்லாம் ஒழிக்கவேண்டியும், விரும்புவார் இத்தலத்தில் வைகியும், இந்நதியில் மூழ்கியும், சிறந்துவா மூந் திருமூலநாதரிடத்து மறந்தாயினும் ஓர் பிழையுஞ்செய் யாது, நிறைந்த பத்தியினால் நல்ல நெறியில் வாழுபவருமே தம்பிறந்ததனாலுண்டாகிய பிரயோஜனத்தை யடைந்தவ ராவர், மஞ்சுளனே அத்தகைய மணிகண்டர் திருவடிக்கு, மனமுதலியவற்றில் சிறிதுங் குற்றமில்லாதவனாய், பற்குனி நதியில் ஆடிய நிறத்தினால் இனிமேலடையும் பிரயோசனங் களை நீகாண்பாய், ஆகையால் இனிமேல் ஒரு நிமிஷமேனுந் தாமதித்தல்வேண்டாம், பற்குனியில் முழுகி, நினது வீட்டை யடைந்து, போசன மருந்துவாயென்றனர். இதைக்கேட்ட மஞ்சுளன்முகமலர்ந்து கிரம்ப்படி நதியில்ஸ்நானஞ்செய்தான். சோர்வடையாத நதியினையருளுஞ் சோமாஸ்கந்தரைச் சனகன் முதலியோர் சூழ்ந்தவண்ணமும், சிவகணநாதர்கள் நெருங்கிய வண்ணமுந் தியானித்து அகமருஷண மந்திரத்தினைச்செபி த்தனன், மனதிலே தியானித்த பொருளைப்போலவே புன்னை யஞ்சூழலிலிருந்தசித்தர் காட்சிதரத் தலைநிமிர்ந்துபார்க்கச் சித் தரொருவரையே கண்டான். மறுபடியு முழுகி மிக்கத்தியா னித்திருக்கப் பழையபடி சித்தர் புன்னையஞ்சோலையிற் காட் சிதந்தனர். அதனைக்கண்ட மஞ்சுளன், இவர்சிவபெருமானே யென்று தீர்மானித்து, அவர்திருவடிகளைச் சிரசிலேபடும்படிச் செய்து வணங்கவேண்டுமென்று, நதியைவிட்டு, கரையேறி, புன்னையஞ்சூழலையடைந்து அங்கிருக்குஞ் சித்தரின் மலர்ப்

பாதங்களை இரண்டு கரங்களினாலேயும்பிடித்து வணங்கினான். உடனே திரிசூலக்கூத்தர் மறைந்துவிட்டனர், புன்னைவிருட்சத்தின்கீழே இமையவர்களெல்லாம்போற்ற, எழுந்தருளியிருந்த, யானைத்தோலை போர்த்தவராகிய பெருமானுக்குப் பொருந்திய அழிவில்லாத வில்வமரத்தடியில் தேவர்கள்போற்ற நெருங்கினார், மஞ்சுளன்றான் கையிற்கிடைக்கப்பெற்ற இரத்தினத்தை இழந்தவன்போலாயினான். சுழலுவன், எட்டுத்திக்கினுமோடுவன், ஐயரே! வருகவென நிலமீது பலமுறைவணங்குவன், பெருமூச்சுவிடுவன், சோலைமுழுவதிலுஞ் சுற்றிவருவன், தேவாமுதங் கரத்தில்கிட்ட நீரென்று மதித்திழந்த அறிவுடையவனென்று இழந்து முகத்தில் மோதிக்கொள்ளுவன், அடியற்ற மரம்போல அவனிமிசைவிழுந்து புரளுவன், வாசனையோடுங்கூடிய புன்னைமரத்தினைச்சுற்றிவருவன், சித்தரது அடிச்சுவடுகளைக்கண்டு அதின் மண்பொடியினையெடுத்து கண்களிலொத்தி, உடல்முழுவதும் கண்ணீரால் நனைப்பன். இவ்வாறு மஞ்சுளன் அங்கு நைந்து அழியுஞ் செயலைக்கேட்டு, தனது சுற்றத்தார், கூட்டமாகவந்து, இங்கு உனக்கு உற்றது என்னை! என்னை!! என்று கூறி தம்முடன்கொண்டு போய் வீட்டிலிருத்தி, புரோகிதரை வரவழைத்துச் சொல்லுவார், நல்ல அறிவினைக்கூர்ந்து அறியும் பிராமணோத்தமரே! மஞ்சுளன்றான் தனது புத்தியில் வேறுபட்டு, தளர்ந்து, மருளுகின்றான் இதையாராய்ந்து சொல்வீரென்று கைதொழுது நின்றனர், புரோகிதரானவர், மெய்யன்பினாகிய மஞ்சுளன் முகத்தைநோக்கிச்சொல்லுவார்மஞ்சுளனே! கிரமப்படி உச்சிகாலத்தில்செய்யு நித்தியகன்மத்தினையுங் கண்டிலேம், அடர்ந்தபிணியானதுநினதுமகட்குநீங்கியதென்றுங் கேள்விப்பட்டோம். இத

னுண்மையாதுக்கப்படிசொல்லுவாயென்று புரோகிதர்கேட்டனர். அங்ஙனம் கேட்டவுடன் ஊற்றுகளாகியகண்களி லிருந்து கண்ணீரானநதியைப்போலப் பெருகிமார்பினிடத்தொழுக மலையினையொத்த தோளினையுடைய மலைமகள் கொழுநன்வந்ததும், உரைத்ததும், மறைந்ததுஞ்சாற்றினன்,கிளைஞரெல்லாங் கேட்டு அதிசயித்து, குற்றமில்லாத மஞ்சுளனைக் கும்பிட்டு பணிந்தெழுந்தனர், சொல்லுதற்கு அரிய புகழோங்கூடிய வனைத் தெண்ணீரென்று அமிழ்தமுண்ணினும், விரும்பிய பயன் இன்றோவென விப்பிரர்கோன் சொல்லினன். சடாதரனாகிய சங்கரனுக்கு அன்புசெய்ய, அமுதுபடைக்க, பெருமானது திருக்கரத்தின் பரிசத்தால் நோய்தீர முறையே மஞ்சுளனும், காந்திமதியும், குழந்தையுங் குற்றமில்லாத தவமென்னசெய்தனரோவென்று புகழ்ந்தனர்.

பெரியீர்! கல்யாணசிகரத்தையுடைய திருப்பூவாளூர்நாதர் மகட்பேசிய காதையினையுரைத்தேம். மஞ்சுளன்செய்த சிவபூசனையின் விவரத்தை விரிப்பேமென்றனர் வியாசமாணாக்கர்

மகட்பேசுசருக்கமுற்றிற்று.

சிவபூசைச்சருக்கம்.

புரோகிதனாகிய தேசிகன் தெறிவித்தமாத்திரத்து மஞ்சுளன்தெளிந்து, அச்சகத்தோடேதிர்நின்றுசொல்லுவானாயினன். 'சிவபெருமானனவர் எனது தவத்தினுக் கிரங்குவரேயெனில் வேறு உருவத்தினிடத்து எனது கருத்தானது செல்லுமோ? தனது அழகிய திருவுருவத்தினை எனது தியானத்தில் நில

பெறக்காட்டிய பெருமானது, பொன்போலும் பிரகாசிக்கின்ற தாமரைத் திருவடிகளைத் கைகளாரச்சேர்த்து அணைப்பதற்குப் பிரவேசித்தபோது என்னைவெருக்கி மறைந்துவிட்டதே. தவவழியில் முற்றுப்பெறாததமியேன் இவ்விடத்தில், அவத்துறையிலிருந்து அவதிபடுவதன்றி, ஆழ்ந்தகடலாகிய பவக்கடலானது பாழாகும்படி பரமஞானத்தால் சிவத்துறையில் பிரவேசிக்கக்கிட்டுமோ? கரும்பைத்தின்று களிக்குங் களிறுபோன்று அடியேன்முன்னே யெழுந்தருளியும், இதுநல்ல உண்மையான பொருள் என்று நாடிடாது வேறு பொருளுண்டென்று நினைந்தேனு முய்வனோ? அடியார்தேகமும் உள்ளமுமே யாலயமென்பதைக் காண்பாயென்று அடியேனுக்குச்சொல்லிப்பரமர் எதிரில்தோன்றியும் அவருண்மைப்படி வத்தினையறியும் பரிசில்லாதவனாகினேன். மங்களகரத்தினைச் செய்கின்ற கூவிளமரத்து நீழலி லெழுந்தருளியிருக்கிற திருமூலநாதரோ சித்தராகியின்றெழுந்தருளியும், வேறெண்ண முடையவனாயடியே னிருப்பனேல் இனியுயிரோடிருந்து வாழ்வதைக்காட்டிலுந் தேகத்தை நீக்கிவிடுவதே யுத்தமமென்றான். இவ்வாறு குழைந்து குறைவுபட்ட மனத்தனாய்க் கூறிய, நிறைந்ததவத்தினைவாய்ந்த மஞ்சுளன் நிலைமையை நோக்கி, மறையவர் திலகமாகிவிளங்குந் தேசிகன் சிலகட்டுரைகளை யுரைக்க வாரம்பித்தனன்.

மஞ்சுளனே! உலகினது வாழ்க்கையை மாற்றிவிடுவதே பிரயோசனமென மதித்துச் சொன்னாய். நன்று! நன்று!! நஞ்சினைக்கக்குந் துளையோடுங்கூடிய பற்களைவாய்ந்த பாம்பானது பலதரமுந் தனது மேல்தோலினை நீக்கிக்கொண்டுவரமறுபடியும், மறுபடியும் அது தோலையடைந்துகொள்வதை யறிந்தாயில்லையோ? அதுபோலுமல்லவோநமது தேகம்? இருவினையொப்புவாய்ந்து மலபரிபாகமடையுமளவுந் தேகம்[illegible]ண்டேதாயிருக்கும். இத்தேகநீங்கியபின்பு இதற்குமேல் மேலானதேகம்

வந்தடையுமோ அல்லது பந்தமுறும்பிணி,வறுமை,பாவமுடைய இழிஉடலம் பொருந்துமோ, முந்தியவினையானது எவ்வாறு முடிந்திடுமோ; இதையாரறிவார்கள். முதல்வனாகிய முக்கண்ணனைப் போற்றவந்த இந்தவுடலே பிரயோசனப்பட வேண்டுமானால் இதிவியற்றவேண்டும்அறமொன்றுளது, அவ்வறமான தடிட்களசிவன் அடியார்களுய்யும் பொருட்டுப்பஞ்சசாதாக்கியத்துளொன்றாகிய சிவசாதாக்கியமாகிய சிவலிங்கப் பெருமானை அருச்சனை செய்தலேயாகும், அது பழிபாவங்கள் எல்லாமறவே நீக்கும், இம்மையில்வேண்டிய இஷ்டங்களையெல்லாந் தந்து, மோட்சத்தையுங் கொடுக்கும். வாய்மை, உறவு, ஆசாரம், உபசாரம், வழிப்பு, வணக்கம், சீலம் தூய்மை, அருள், அன்பு, அடக்கம், ஒழுக்கம், அழுக்காறுமை, துறவு, நன்றி பொறுமை, தவம், தானம், முதலாகச்சொல்லப்பட்ட அறங்களெல்லாஞ் செய்கின்றவர்களும், இளஞ்சந்திரனைச்சூடிய ஈசன் சிவலிங்கப்பூசனையே செய்தல்வேண்டும். தேவலோகத்தில், அரம்பையாதியரர் பூணணிந்த மார்பினைத் தழுவும் இமையவர்களதுவாழ்வும், சூரியன் இருளைநீக்குந் திறமும், சந்திரன்பசிய பயிரை வளர்க்குந் தருமமும், இந்திரன், பிரமன், விஷ்ணு முதலியோர் பெற்ற அதிகாரமுஞ் சிவலிங்கபூசனையின் பலனேயன்றோ, தீர்த்தமாடுதல், சந்திராயணவிரத மனுட்டித்தல், தானமுதலிய செய்தல், யாகம்வளர்த்தல், தவம்புரிதல், பிரமசாரியமுதலிய வனுஷ்டித்தல்முதலிய செய்தோர் உடனேதெய்வலோகமுதலியவற்றிற்சேர்ந்து இமைநேரத்தில் திரும்பிவிடுவர். ஆகமத்திற்சொற்றபடி சரியையாதி செய்தவர் சாலோகாதிபெற்று மீளார், ஆகையினால் குறைவின்றி அருள் பெறவேண்டுமேயானால் அன்பாய் வில்வநீழலில் எழுந்தருளி

பிருக்குந் திருமூலநாதர் சித்தருருவங்கொண்டுவந்த அவ்விடத்திலேயே சிவலிங்கபூசனையைக் கொள்ளக்கடவாய் என்றனன். உடனே மஞ்சுளன் அப்புன்னைவனத்தையடுத்தனன்.

அவ்விடத்தில் மஞ்சுளன் நித்திய ஸ்நான நான்கு முடித்து, மெல்லிய மலர்களைக்கொய்து, கொத்துக் கொத்தாய்ப் புட்பிக்கும் புன்னைவிருட்சத்தினிழலில் சிவலிங்கப்பெருமானைத் தாபித்துச் சுத்திசெய்து, எல்லாப்பொருள்களையுங்கொணர்ந்து வைத்து, பத்தியுடன் பூசைசெய்ய வாரம்பித்தனன், முதலில் பஞ்சசுத்திசெய்துகொண்டு ஆசனத்தையும், மூர்த்தியினையும், மூர்த்திமானையும், எழுந்தருளும்படியெண்ணி, போதவிழ்ந்தமலர்களைச்சாத்தி, தூபங்காட்டி, குளிர்ச்சிபொருந்திய வெண்ணெய் முதலியவற்றா லபிடேகித்து, ஈரத்தினைமாற்றி, பட்டுடுத்தி, பொற்சுண்ணங்கலந்த கலவியினையப்பி, செந்தேன்ததும்பிய மாலைகளைச்சாத்தி, அறுசுவை யடிசிலை ஆடகக்கிண்ணங்களில் படைத்து, தூபதீபஞ்சுற்றி, கண்ணாடிகாட்டி, குடைகவிழ்த்து, பூசைமுடிந்த பின்னர்தனது மனையினையடைந்து தனது சுற்றத்தாருந் தானுமொன்ருய் வீட்டில்வாழ்ந்து, முன்னர் சித்தராய்வந்து உண்ட பரிகலச்சேடத்தினையருந்திப்பின்னர் அளவளாவிப் பிரதிதினஞ் சிவபூசைசெய்து வாழ்ந்தனன்.

மாதவத்தினைவாய்ந்த முனிவீர்; மஞ்சுளன் பூசையாற்றிய நீதியினைப் புகன்றேம். அவனைக்குமுதைக் கூடிவாழ்ந்த விதத்தினைக் கூறுவோமென்றனர் சூதன்முனிவரர்.

சிவபூசைசருக்கமுற்றிற்று.

ல்யாணச்சருக்கம்.

அன்னை...கி யுலகனைத்தினுக்கும் அப்பனாகி என்னை யாண்டுகொண்ட இறைவனாகிய சிவபெருமானது சாதாக்கிய தத்துவமூர்த்தியாகிய சதாசிவமாகவிளங்குஞ் சிவலிங்கப்பெருமானைப் புன்னைமரத்து நீழலில் பூசித்துப் போனகமயின்ற தனையொத்த மஞ்சுளன் தனதுசுற்றத்தாரோடு மெழுந்து, சுத்தக்கூவிளநீழலில் தேவர்களெல்லாம் போற்றுஞ் சங்கரனையடுத்து, வணங்கிச் சொல்லுவான், பத்தியானது சிறிதுமில்லாத அடியேனையு மாட்கொளவிரங்கி, சித்தர் வேடங்கொண்டு எழுந்தருளிய சிவபெருமானே! சந்திரகுத்தனனவர் அருமையான தவத்தாற் பெற்றெடுத்த சந்திரசூடற்கு எனது புத்திரியாகிய குமுதையை அக்கினிமுன்னர்க்கொடுப்ப ஒத்துக்கொண்டேனென்று யாவருங்கேட்க வுரைத்தனன். பின்பு கல்யாணவோலையெழுதிப் புரோகிதனுங் கரத்திலீந்து, வீட்டிற்குத்திரும்பி கல்யாணமண்டபஞ் சிங்காரித்து, விவாகத்திலுக்குவேண்டிய பொருள்களையுஞ் சேகரித்தனன். இந்தப்பிரகார மிவனிங்கிருக்கையில் கொன்றையந்தொடை குழகனனவன் சந்திரகுத்தன் கனவினிடத்தி லெழுந்தருளிச்சொல்லுவார். மஞ்சுளன் தனது புத்திரியாகிய குமுதையைக்கொடுக்க நிச்சயித்து மங்கலவோலையீட்டி, வேதியர்வசமீந்து அனுப்பினன் வெகுசீக்கிர மிங்குவந்து உன்னைக்காண்பனென்றுசொல்லி மறைந்தனர். சந்திரகுத்தனும் விழித்து எழுந்து, கண்டகனவை நினைவென்றேகருதி, அண்டர்நாயகன்கருணையினையன்பினாற்போற்றி, தீம்புனலாடி நித்தியகடனை முடித்துக்கொண்டு, தனக்குமிக நெருங்கியசுற்றத்தினரை யழைத்துக்கொண்டு, கண்ணுதல்மூர்த்.

திகனவிடையருளியதையுரைத்து வியந்து, வர்த்தைசொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், மங்களகரமாகிய சோலையை பேந்திமருங்கெலாந் தூதுவர்சூழ விபூரழபகவானெய்பாத்த புரோகிதன்வந்து தனதுகரத்தில் நீட்டினன். உடனே யதனைவாங்கிப் படித்துப்பார்த்துச் சந்தோஷங்கொண்டு கல்யாணவோலைகொணர்ந்த வேதியருக்கு மற்றையருக்கும் பொன்னாபரணங்களும், இரத்தினாபரணங்களும், பட்டாடைகளும் மழையெனச்சொரிந்து, நாளைய தினம்வருகிறோம் போய்வாருமென்றவர்களையனுப்பிவிட்டனன்.

சந்திரகுத்தன் பின்னர் கல்யாணத்திற்கு வேண்டிய வைகளையெல்லாஞ் சேகரித்துக்கொண்டு, குதிரை, யானை, இரதமுதலியவேறு அநேகமான சுற்றத்தாரு மற்றையருஞ் சூழ்ந்துவர தனது புத்திரன் சந்திரசூடனுடன் பிரயாணப்பட்டு, பலபல ஊர்களையெல்லாங்கடந்து, விண்ணவர்போற்றும் வில்வவனமடைந்து, திருப்பூவாளூரெல்லையினையடைந்து, மஞ்சுளன் பலவரிசைகளைக்கொண்டு எதிரேவரச்சென்று, ஒருவரோடொருவரளவளாவி, பரிசனத்தோடு பதியிற்புகுந்து, அநேகமான விசித்திரங்களால் கட்டப்பட்டிருக்கிற மாளிகையிற் பிரவேசித்து விருந்துண்டு தங்கினர். பின்னர் இருவர்களுந் திருமூலநாதர் சந்நிதிக்குச்சென்று, பலபலவிதமாகத்தோத்திரித்து, அருச்சனைநடத்தி, சந்திரசூடனுக்குங்குமுதைக்குமுகூர்த்த நிச்சயித்துக்கொண்டு மனையில்வந்து சேர்ந்தனர்கள் சந்திரசூடனுக்காக சந்திரமௌலீஸ்வரனே சித்தராகியெழுந்தருளி விவாக நிச்சயித்தாராகலின் அத்தகைய கல்யாணத்தைக்கண்டு தரிசிப்போமென்று, அகிலத்துள்ளார் யாவர்களு மிக மகிழ்ந்து பூவாளூரினைவந்து அடுத்தனர்.

இந்தப்பிரகாரந் திருப் பூவாளூரில் எழிலும், இன்பமும் நிலைபெற, விவாகநாள் நெருங்கியமாத்திரத்து, சந்திரசூடனென வன் மகிழ்ந்து சிவபிரான் செல்வச் சேவடிகளைச் சிந்தித்து-வாசனையோடுங்கூடிய நீரில் ஸ்நானஞ்செய்து, பலவிலையுயர்ந்த வாபரணங்களைப்பூண்டு, பாவைமார் மங்கலம்பாட, அழகிய வாத்தியங்கள் கோஷிக்க, படர்பிரகாசிக்கு நெற்றியினைவாய்ந்த யானையின்மீது ஏறி சந்திரவட்டகுடை நிழல்செய்ய இருபக்கங்களிலுஞ் சாமரைகளை இளஞ்சந்திரனையொத்த நெற்றியினைவாய்ந்த பெண்கள்வீச, விண்ணவருலகத்தினுக்கு ஒரு நாயகன் எழுந்தருளினுலென்ன வீதியே பவனிவந்து, தேவேந்திரன் சபையைப்போலும் பிரகாசிக்கும், கல்யாணமண்டபத்திடைவந்து, முரசங்கோஷிக்க யானையைவிட்டிரங்கி உள்ளே பிரவேசித்துத் தனகென வேறபடுத்தியிருந்த தவிசின்மீது உட்கார்ந்தனன். சுற்றத்தவர்களு மற்றையரும்வந்து நெருங்கினர், அழகினுக்கு இருப்பிடமாகிய குமுதையை மஞ்சுளன் சந்திரசூடனுக்குத் தாரைவார்த்துத் தத்தஞ்செய்தனன். சந்திரசூடனுங் குமுதையின்கைப்பற்றி பிராமணர்கள் விதிப்படிவளர்த்த அக்கினியின் முன்னரே மந்திரங்களைச்சொல்லிமாங்கலியந்தரித்தனன அப்போது பஞ்சதுந்துபிமுழங்க,பண்ணவர்கள் சூழ குங்குமசவுந்திரியோடு திருமூலநாதர் ஆகாயத்திலிடபவாகனரூடராய்க் காட்சிதந்தனர், கருணைநாயகராகிய கண்ணுதற்கடவுள் கயிலையில் தாம்வளர்த்தெடுத்தகுமுதைக்குஞ் சந்திரசூடனுக்கு நடந்த விவாகவோலத்தினைக் கண்டனர், சிவபெருமான் வரவினையும் யாவருந்தரிசித்தனர், மஞ்சுளன் தானமாகவழங்கும் பொன்னாலுந் துகிலாதியாலுஞ் சந்தோஷித்த தங்கள் மனதை ஆகாயத்திலே

ப்பிடமாக்கி எழுந்து ஆடினூர்கள், பணிந்தார்கள், வேந்தரனை வரும் விண்ணிடத்திலுள்ள விமலனாராகிய காந்திமதிசூடிய வர் கழலினை வணங்கி, குமுதையின் கல்யாணத்தின் பொரு ட்டுவந்த நமக்கு இத்தகைய காட்சிகிடைத்ததேயென்று சந் தோஷித்துத்துதித்தார்கள்.

பிரமாதிதேவர்கள் காணாத கருணைநாயகனுங் கருணைநாய கியும், தரிசனந்தந்ததால் நமது அநாதிஆணவமலமுற்றினையுந் துடைத்தோமெனத் துதித்து, நெஞ்சிற்சந்தோஷங்கொள்ள மஞ்சுளன்முதலியோர்நின்றனர், உலகத்திலுள்ளஆன்மகோடிக ட்கெல்லாம் தாயுந்தந்தையுமாகிய அந்நாதனேயும் அம்மணியை யுங் கயிலாயத்தில் முன்னமே தனக்குத் தாயுந்தந்தையுமாகப் பெற்ற குமுதையானவள் தனது நாயகனுடனேவணங்கி மகி ழ்ந்தனள். ஆதிநாயகராகிய திருமூலநாயகரா மலைமாதுநாயகர் விவாகத்தின்பொருட்டு வந்தவர்கட்கெல்லாந் திருவருள்சுரந் து, மறைந்து, கூவிளநீழலில் குலவியிருந்தனர். சிறப்புப் பொருந்திய விவாகத்தினைமுடித்தபின் சந்திரசூடன் குமுதை யோடு அச்சபையின்கண்ணேயுள்ள பெரியோர்களை வணங்கி னன். மஞ்சுளன் வந்தவர்கட்கெல்லாம் தாம்பூலந்தந்து சந்தோ ஷிப்பித்தனன். அனேகமானபுட்பசெண்டுகளும்,ஆபரணங்களு ம்,ஆடைகளுமீந்து சந்திரசூத்தனு மஞ்சுளனுங் களித்தனர், முரசு, பேரிகை, மத்தளம், மொரமதை, காளம், விரசு, தாரை முதலிய வெவ்வேறு வாத்தியங்கள் முழங்கச் சந்திரசூடன் குமுதையுடனே யானையேறினன் நீண்டவீதியினிடத்தேபரத் தையர்கள் நடனஞ்செய்ய, மாங்கலியப்பெண்கள் ஆலாத்தி யெடுக்க, மற்றையர் சூழ்ந்துவர திருநகரம் வலம்வந்து, சித்த ராயெழுந்தருளித் தங்களுக்கு விவாகத்தினைமுடிப்பித்தபெருமா னூர் ஆலயத்தினைக்கண்டு யானையைவிட்டிறங்கி, உள்நுழைந் து, அடிபணிந்து, வெளிவந்து, தங்கள்வீடுசேர்ந்து, நீதியின்

படிமூன்றுதினத்திற்குமேல்குமுதையென்னும்புட்பத்திலுள்ள தேனைச் சந்திரசூடனென்னும்வண்டானதுஉண்டுகளித்து வாழ்ந்தது. வளைநிலையணிந்த குமுதையுந் தன்னாயகனைத்தழுவி, அவன்மார்பகத்துத் தனது தனங்களாகிய குவடுகளை யழுத்தி தேமலர்மாலையும், அணியு நீங்க, காமவெள்ளத்திலழுந்தினள் இந்தப்பிரகாரந் தினந்தினம் ஆனந்தக்கடலில்ஆடிஒருவரையொருவர்பிரிந்து நீங்கக்கூடாத நிலைமையினை யடைந்து,தங்களுக்குரிய உழுவலன்புடன் சில தினம் பூவாளூரிலிருந்தனர்.பின்னர்சந்திரகுப்தன் தனது நகரமாகிய விருத்தாசலத்தினுக்குப் போகும்படி உன்னக்க, மஞ்சுளன்தனது மருமகனுக்கு மகளுக்கும் வேண்டிய பொருள்பலவீந்து வரிசைசெய்து அனுப்பினன், சந்திரசூடன்தனதுதந்தையுடனும், தாயுடனும், தமருடனும், தன்பதிக்கேகி, அங்கெழுந்தருளியிருக்கும் விருத்தநாதனையும், விருத்தாம்பிகையையும் வணங்கி யேத்தி இன்புற்று வாழ்ந்திருந்தனன்.

அந்தணீர்! மஞ்சுளன்கல்யாணசுந்தரமுதலியவற்றையுரைத்தோம், தேன்தங்கிய மலர்கள்நிறைந்த கூவிளமரத்தி நீழலிலே யெழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானது சிறப்புப்பொருந்தியபூர்ன்மியத்தைக்கற்றவர்கள்புறச்சமயநூல்களைக்கல்லார்.வில்வமூலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் விமலனார்புராணத்தைக்குற்றமறச்சொல்லுவோர்கள், கல்விகேள்விகளில் மிகுந்துநாவலர்களைகைகூப்பச் செல்வமடைந்து யாவையும் யாவருக்குந்தெரிப்பார். தேவலோகம் வேண்டினும், சத்தியலோகம வேண்டினும், வைகுந்தம் வேண்டினும், சிவலோகம் வேண்டினும், தத்துவங்களைக்கடந்த ஞானமவேண்டினும், திருப்பூவாளூர்ப்புராணம்அறிந்தவர்கட்குத்திருமூலநாதனருளுவன். திருப்பூவாளூர் [illegible] முழுவதும் அறியக்கூடாதாயின் ஒருசருக்கமேனும் அன்போடு வாசிக்கக்கடவர். அதுவுங் கூடாதாயின்

ஒரு வாக்கியத்தையாயினும் வாசிக்கக்கடவர். அப்புராணத்தைப்படித்து விஷயங்களைக்கிரகிக்க சக்தியிலரேனும், பொருளைநோக்காது படித்திடுக. அதுவு முடியாதாயினும், அப்புராணத்தை ஒருபீடத்தி லெழுந்தருளச்செய்து பூசைபுரிந்திடுக. படியாதவர்களாயின் படிக்கிறாரிடத்துக் கொடுத்துக் கேட்கக்கடவர். அங்ஙனம்படித்தார்க்குத் தக்கபடி பொருள் கொடுக்கக்கடவர். பொருளிலரேல்பிறனொருவனைக்கொண்டேனுங்கொடுப்பிக்கக்கடவர், இத்திருப்பூவாளூர்ப்புராணத்தையோதினாரும், ஓதுவித்தவர் தமக்கெலாம் பொன்னேகோடிப்பவரும்பொன்னுலகவரசனாய்வாழ்வார், அவர்கட்கு அன்னமளிப்பவர் அன்னவாகனனுலகமடைவார், அவர்கட்குப் பூமிகொடுப்பவரும், பசுகொடுப்பவரும் வண்டிகொடுப்பவரும், பல்லக்குக்கொடுப்பவரும், தங்களந்தியகாலத்திலந்தந்த வாகனங்களின்மேல் ஏறிக்கொண்டு வானுலகஞ்செல்லுவர் அச்சிட்டுப் பிறருக்குபகரிப்பவர், அச்சிட்ட புத்தகமொவ்வொன்றற்கு ஒவ்வொருகற்பம் சிவபுரத்தில்வாழ்வர். இப்புராணத்தின் பெருமை முற்றுஞ்சொல்லுபவரொருவருமில்லை இதன்மகிமையைத் திருப்பூவாளூர்க் குங்குமசவுந்தரி சமேதராகிய திருமூலநாதராகிய கல்யாணசுந்தரரோயிவர், என்று சூதமாமுனிவர் நைமிசாரணியர் கேட்கஅருளினர்.

கல்யாணச்சருக்கமுற்றிற்று.

வாழி.

வாழ்க வில்வமூ லத்தினி தமர்ந்தருள் வள்ளல்
வாழ்க குங்கும சவுந்தரி வாழ்கபூ வாளூர்
வாழ்க மன்னகர் மான்மியங் காவிரி நாடு
வாழ்க வையக மூன்றினு மறைநெறி வாழ்க.

பூவாளூர்ப்புராணமுற்றியது.

மெய்கண்டதேசிகன்மெல்லடிவாழ்க.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
ங	ரு	மகவான்க	மகவான்மக
ரு	க	செய்யுஞ்	செய்யுங்
,,	உஎ	விஷ்டவக்	விஷ்டவச்
கூ	உ	விளங்குந்	விளங்குஞ்
கங	உஉ	திருபாற்	திருப்பாற்
ககூ	உங	மனுவிப்பர்	மனுபவிப்பர்
கஎ	உஉ	வாய்த	வாய்ந்த
உச	உரு	வனம்,	வனம், நதி,
உஅ	கங	களிளேயும்	களிலேயும்
ங0	க0	அவைபயை	வைபயை
ஙக	அ	சரணஞ்	சரணங்
ஙங	உஉ	ஞனக்	ஞானக்
ஙரு	உ	தொழிலுங்	தொழிலுஞ்
ஙஅ	கக	உணர்வது	உணர்த்துவது
ச0	க0	மாகவுஞ்	மாகவுங்
சஉ	கக	உச்சரணை	உச்சாரணை
ரு0	கச	மாதே	மாதோ
ருஉ	ககூ	பிசுகு	பிசகு
ருங	அ	தேவேத்	தேவேக்
ருஅ	கக	யாண்டு	ஆண்டு
ருகூ	கூ	பொரி	பொறி
,,	ங	னின்ற	நின்ற
கூங	உகூ	யாதுங்	யாதுஞ்
கூஅ	உக	சேவ்வே	செவ்வே
கூக	கக	கணைகளைபிற	கணைகளைப்பிர
,,	உஎ	வெப்ப	எப்ப
எ0	ககூ	யுடய	யுடைய
எங	கச	மூருகி	உருகி
,,	கஎ	னின்றன	நின்றன
,,	கஅ	ஆகீதர	ஆதர
எகூ	உஎ	லாலத்துறை	லாலந்துறை

பிழைதிருத்தம்,

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௭௧	௬	பசி	பசு
௮௧	௧௨	பதினான்கு	பதினைந்து
,,	௧௪	பதினைந்து	பதினாறு
,,	௨௦	சிவலா	சிவால
௮௭	௧௬	னின்றார்	நின்றார்
௯௨	௮	பயனுமரே	பயனுமவரே
,,	௧௫	சோரூப	சொரூப
௯௬	௧௧	அகமகிந்து	அகமகிழ்ந்து
௯௮	௧௯	கொங்கையை	கொங்கையைப்
௧௦௦	௪	யவதரி	அவதரி
௧௦௨	௨௨	கருதறி	கருதரி
௧௦௩	௨	செல்லக்	செல்லற்
,,	௨௦	னின்ற	நின்ற
௧௦௫	௧௮	சகலபாங்கி	சகலபாக்கி
,,	௨௦	கலவினியி	கலவியினி
௧௧௦	௯	அன்னனடை	அன்னநடை
௧௧௧	௧௩	யாற்றிற்	யாற்றில்
,,	௨௫	ஆனு	ஆனும்
௧௧௨	௯	பாரதச	பாதரச
௧௧௪	௨௦	தரும்	தருப்
,,	௨௪	விடுமோ	விடுவோ
௧௧௮	௧௩	இரந்த	இறந்த
௧௧௯	௧௧	அவயங்	அவயவங்
௧௨௦	௩	வாழ்ந்தனள்	வந்தனன்
௧௨௧	௫	மனிகு	மணிகு
௧௨௨	௧௨	பினர்	பின்னர்
,,	௧௭	வெரு	வெழு
௧௨௪	௧௯	தலம்	தலையும்
௧௨௫	௪	மாலையினு	மாலையினையு
,,	௧௮	வைதியர்	வைத்தியர்
௧௨௯	௫	யழைப்பி	அழைப்பி